SIDNEY SHELDON

Scriitor intrat în *CARTEA RECORDURILOR 2004*
cu cele mai multe romane traduse

SUSPANS

SIDNEY SHELDON

SUSPANS

SIDNEY SHELDON

SUSPANS

Traducere: FULAŞ CRISTIAN

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SHELDON, SIDNEY
Suspans / Sidney Sheldon; trad.: Cristian Fulaş - Bucureşti: Orizonturi 2005
ISBN 973-736-003-6

I. Fulaş, Cristian (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: **CLAVA TREFIL**
Tehnoredactare: **CRISTINA DUMITRESCU**
Bun de tipar: **CRISTINA JELESCU**
Coperta: **VERONICA DINU**

ARE YOU AFRAID OF THE DARK?
Copyright © 2004 by Sidney Sheldon
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii CARTEA PENTRU TOŢI**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Tipar executat la: **S.C. TIPARG S.A.** Piteşti
Tel.: 0248 221 275; Fax: 0248 221 348
E-mail: office@tiparg.ro; www.tiparg.ro

Asistentei mele Mary Langford,
mulțumirile mele speciale,
pentru contribuția ei de neprețuit.

Pentru Atanas şi Vera,
Cu dragoste

PROLOG

Berlin, Germania

Sonjei Verbrugge nici nu-i trecea prin cap că asta avea să fie ultima ei zi pe acest pămînt. Îşi croia cu greu drum prin noianul de turişti sezonieri care înţesau trotuarele aglomerate ale bulevardului Unter den Linden. *Nu intra în panică*, îşi spuse ea. *Trebuie să-ţi păstrezi calmul.*

Mesajul primit pe computer de la Franz fusese înspăimîntător. *Fugi, Sonia! Du-te la hotelul Artemisia. Acolo vei fi în siguranţă. Aşteaptă pînă cînd te voi căuta...*

Mesajul sfîrşise brusc. De ce nu terminase fraza? Ce putea să se întîmple? Cu o seară înainte, îl auzise pe soţul ei spunînd cuiva la telefon că Prima trebuia oprită cu orice preţ. Cine era Prima?

Doamna Verbrugge se apropia de Strada Brandenburgische, locul unde se afla Artemisia, hotelul rezervat numai femeilor. *Am să-l aştept acolo pe Franz, şi el o să-mi explice ce e toată tevatura asta.*

Cînd Sonja Verbrugge ajunse la următorul colţ de stradă, semaforul se schimbase în roşu, iar în timp ce se oprea în curbă, cineva din mulţime se împinse în ea făcînd-o să coboare în stradă. *Verdammt Touristen!*[1] O limuzină trasă pe banda a doua înaintă brusc spre ea, atingînd-o doar cît să o trîntească la pămînt. Oamenii începură să se adune în jurul femeii.

[1] Turişti blestemaţi! (în lb. germană, în text) (n. tr.)

– A pățit ceva?

– *Ist ihr etwas passiert?*[1]

– *Peut-elle marcher?*[2]

În acel moment, o ambulanță care se afla în trecere pe acolo opri, iar doi asistenți se grăbiră să-i acorde îngrijiri.

– Vom avea noi grijă de ea.

Sonja Verbrugge se pomeni ridicată și pusă în ambulanță. Ușa se închise, și o clipă mai tîrziu ambulanța demara în trombă. Era prinsă în chingi de o targă și încerca să se ridice.

– N-am nimic, protestă ea. A fost o nimica toată. Nu am...

Unul dintre asistenți era aplecat deasupra ei.

– E în regulă, *Frau* Verbrugge. Stați liniștită.

Ridică privirea către el, brusc alarmată.

– De unde-mi știți numele?

Simți înțepătura ascuțită a unui ac subcutanat și o secundă mai tîrziu se lăsa pradă întunericului ce-și deschidea brațele către ea.

Paris, Franța

Mark Harris era singur pe platoul de observație al Turnului Eiffel, indiferent la ploaia torențială ce șiroia în jurul lui. Din timp în timp, crestătura cîte unui fulger împrăștia stropii de ploaie în uimitoare cascade diamantine.

De cealaltă parte a Senei se aflau cunoscutul Palais de Chaillot și Grădinile Trocadero, dar el nu le lua în seamă. Se

[1] I s-a întîmplat ceva? (în lb. germană, în text) (n.tr.)

[2] E în stare să meargă? (în lb. franceză, în text) (n. tr.)

gîndea la Prima şi la ştirea uimitoare care avea să facă înconjurul lumii.

Din cauza vîntului, ploaia începuse să se transforme într-un vîrtej înnebunitor. Mark Harris îşi protejă încheietura mîinii cu mîneca şi se uită la ceas. Cei care stabiliseră întîlnirea erau în întîrziere. *Şi de ce insistaseră să se întîlnească acolo, la miezul nopţii?* Chiar în timp ce-şi punea această întrebare, auzi deschizîndu-se uşa de la liftul turnului. Spre el se îndreptau doi bărbaţi, luptîndu-se cu vîntul violent şi ploaia.

Recunoscîndu-i, Mark Harris avu un sentiment de uşurare.

– Aţi întîrziat.

– Din cauza vremii ăsteia nenorocite, Mark. Scuze.

– Ei, bine că aţi ajuns. Întîlnirea de la Washington e programată, nu?

– Despre asta trebuie să vorbim cu tine. De fapt, azi dimineaţă am discutat îndelung cu privire la maniera în care trebuie abordată această situaţie, şi am decis că...

În timp ce vorbeau, al doilea bărbat trecu în spatele lui Harris şi, aproape simultan, se petrecură două lucruri. Fu izbit în cap de un obiect greu şi dur, şi, o secundă mai tîrziu, simţi cum este ridicat şi aruncat peste parapet în ploaia torenţială, plonjînd către trotuarul necruţător, aflat cu treizeci şi opt de etaje mai jos.

Denver, Colorado

Gary Reynolds crescuse în ţinutul stîncos Kelowna din Canada, lîngă Vancouver, şi-şi făcuse antrenamentul de pilot

acolo. Era prin urmare obişnuit cu zborul deasupra terenului înşelător şi accidentat de munte. Pilota un avion Cessna Citation II, privind mereu cu atenţie la vîrfurile înzăpezite care-l înconjurau.

Cabina avionului era proiectată pentru două persoane, dar în acea zi nu era nici un copilot. *Nu şi în această călătorie*, se gîndi Reynolds cu amărăciune.

Înregistrase un plan fals de zbor la aeroportul Kennedy. Nimeni nu s-ar fi gîndit să-l caute în Denver. Avea să petreacă noaptea acasă la sora lui, iar dimineaţă va pleca spre est pentru a-i întîlni pe ceilalţi. Toate pregătirile pentru eliminarea Primei erau finalizate şi...

Gîndurile îi fură întrerupte de o voce prin radio:

– Citation Unu Unu Unu Lima Foxtrot, aici Turnul de Control al Aeroportului Internaţional din Denver. Răspundeţi, vă rog.

Gary Reynolds apăsă butonul radioului.

– Aici Citation Unu Unu Unu Lima Foxtrot. Cer permisiunea de aterizare.

– Unu-Lima Foxtrot, comunicaţi-vă poziţia.

– Unu-Lima Foxtrot. Mă aflu la cincisprezece mile distanţă nord-est de Aeroportul Internaţional Denver. Altitudine, cinci mii de metri.

Văzu Piscul lui Pike ivindu-se în partea dreaptă. Cerul era de un albastru strălucitor, iar vremea era bună. *Semn bun.*

Urmă un moment de linişte, iar apoi vocea din turn se făcu auzită din nou:

– Unu-Lima Foxtrot, aveţi permisiunea de aterizare pe pista doi-şase. Repet, doi-şase.

– Unu-Lima Foxtrot: înţeles!

Fără nici un avertisment, Gary Reynolds simţi cum avionul se ridică brusc. Surprins, privi afară prin fereastra

strîmtă a cabinei. Se stîrnise un vînt puternic şi, în cîteva secunde, aparatul Cessna fu prins într-o furtună violentă care începu să răsucească avionul. Trase manşa înapoi, încercînd să cîştige altitudine. Era inutil. Era prins într-un vîrtej furios, iar avionul îi scăpase complet de sub control. Apăsă cu putere butonul aparatului radio.

– Aici Unu Lima Foxtrot. Am o urgenţă.

– Unu Lima Foxtrot, care este natura urgenţei cu care te confruntă?

Gary Reynolds urla în microfon:

– Sînt prins într-un vîrtej! Turbulenţă extremă! Sînt în mijlocul unui nenorocit de uragan!

– Unu Lima Foxtrot, te afli la doar patru minute şi jumătate de Aeroportul Internaţional Denver, iar pe monitoarele noastre nu apare nici un semn de turbulenţă în aer.

– Nu-mi pasă ce e pe monitoarele voastre! Vă spun... brusc, tonul vocii se ascuţi: SOS! SOS...

Cei din turnul de control priveau şocaţi dispariţia punctului luminos de pe ecranul radarului.

Manhattan, New York

În zori, într-o zonă de sub Podul Manhattan de peste East River, nu departe de docul numărul şaptesprezece, vreo şase ofiţeri de poliţie în uniforme şi detectivi în civil erau adunaţi în jurul unui cadavru complet îmbrăcat, care zăcea pe marginea rîului. Corpul fusese aruncat neglijent, iar capul i se bălăngănea în mod sinistru înainte şi înapoi în apă, o dată cu oscilaţiile fluxului.

Bărbatul care conducea operațiunea, detectivul Earl Greenburg, de la Secția Omucideri Sud, terminase procedurile oficiale obligatorii. Nimeni nu fusese lăsat să se apropie de cadavru pînă cînd nu se făcuseră fotografii, iar el însuşi luase notițe cu privire la scena crimei, în timp ce ofițerii căutau orice dovadă care s-ar fi putut afla prin apropiere. Mîinile victimei fuseseră înfăşurate în pungi curate de plastic.

Carl Ward, medicul legist, îşi termină inspecția, apoi se ridică şi îşi scutură pămîntul de pe pantaloni. Îi privea pe cei doi detectivi care conduceau operațiunea. Detectivul Earl Greenburg era un profesionist, părea un bărbat capabil şi avea un trecut impresionant. Detectivul Robert Praegitzer avea părul grizonat şi aerul blazat al celui care mai văzuse de multe ori lucruri din astea.

Ward se întoarse către Greenburg:

– E al tău, Earl.

– Ce avem aici?

– Cauza evidentă a morții este beregata tăiată, chiar peste artera carotidă. Are rotulele sparte şi se pare că are şi vreo cîteva coaste rupte. Cineva l-a aranjat destul de bine.

– Dar ora decesului?

Ward privi în jos, către apa care clipocea lîngă capul victimei.

– Greu de spus. Bănuiesc că l-au aruncat aici cîndva după miezul nopții. O să-ți fac un raport complet după ce ajungem cu el la morgă.

Greenburg îşi îndreptă atenția asupra cadavrului. Sacou gri, pantaloni albastru închis, cravată albastru deschis, un ceas scump pe încheietura mîinii stîngi. Greenburg îngenunche şi începu să caute prin buzunarele sacoului victimei. Dădu cu mîna de un bilet, pe care îl trase afară,

ţinîndu-l de o margine. Citi: „Washington. Luni, 10.a.m. Prima". Se uită un minut la el, buimăcit.

Greenburg căută şi în celălalt buzunar şi găsi alt bilet.

– E în italiană. Aruncă o privire în jur. Gianelli!

Unul dintre ofiţerii în uniformă alergă către el.

– Da, domnule?

Greenburg îi dădu biletul.

– Poţi să citeşti asta?

Gianelli citi rar, cu voce tare:

– Ultima şansă. Aşteaptă-mă la docul şaptesprezece cu restul drogurilor sau o să înoţi cu peştii. Îi dădu biletul înapoi.

Robert Praegitzer păru surprins:

– O lovitură a Mafiei? De ce l-ar fi lăsat aici, afară, la vedere?

– Bună întrebare. (Greenburg inspectă şi restul buzunarelor victimei. Scoase un portmoneu şi îl deschise. Era doldora de bani. E limpede ca lumina zilei că nu banii lui îi interesau. Scoase un card din portmoneu.) Numele victimei e Richard Stevens.

Praegitzer pufni:

– Richard Stevens... N-am citit ceva despre el în ziare de curînd?

– Despre *soţia* lui, spuse Greenburg, Diane Stevens. E martor la tribunal, în procesul pentru crimă al lui Tony Altieri.

– Aşa e, spuse Praegitzer. Depune mărturie împotriva naşului naşilor.

Şi se întoarseră amîndoi, pentru a privi cadavrul lui Richard Stevens.

1

În centrul Manhattan-ului, în sala de judecată numărul treizeci şi şapte a Curţii Supreme de Justiţie de pe Strada Centrală, la numărul 180, procesul lui Anthony (Tony) Altieri era în plină desfăşurare. Sala de judecată largă şi impozantă era plină pînă la refuz cu reprezentanţi ai presei şi publicului.

La masa acuzaţilor se afla Anthony Altieri, tolănit într-un scaun cu rotile, arătînd ca o broască grasă şi palidă încolăcită în jurul propriului trup. Numai ochii îi erau vii şi, de fiecare dată cînd o privea pe Diane Stevens, aşezată pe scaunul martorilor, aceasta putea simţi la propriu pulsul urii lui.

Lîngă Altieri stătea Jake Rubenstein, apărătorul său. Rubenstein era vestit prin două lucruri: clientela sa de lux, formată mai ales din mafioţi şi faptul că aproape toţi clienţii lui erau achitaţi.

Rubenstein era un bărbat micuţ, vioi, cu o minte ascuţită şi o imaginaţie sclipitoare. Nu apărea niciodată la fel, în sala de judecată. Loviturile de teatru în sala de judecată erau armele lui şi era foarte priceput la asta. Era strălucit în evaluarea adversarilor săi, cu un instinct de fiară în a le găsi slăbiciunile. Cîteodată, Rubenstein îşi imagina că e un leu care se apropie încet de prada lui, gata de a sări... sau un păianjen viclean, ţesînd o pînză care,

în final, să-i prindă în cursă şi să-i lase fără apărare. Alteori, era un pescar răbdător, care arunca uşurel un fir în apă şi îl mişca îndelung înainte şi înapoi, pînă cînd martorul credul muşca momeala.

Avocatul studia cu atenţie martora. Diane Stevens era un pic trecută de treizeci de ani şi avea o aură de eleganţă, trăsături patriciene şi păr moale, blond. Ochi verzi. Figură încîntătoare. O înfăţişare de fată din vecini. Purta un taior negru, făcut la comandă. Jake Rubenstein ştia că ea făcuse o impresie favorabilă juriului cu o zi înainte. Trebuia să fie atent cum se purta cu ea. *Pescar,* decise el.

Rubenstein se apropie fără grabă de boxa martorilor, iar cînd vorbi, vocea lui era blîndă:

– Doamnă Stevens, ieri aţi depus mărturie că în ziua aflată în discuţie, 14 octombrie, conduceaţi maşina înspre sud, pe lîngă parcul Henry Hudson, moment cînd aţi avut o pană de cauciuc şi aţi oprit lîngă autostradă, la ieşirea către Strada 158, pe un drum auxiliar către Parcul Fort Washington?

– Da. Vocea ei era blîndă şi calculată.

– Ce v-a făcut să opriţi chiar în acel loc?

– Ştiam că trebuia să ies de pe artera principală datorită penei de cauciuc şi printre copaci vedeam acoperişul unei cabane. M-am gîndit că poate acolo era cineva care putea să mă ajute. Nu aveam roată de rezervă.

– Sînteţi membră într-un club auto?

– Da.

– Şi aveţi telefon în maşină?

– Da.

– Atunci de ce nu aţi sunat la clubul auto?

– M-am gîndit că ar fi durat prea mult.

– Desigur, spuse Rubenstein plin de înțelegere. Și cabana era chiar acolo.

– Da.

– Așa că v-ați dus la cabană, pentru a cere ajutor.

– Exact.

– Era încă lumină afară?

– Da, era cinci după-amiază.

– Așadar, puteați vedea clar?

– Da.

– Ce ați văzut, doamnă Stevens?

– L-am văzut pe Anthony Altieri...

– Oh... Îl cunoșteați dinainte?

– Nu.

– Ce v-a făcut să fiți sigură că era Anthony Altieri?

– Îi văzusem fotografia în ziare și...

– Așadar, văzuserăți fotografii care semănau cu acuzatul?

– Păi...

– Ce ați văzut în cabană?

Diane Stevens respiră adînc, înfiorată. Vorbi rar, ca și cum ar fi revăzut scena în minte.

– În cameră se aflau patru bărbați. Unul dintre ei era legat de un scaun. Domnul Altieri părea să-l interogheze, iar ceilalți doi îl flancau. Vocea îi tremură. Domnul Altieri a scos un pistol, a strigat ceva și... și l-a împușcat pe bărbat în ceafă.

Jake Rubenstein aruncă o privire de-a lungul băncii juriului. Erau cu toții absorbiți de mărturia ei.

– Ce ați făcut atunci, doamnă Stevens?

– Am fugit înapoi la mașină și am sunat la 911 de pe telefonul mobil.

– Și apoi?

– Am plecat cu maşina.

– Aşa, cu cauciucul spart?

– Da.

Era timpul să agite un pic momeala prin apă.

– De ce nu aţi aşteptat poliţia?

Diane aruncă o privire către masa acuzaţilor. Altieri o privea cu o rea-voinţă nedisimulată.

Privi în altă parte:

– Nu am putut rămîne acolo pentru că mă... mă temeam ca nu cumva bărbaţii aceia să iasă din cabană şi să mă vadă.

– Asta e foarte uşor de înţeles. (Vocea lui Rubenstein se înăspri.) Ceea ce *nu* e de înţeles, e faptul că atunci cînd poliţia a răspuns apelului dumneavoastră de urgenţă şi au intrat în cabană, nu numai că nu era nimeni acolo, doamnă Stevens, dar nu au găsit nici o urmă că acolo *fusese* cineva, ca să nu mai vorbim de vreun cadavru.

– Nu ştiu ce să spun. Eu...

– Sînteţi artistă, nu?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Da...

– Aveţi succes?

– Cred că da, dar ce legătură...

Era timpul să tragă cîrligul.

– Un pic de publicitate în plus nu strică niciodată, nu-i aşa? Întreaga ţară vă vede la ştirile de seară şi pe primele pagini ale...

Diane îl privi furioasă:

– Nu am făcut asta pentru publicitate. Pentru nimic în lume nu aş trimite un om nevinovat în...

– Cuvîntul cheie este *nevinovat*, doamnă Stevens. Iar eu voi dovedi dincolo de orice îndoială că domnul Altieri *este* nevinovat. Vă mulțumesc. Am terminat cu dumneavoastră.

Diane Stevens ignoră dublul înțeles. Cînd coborî pentru a se întoarce la locul ei, fierbea.

– Pot să plec? îi şopti procurorului.

– Da, voi trimite pe cineva să vă însoțească.

– Nu e nevoie. Vă mulțumesc.

Se îndreptă către uşă şi apoi către garaj, iar cuvintele avocatului îi răsunau în urechi.

Sînteți artistă, nu?... Un pic de publicitate în plus nu strică niciodată, nu? Era degradant. Totuşi, în mare, era mulțumită de felul în care decursese mărturia ei. Spusese juriului exact ceea ce văzuse şi nu aveau nici un motiv să se îndoiască de ea. Anthony Altieri urma să fie condamnat şi trimis la închisoare pentru tot restul vieții şi totuşi, Diane nu se putea abține să nu se gîndească, înfiorîndu-se, la privirile veninoase pe care acesta i le aruncase.

Îi dădu biletul funcționarului din parcare şi acesta plecă să-i aducă maşina.

Două minute mai tîrziu, Diane conducea spre nord, în drum spre casă.

La colț era un semn de oprire. În timp ce Diane frîna pentru a opri, un tînăr bine îmbrăcat care stătea în intersecție se apropie de maşina ei.

– Mă scuzați. M-am rătăcit. Ați putea să...?

Diane coborî fereastra.

– Ați putea să-mi spuneți cum să ajung la tunelul Holland? Vorbea cu accent italian.

– Da. E foarte simplu. Mergeți înainte pînă la prima...

Bărbatul ridică brațul și în mînă avea o armă cu amortizor.

– Ieșiți din mașină, doamnă. Imediat!

Diane păli.

– Bine. Te rog, nu...

Bărbatul făcu un pas înapoi ca să-i facă loc să deschidă ușa, dar Diane își propti piciorul în accelerație, făcînd mașina să o ia la goană. Auzi geamul din spate sfărîmîndu-se cînd un glonț trecu prin el și apoi pocnitura unui alt glonț care lovise partea din spate a mașinii. Inima îi bătea așa de tare, că îi era greu și să respire.

Diane Stevens citise despre furturile de mașini, dar pentru ea fuseseră întotdeauna lucruri îndepărtate, ceva ce li se întîmpla altor oameni. Și bărbatul acesta încercase să o ucidă. Hoții de mașini făceau asta? Diane întinse mîna după telefonul celular și sună la 911. Dură aproape două minute pînă răspunse un operator:

– 911. Ce urgență aveți?

Chiar în timp ce explica ce i se întîmplase, Diane știa că nu era nici o speranță. Bărbatul probabil că a dispărut de mult.

– Voi trimite un ofițer acolo. Îmi puteți spune numele, adresa și numărul dumneavoastră de telefon?

Diane i le spuse. *Inutil*, gîndea ea. Aruncă o privire în spate, către geamul spart, și se înfioră. Își dorea cu disperare să-l sune pe Richard la birou și să-i povestească ce se întîmplase, dar știa că lucra la un proiect urgent. Dacă l-ar fi sunat și i-ar fi spus ceea ce i se întîmplase, s-ar fi supărat și ar fi alergat pentru a fi alături de ea, dar nu voia ca el să rateze termenul limită. Avea să-i spună ce se întîmplase cînd va ajunge acasă.

Și, brusc, prin minte îi trecu un gînd care-i îngheță sîngele în vene. *Bărbatul o așteptase pe ea, sau era doar o*

coincidență? Își aminti de conversația purtată cu Richard la începutul procesului:

– Nu cred că ar trebui să depui mărturie, Diane. Ar putea fi periculos.

– Nu te teme, dragă. Altieri va fi condamnat. Îl vor închide pentru totdeauna.

– Dar are prieteni și...

– Richard, dacă nu aș face asta, nu m-aș mai putea suporta.

Ceea ce tocmai se întîmplase trebuie să fi fost o coincidență, hotărî Diane. *Nu se poate ca Altieri să fie destul de nebun, încît să-mi facă ceva, mai ales acum, în timpul procesului.*

Diane ieși de pe autostradă și conduse spre vest, pînă ajunse la clădirea în care se afla apartamentul ei, pe Strada 75 Est. Înainte de a trage mașina în garajul subteran, aruncă o ultimă privire grijulie în oglinda retrovizoare. Totul părea normal.

Apartamentul era un duplex spațios, situat la parter, cu un living mare, ferestre din podea pînă în tavan și un șemineu mare, din marmură. Erau canapele înflorate cu spătar înalt, fotolii, o bibliotecă încastrată în perete și un ecran uriaș de televizor. Pereții erau acoperiți cu tablouri în toate culorile curcubeului: un Childe Hassam, un Jules Pascin, un Thomas Birch, un George Hitchcock și, într-o zonă specială, un grupaj din picturile Dianei.

La etaj se aflau un dormitor principal și o baie, un al doilea dormitor, de oaspeți, și un atelier însorit în care lucra Diane. Pe pereți erau atîrnate cîteva dintre picturile ei. Pe un șevalet, în mijlocul camerei, se afla un portret doar pe jumătate terminat.

Primul lucru pe care îl făcu Diane cînd ajunse acasă fu să dea fuga în atelier. Dădu jos de pe şevalet portretul pe jumătate terminat şi îl înlocui cu o pînză nouă. Începu să schiţeze faţa bărbatului care încercase să o ucidă, însă mîinile îi tremurau atît de tare, că trebui să se oprească.

– Asta e partea pe care o urăsc cel mai mult în munca mea, se plîngea detectivul Earl Greenburg, în timp ce conducea către apartamentul Dianei Stevens.

– E mai bine să le spunem noi, decît să afle de la ştirile de seară, spuse Robert Praegitzer. (Îl privi pe Greenburg.) Îi spui tu?

Earl Greenburg încuviinţă din cap, nefericit. Îşi amintea povestea detectivului care se dusese s-o informeze pe o doamnă Adams, soţia unui ofiţer de patrulă, că soţul ei fusese ucis.

– *E foarte sensibilă,* îl avertizase şeful pe detectiv. *Va trebui să ai grijă cum îi spui.*

– *Nu-ţi face griji. Mă descurc.*

Detectivul bătuse la uşa casei lui Adams, iar cînd soţia acestuia i-a deschis, detectivul întrebase:

– *Sînteţi văduva lui Adams?*

Ţîrîitul soneriei de la uşa din faţă o sperie pe Diane. Nu aştepta pe nimeni. Merse la interfon.

– Cine e?

– Sînt detectivul Earl Greenburg. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Stevens. *Este vorba de hoţul de maşini,* îşi spuse. *Au venit repede.*

Apăsă pe butonul de acces şi Greenburg intră pe hol şi ajunse pînă la uşa ei.

– Bună seara.

– Doamna Stevens?

– Da. Vă mulțumesc că ați venit așa de repede. Am început să fac o schiță a bărbatului, dar... Respiră adînc. Era tuciuriu, cu ochi căprui adînciți în orbite și o mică aluniță pe obraz. Avea un amortizor atașat la armă și...

Greenburg o privea încurcat.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg ce...

– Hoțul de mașini. Am sunat la 911 și... (Prinse expresia de pe chipul detectivului.) Nu e vorba despre hoțul de mașini, nu-i așa?

– Nu, doamnă, nu e. Greenburg tăcu un moment. Pot să intru?

– Vă rog.

Greenburg intră în apartament.

Ea îl privea, tremurînd.

– Ce e? S-a întîmplat ceva?

Cuvintele păreau că nu vor să iasă.

– Da. Îmi pare rău. Mă... mă tem că vă aduc veşti proaste. E vorba despre soțul dumneavoastră.

– Ce s-a întîmplat? Vocea îi tremura.

– A avut un accident.

– Ce fel de accident? Pe Diane o trecu un fior.

Greenburg respiră adînc.

– A fost ucis, noaptea trecută, doamnă Stevens. I-am găsit corpul sub un pod de pe East River, în această dimineață.

Diane îl fixă îndelung, apoi clătină din cap.

– Nu ați nimerit persoana potrivită, domnule locotenent. Soțul meu este la lucru, în laboratorul său.

Avea să fie mai dificil decît anticipase el.

– Doamnă Stevens, soțul dumneavoastră s-a întors acasă noaptea trecută?

– Nu, dar Richard lucrează adesea toată noaptea. E om de știință. Devenea din ce în ce mai agitată.

– Doamnă Stevens, știți că soțul dumneavoastră avea legături cu Mafia?

Diane albi:

– Cu Mafia? Sînteți nebun?

– Am descoperit...

Diane începu să gîfîie.

– Aș vrea să văd actele dumneavoastră.

– Sigur. (Detectivul Greenburg scoase legitimația și i-o arătă.)

Diane se uită la ea, i-o înapoie și îl pocni cu putere peste față.

– Municipalitatea vă plătește pentru a merge să speriați cetățenii cinstiți? Soțul meu nu e mort! E la lucru! strigă ea.

Greenburg văzu în ochii ei șocul și negarea.

– Doamnă Stevens, ați vrea să trimit pe cineva să aibă grijă de dumneavoastră și...

– De *dumneavoastră* trebuie să aibă cineva grijă. Și acum, ieșiți afară de aici.

– Doamnă Stevens...

– Acum!

Greenburg scoase o carte de vizită și o puse pe masă.

– În caz că vreți să vorbiți cu mine, acesta este numărul meu.

În timp ce mergea către ușă, Greenburg se gîndea, *Ce să zic, m-am descurcat extraordinar. La fel de bine aș fi putut să zic „Dumneavoastră sînteți văduva Stevens?"*

După ce detectivul Earl Greenburg plecă, Diane Stevens încuie uşa şi suspină. *Idiotul! Să nimerească apartamentul greşit şi să încerce să mă sperie. Ar trebui să-l reclam.* Îşi privi ceasul. *Richard se va întoarce acasă în curînd. Ar trebui să mă apuc să pregătesc cina.* Voia să facă paella, felul lui preferat. Se duse în bucătărie şi se apucă de preparat.

Datorită domeniului de maximă securitate în care lucra Richard, Diane nu-l deranja niciodată la laborator, iar dacă n-o suna ştia că e un semn că întîrzie. La ora opt, paella era gata. O gustă şi zîmbi satisfăcută. Era gătită exact aşa cum îi plăcea lui Richard. La ora zece, cînd el încă nu sosise, Diane o puse în frigider şi lipi un bilețel pe uşa acestuia: *Dragul meu, cina e-n frigider. Vino şi trezeşte-mă.* Lui Richard avea să-i fie foame cînd ajungea acasă.

Dintr-o dată, Diane se simți sfîrşită. Se dezbrăcă, îşi puse o cămaşă de noapte, se spălă pe dinți şi se băgă în pat. În cîteva minute, adormi buştean.

La trei dimineața, se trezi țipînd.

2

Diane nu s-a oprit din tremurat pînă în zori. Răceala îi pătrundea pînă la oase. Richard era mort. Nu avea să-l mai vadă niciodată, nu avea să-i mai audă niciodată vocea, nu avea să-i mai simtă niciodată îmbrățișarea. *Și e vina mea. Nu ar fi trebuit să intru niciodată în acea sală de judecată. Oh, Richard, iartă-mă... te rog, iartă-mă... nu cred că pot continua să trăiesc fără tine. Tu erai viața mea, motivul meu de a trăi, iar acum nu mai am nimic.*

Își dorea să se micșoreze, să se transforme într-o mică minge.

Își dorea să dispară.

Își dorea să moară.

Stătea acolo, întinsă, răvășită de durere, gîndindu-se la trecut, la felul în care Richard îi schimbase viața...

Diane West crescuse în Sands Point, New York, o zonă bogată și liniștită. Tatăl ei era chirurg, iar mama ei artistă. Diane începuse să deseneze încă de la trei ani. Fusese la internatul Sf. Paul și, pe cînd era în primul an de liceu, avusese o scurtă relație cu carismaticul ei profesor de matematică. El îi spunea că voia să se căsătorească cu ea și că ea era pentru el singura femeie din lume. Cînd a aflat

că avea soție și trei copii, Diane a decis că era ceva în neregulă fie cu matematica lui, fie cu memoria, și se mutase la Liceul Wellesley.

Era obsedată de artă, își petrecea orice moment liber pictînd. Cînd a absolvit, Diane începuse să vîndă picturi și dobîndise o reputație de artist promițător.

În acea toamnă, o galerie foarte importantă de pe Fifth Avenue îi oferi Dianei propria expoziție, care se dovedi un succes enorm. Proprietarul galeriei, Paul Deacon, era un afro-american bogat și erudit care ajutase la dezvoltarea carierei Dianei.

În seara inaugurării, salonul era ticsit. Deacon o întîmpină pe Diane, cu un zîmbet mare pe față.

– Felicitări! Deja am vîndut majoritatea picturilor! Vreau să deschid o altă expoziție în cîteva luni, imediat ce ești pregătită.

Diane era încîntată.

– Minunat, Paul.

– O meriți. O bătu pe umăr și plecă în grabă.

Diane semna un autograf, cînd un bărbat veni în spatele ei și spuse:

– Îmi plac curbele tale.

Diane împietri. Furioasă, se răsuci pe călcîie și deschise gura pentru a-i da o replică tăioasă, cînd el continuă:

– Au delicatețea unui Rossetti sau a unui Manet. Studia una dintre picturile ei, de pe perete.

– Oh, se abținu Diane, exact la timp. (Îl privi mai cu atenție. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Avea cam un metru optzeci, o constituție atletică, părul blond și ochii albaștri, strălucitori. Purta un costum maro deschis, cămașă albă și cravată maro.)

– Eu... vă mulțumesc.

– Cînd ați început să pictați?

– Cînd eram copil. Mama a fost pictoriță.

– Mama a fost bucătăreasă, zîmbi el, dar eu nu știu să gătesc. Știu cum *te* cheamă. Numele meu e Richard Stevens.

În acel moment, Paul Deacon se apropie cu trei pachete.

– Iată picturile dumneavoastră, domnule Stevens. Bucurați-vă de ele. I le dădu și se îndepărtă.

– Ai cumpărat trei din picturile mele? îl privi Diane, surprinsă.

– Mai am două în apartamentul meu.

– Sînt... sînt flatată.

– Apreciez talentul.

– Mulțumesc.

El ezită:

– Ei bine, probabil ești ocupată, așa că o să plec...

– Nu, nu sînt, se auzi Diane spunînd.

– Bine, zîmbi el, apoi ezită. Ai putea să-mi faci o mare favoare, domnișoară West.

Diane se uită la mîna lui stîngă. Nu purta verighetă.

– Da?

– Se întîmplă să am două bilete la premiera unei repuneri în scenă a piesei *Blithe Spirit,* de Noël Coward, mîine seară, și nu am cu cine să merg. Dacă ești liberă...?

Diane îl studie un moment. Părea drăguț și era foarte atrăgător dar, la urma urmelor, era un străin. *Prea periculos. Mult prea periculos.* Și se auzi spunînd:

– Mi-ar face plăcere.

Seara următoare s-a dovedit a fi încîntătoare. Richard Stevens era o companie amuzantă și s-au înțeles de la început. Aveau interese comune în artă, muzică și multe alte

lucruri. Ea se simțea atrasă de el, dar nu era sigură că și el simțea la fel.

La sfîrșitul serii, Richard întrebă:

– Ești liberă mîine seară?

– Da, răspunse Diane, fără nici o ezitare.

În seara următoare, luau cina într-un restaurant liniștit din Soho.

– Povestește-mi despre tine, Richard.

– Nu sînt multe de spus. M-am născut la Chicago. Tatăl meu era arhitect și proiecta clădiri prin toată lumea, iar eu și mama călătoream cu el. Am frecventat vreo zece școli din diferite țări și am învățat să vorbesc cîteva limbi străine – pentru autoapărare.

– Ce lucrezi?

– Lucrez la KIG – Kingsley International Group. E o corporație foarte mare.

– Sună incitant.

– E fascinant. Ne ocupăm cu cercetarea în domeniul tehnologiei de ultimă oră. Dacă am avea un motto, ar suna cam așa: "Dacă nu avem acum un răspuns, așteptați pînă mîine."

După cină, Richard a condus-o pe Diane acasă. La ușă, îi luă mîna și spuse:

– A fost o seară minunată. Mulțumesc.

Și a plecat.

Diane a rămas acolo, privindu-l cum pleacă. *Mă bucur că e un domn și nu un lup. Chiar mă bucur. La naiba!*

După aceea, s-au întîlnit în fiecare seară și, de fiecare dată cînd îl vedea, simțea că o învăluie aceeași căldură plăcută.

Într-o vineri seară, Richard îi spuse:

– În fiecare sîmbătă, antrenez o echipă din Campionatul de Juniori. Ți-ar plăcea să vii și să privești?

– Mi-ar plăcea foarte mult, domnule antrenor, încuviință Diane.

În dimineața următoare, Diane îl urmărea pe Richard lucrînd cu micii jucători zeloși. Era blînd, atent și răbdător, țipînd de bucurie cînd Tim Holm, un puști de zece ani, prindea cîte o minge; era evident că puștii îl adorau.

Mă îndrăgostesc, mă îndrăgostesc, gîndea Diane.

Cîteva zile mai tîrziu, Diane lua un prînz ușor cu cîteva prietene și, ieșind din restaurant, au trecut pe lîngă un salon unde o țigancă ghicea viitorul.

– Hai să ne ghicim norocul, spuse Diane, dintr-o dată.

– Nu pot, Diane. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Și eu.

– Eu trebuie să-l iau pe Johnny.

– Ce-ar fi să te duci tu, și ne spui și nouă ce ți-a zis.

– Bine. O să mă duc.

Cinci minute mai tîrziu, Diane se pomeni stînd singură cu o babornița cu fața suptă, cu gura plină de dinți de aur și un șal murdar pe cap.

E o prostie, gîndea Diane. *De ce fac asta?* Dar știa de ce o făcea. Voia să întrebe dacă ea și Richard aveau un viitor împreună. *Doar ca să mă distrez,* își spuse.

Diane o privi pe bătrînă ridicînd un pachet de cărți de tarot și începînd să le amestece, fără să-și ridice privirea.

– Aș vrea să știu dacă...

– Ssst. Femeia întoarse o carte pe față. Era figura clovnului, îmbrăcat țipător şi cu un săculeț pe umăr. Femeia îl studie un moment.

– Ai multe secrete de aflat. Întoarse o altă carte. Asta e Luna. Ai dorințe de care nu eşti sigură.

Diane ezită şi încuviință din cap.

– E vorba de un bărbat?

– Da.

Bătrîna întoarse următoarea carte.

– Asta este cartea amantului.

– Ăsta e un semn bun? zîmbi Diane.

– Vom vedea. Ne vor spune următoarele trei cărți. Spînzuratul. (Pufni, ezită, şi întoarse următoarea carte. Diavolul, murmură.

– Asta e rău? întrebă Diane amuzată.

Ghicitoarea nu răspunse.

Diane o urmărea pe bătrînă întorcînd următoarea carte. Vocea ei era sinistru de goală.

– Cartea morții.

Diane se ridică.

– Nu cred nimic din toate astea, spuse furioasă.

Femeia privi în sus şi spuse, cu o voce seacă:

– Nu contează ce crezi tu. Moartea te înconjoară din toate părțile.

3

Berlin, Germania

Comandantul de poliție Otto Schiffer, doi ofițeri în uniformă și superintendentul clădirii de apartamente, domnul Karl Goetz, se holbau la corpul gol care zăcea flasc pe fundul căzii, pline. De jur împrejurul gîtului femeii se vedea, vag, o vînătaie.

Comandantul poliției puse un deget sub robinetul din care picura apa.

– Rece.

Mirosi sticla goală de băutură de pe marginea căzii și se întoarse către superintendent.

– Numele ei?

– Sonja Verbrugge. Soțul ei este Franz Verbrugge, om de știință sau ceva de genul ăsta.

– Locuia aici cu soțul ei?

– De șapte ani. Erau niște chiriași minunați. Își plăteau întotdeauna chiria la timp, nu au creat niciodată nici un fel de probleme. Toată lumea îi iu... își dădu seama ce era pe cale să spună și se opri.

– Doamna Verbrugge avea o slujbă?

– Da, la Internet café-ul Cyberlin, unde oamenii plătesc şi folosesc computerul pentru...

– Cum de-aţi descoperit cadavrul?

– A fost din cauza robinetului de apă rece de la cadă. Am încercat să-l repar de cîteva ori, dar niciodată nu se închidea complet.

– Şi?

– Şi în dimineaţa asta chiriaşul de dedesubt s-a plîns că îi picura apă din tavan. Am urcat aici, am bătut la uşă şi, pentru că nu a răspuns nimeni, am deschis cu cheia mea de rezervă. Am venit în baie şi am descoperit... Vocea i se pierdu.

În baie intră un detectiv.

– În dulap nu sînt sticle de lichior, doar de vin.

– Bine, spuse comandantul arătînd spre sticla de lichior de pe cadă.

– Luaţi amprentele de pe aia.

– Da, domnule.

Comandantul se întoarse spre Karl Goetz.

– Ştiţi unde e domnul Verbrugge?

– Nu. Îl văd întotdeauna dimineaţa, cînd pleacă la lucru, dar... făcu un gest de lehamite.

– Nu l-aţi văzut în dimineaţa asta?

– Nu.

– Ştiţi cumva dacă domnul Verbrugge plănuia să plece în vreo călătorie?

– Nu, domnule. Nu ştiu.

– Vorbeşte cu ceilalţi chiriaşi, se întoarse comandantul către detectiv. Află dacă în ultima vreme doamna Verbrugge părea deprimată, dacă se certa cu soţul ei sau dacă era o băutoare înrăită. Ia toate informaţiile pe care le poţi obţine. Îl privi pe Karl Goetz. Îl vom verifica pe soţul dînsei. Dacă vă amintiţi ceva ce ne-ar putea ajuta...

Karl Goetz spuse, ezitînd:

– Nu ştiu dacă asta vă ajută cu ceva, dar unul dintre vecini mi-a spus că azi noapte era parcată o ambulanță în fața clădirii şi a întrebat dacă era cineva bolnav. Cînd am ajuns eu afară să văd ce se întîmplă, ambulanța dispăruse. Asta vă ajută?

– Problema va fi cercetată, spuse comandantul.

– Dar... dar ea... corpul ei? întrebă Karl Goetz, cuprins de nervozitate.

– Legistul e pe drum. Goliți cada şi aruncați un prosop peste ea.

4

Mă tem că vă aduc veşti proaste... ucis noaptea trecută... i-am găsit trupul sub un pod...

Pentru Diane Stevens, timpul se oprise. Bîntuia fără nici o noimă prin apartamentul mare, plin de amintiri, şi se gîndea: *A dispărut confortul din el... a dispărut căldura din el... fără Richard, e doar o adunătură de cărămizi reci. Nu va mai reveni niciodată la viaţă.*

Diane se trînti pe canapea şi închise ochii. *Richard, iubitule, în ziua în care ne-am căsătorit m-ai întrebat ce mi-aş dori drept dar de nuntă. Ţi-am spus că nu vreau nimic. Dar acum vreau. Întoarce-te la mine. Nu are importanţă că nu pot să te văd. Ţine-mă în braţe, atît. Voi şti că eşti aici. Am nevoie să-ţi mai simt încă o dată atingerea. Vreau să te simt strîngîndu-mi sînul... Vreau să-mi imaginez că aud vocea ta spunîndu-mi că fac cea mai bună paella din lume... Vreau să-ţi aud vocea spunîndu-mi să nu mai trag păturile de pe tine... Vreau să te aud spunîndu-mi că mă iubeşti.* Încercă să oprească şuvoiul de lacrimi care o podideau, dar fu imposibil.

Din momentul în care Diane realizase că Richard era mort, îşi petrecuse următoarele cîteva zile încuiată în apartamentul lor

întunecat, refuzînd să răspundă la telefon sau la uşă. Se ascundea, ca un animal rănit. Voia să fie singură cu suferinţa ei. *Richard, de atîtea ori am vrut să-ţi spun „Te iubesc", ca să te aud răspunzîndu-mi „Şi eu te iubesc". Dar n-am vrut să par neajutorată. Am fost o proastă. Acum, sînt neajutorată.*

În cele din urmă, cînd ţîrîitul repetat al telefonului şi bătăile neîncetate la uşă nu mai conteneau, Diane deschise uşa.

În prag se afla Carolyn Ter, una dintre prietenele apropiate ale Dianei.

– Arăţi ca dracu', spuse ea, privind-o pe Diane. (Vocea i se înmuie.) Toată lumea a încercat să dea de tine, dragă. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi.

– Îmi pare rău, Carolyn, dar pur şi simplu nu pot...

– Ştiu, spuse Carolyn, luînd-o în braţe. Dar, o mulţime de prieteni vor să te vadă.

Diane clătină din cap.

– Nu. E imposibil...

– Diane, viaţa lui Richard a luat sfîrşit, dar a ta nu. Nu-i îndepărta pe cei care te iubesc. O să încep să dau telefoane.

Prietenii Dianei şi ai lui Richard începură să dea telefoane şi să vină pe la ea, iar Diane se pomeni ascultînd nesfîrşita litanie a vorbelor de încurajare:

– Gîndeşte pozitiv, Diane. Richard e acum liniştit...

– L-a luat Dumnezeu la el, dragă...

– Ştiu că Richard e în Rai şi te priveşte de acolo...

– S-a dus într-un loc mai bun...

– Acum s-a alăturat îngerilor...

Dianei îi venea să urle.

Şirul vizitatorilor părea nesfîrşit. Paul Deacon, proprietarul galeriei de artă în care erau expuse lucrările Dianei, veni şi el. O luă pe Diane în braţe şi spuse:

– Am încercat să dau de tine, dar...

– Ştiu.

– Îmi pare foarte rău pentru Richard. Era un domn cum rar întîlneşti. Dar, Diane, nu te poţi izola de lume în felul ăsta. Oamenii aşteaptă să mai vadă lucrări minunate, semnate de tine.

– Nu pot. Nu mi se mai pare important, Paul. Nimic nu mai contează. Sînt terminată.

Nici el n-a putut să o convingă.

A doua zi, cînd auzi sunînd la uşă, Diane se duse să deschidă fără nici o tragere de inimă. Se uită prin vizor şi văzu un grup de copii. Nedumerită, Diane deschise uşa. Pe hol era o ceată de băieţi.

Unul dintre ei ţinea în mînă un buchet de flori.

– Bună dimineaţa, doamnă Stevens, spuse el, întinzîndu-i buchetul de flori.

– Vă mulţumesc. (Dintr-o dată, îşi aminti de ei. Erau membrii echipei din Liga de Juniori pe care o antrena Richard.)

Diane primise nenumărate coşuri cu flori, cărţi de vizită de condoleanţe sau e-mail-uri, dar acesta era cel mai înduioşător dar dintre toate.

– Intraţi, spuse Diane.

Băieţii se îngrămădiră în cameră.

– Am vrut doar să vă spunem cît de rău ne pare.

– Soţul dumneavoastră era un tip grozav.

– Era chiar mişto.

– Şi un antrenor nemaipomenit.

Tot ce putu face Diane, pentru a-şi reţine lacrimile, fu să spună:

– Vă mulţumesc. Şi el vă considera grozavi. Era tare mîndru de voi toţi. Respiră adînc. Vreţi nişte sucuri, sau...

Tim Holm, puştiul de zece ani care prinsese mingea din zbor, vorbi în numele tuturor:

– Nu, mulţumim, doamnă Stevens. Voiam doar să vă spunem că şi noi o să-i simţim lipsa. Am pus cu toţii bani pentru flori. Ne-au costat doisprezece dolari.

– Oricum, am vrut doar să vă spunem cît de rău ne pare.

– Vă mulţumesc, băieţi, spuse Diane încet, privindu-i. Ştiu cît de mult i-ar plăcea lui Richard faptul că aţi venit aici.

Îşi luară la revedere şi plecară.

Privindu-i cum se îndepărtau, Diane îşi aminti de ziua în care îl văzuse pe Richard la antrenamentul cu băieţii. Le vorbise de parcă ar fi fost de vîrsta lor, într-un limbaj pe care ei îl înţelegeau, şi îl adorau pentru asta. *Aceea a fost ziua în care am început să mă îndrăgostesc de el.*

De afară, Diane auzi zgomotul unui tunet şi primii stropi de ploaie care începeau să se prelingă pe geamuri, asemeni lacrimilor lui Dumnezeu. *Ploaie.* Plouase şi atunci, în week-end-ul cînd...

– Îţi plac picnicurile? întrebase Richard.

– La nebunie.

– Ştiam eu, zîmbi el. O să aranjez un mic picnic pentru noi doi. Vin să te iau mîine, la prînz.

Era o zi frumoasă, însorită. Richard făcuse pregătirile pentru un picnic în mijlocul Parcului Central. Adusese tacîmuri de argint

şi feţe de masă din bumbac şi Diane rîse cînd văzu ce era în coşul pentru picnic. Vită la grătar... şuncă ... brînzeturi... două pateuri mari... diverse băuturi şi, ca desert, o jumătate de duzină de prăjituri.

– E destul pentru o mică armată! Cine mai vine? (În minte îi veni un gînd de neoprit.) *Un preot?* Şi roşi.

Richard o privea.

– Te simţi bine?

Bine? N-am fost niciodată atît de fericită, gîndi ea.

– Da, Richard.

– Bun, încuviinţă el. Nu mai aşteptăm armata. Hai să începem.

Erau atît de multe lucruri despre care puteau vorbi în timp ce mîncau, iar fiecare cuvînt îi apropia şi mai mult. Între ei se crease o foarte puternică atracţie şi amîndoi simţeau asta. Şi, în toiul acelei după-amiezi perfecte, începuse dintr-o dată să plouă. În cîteva minute erau uzi leoarcă.

– Îmi pare rău, spuse Richard, descumpănit. Ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine, dar în ziar ziceau că nu plouă. Se pare că ne-a stricat picnicul şi...

– Oare? spuse Diane încet, apropiindu-se de el.

Şi se pomeni în braţele lui, sărutîndu-l şi simţind cum căldura îi inunda tot corpul.

– Trebuie să ieşim din hainele astea ude, spuse ea, cînd în sfîrşit se trase înapoi.

– Ai dreptate, spuse el, rîzînd. N-am vrea să răcim...

– La tine sau la mine? spuse Diane.

Brusc, Richard deveni foarte rigid:

– Diane, eşti sigură? Spun asta pentru că... nu e doar o aventură de o noapte.

– Ştiu, spuse Diane, încet.

*

O jumătate de oră mai tîrziu se aflau în apartamentul lui Diane, dezbrăcîndu-se, căutîndu-se cu mîinile, explorînd înnebuniți, locuri ascunse și dorite și, în final, cînd nu mai putură suporta, ajunseră în pat.

Richard era blînd, tandru, pasional, frenetic și totul era magic; el o găsi cu limba și se mișcă ușor, ca pe o plajă minunată bătută de valuri calde și blînde, și apoi intră adînc în ea, umplînd-o.

Restul după-amiezii și aproape toată noaptea le-au petrecut vorbind și făcînd dragoste, deschizîndu-și inimile unul către celălalt, totul era minunat, și mai presus de cuvinte.

Dimineața, în timp ce Diane pregătea micul dejun pentru amîndoi, Richard întrebă:

– Vrei să te măriți cu mine, Diane?

Iar ea se întoarse către el și spuse blînd:

– Oh, da.

Nunta a avut loc o lună mai tîrziu. Ceremonia a fost una caldă și splendidă, prietenii și familia felicitîndu-i pe proaspeții căsătoriți. Diane privea fața radioasă a lui Richard și se gîndea la predicția ridicolă a ghicitoarei, zîmbind.

Plănuiseră să-și petreacă o săptămînă de miere în Franța, dar Richard o sunase de la muncă.

– A apărut un proiect nou și nu pot pleca. Are ceva dacă facem asta peste vreo două luni? Îmi pare rău, dragă.

– Sigur că nu mă deranjează, dragul meu, spuse ea.

– Vrei să vii în oraș și să iei prînzul cu mine, azi?

– Mi-ar plăcea enorm.

– Ție îți place mîncarea franțuzească, iar eu știu un restaurant franțuzesc extraordinar. Vin să te iau într-o jumătate de oră.

Treizeci de minute mai tîrziu Richard era afară, aşteptînd-o pe Diane.

– Bună, dragă. Trebuie să mă întîlnesc cu unul dintre clienţi, la aeroport. Pleacă în Europa. Îi spunem rămas bun şi apoi mergem să luăm prînzul.

– Bine, spuse ea, îmbrăţişîndu-l.

Cînd ajunseră la aeroportul Kennedy, Richard spuse:

– Are un avion particular. Ne întîlnim cu el pe pistă.

Un paznic îi conduse către o zonă protejată, unde staţiona un Challenger. Richard privi în jur.

– Încă nu a ajuns. Hai să aşteptăm în avion.

– Bine.

Urcară treptele şi intrară în avionul luxos. Motoarele erau pornite.

Supraveghetoarea de zbor veni din cabină:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, spuse Richard.

– Bună dimineaţa, zîmbi Diane.

O privire pe supraveghetoarea de zbor închizînd uşa cabinei.

– Cît crezi că va întîrzia clientul tău?

– Nu va trebui să aşteptăm prea mult.

Zgomotul motoarelor cu reacţie începu să crească în intensitate, iar avionul începu să ruleze pe pistă.

Diane privi pe fereastră, albindu-se la faţă.

– Richard, ne mişcăm.

– Eşti sigură? o privi el, zîmbind.

– Uită-te pe fereastră. Deja intra în panică. Spune-i pilotului să...

– Ce vrei să-i spun?

– Să oprească!

– Nu pot. A pornit deja.

Urmă un moment de tăcere, şi apoi Diane îl privi pe Richard, cu ochii măriţi.

– Unde mergem?

– A, nu ţi-am spus? Ziceai că-ţi place mîncarea franţuzească. Mergem la Paris.

Ea îl privi surprinsă.

– Richard, nu pot merge acum la Paris. Nu am haine, nu am farduri, nu am...

– Am auzit că există magazine în Paris, spuse el.

Ea îl privi o clipă şi apoi îl îmbrăţişă:

– Oh, prostuţule, te iubesc!

– Ai vrut o lună de miere la Paris, rînji el.

5

La Orly îi aştepta o limuzină, ca să-i ducă la hotelul Athénée Plaza.

– Domnule şi doamnă Stevens, spuse managerul cînd ajunseră, apartamentul dumneavoastră e pregătit.

– Vă mulţumim.

Erau cazaţi în apartamentul cu numărul 310. Managerul deschise uşa şi Diane cu Richard intrară. Diane se opri, şocată. Pe pereţi erau atîrnate şase dintre picturile ei. Se întoarse către Richard:

– Cum au ajuns aici?

– Nu am nici o idee, spuse Richard, cu nevinovăţie. Cred că şi aici au gusturi bune.

Diane îl sărută îndelung, cu pasiune.

Parisul era o ţară a minunilor. Prima oprire au făcut-o la Givenchy, ca să cumpere haine pentru amîndoi, apoi la Louis Vuitton, să cumpere valize pentru noile haine.

Au făcut o plimbare relaxantă pe Champs-Élysées către Place de la Concorde, au văzut vestitul Arc de Triumf şi Palatul Bourbonilor şi Madeleine. Au traversat Place Vendôme şi au petrecut o zi la Luvru. S-au plimbat prin grădina cu sculpturi a

muzeului Rodin şi au luat cine romantice la Auberge de Trois Bonheurs, şi la Au Petit Chez Soi şi la Chez Eux.[1]

Singurul lucru care Dianei îi păru ciudat erau telefoanele pe care Richard le primea la ore nepotrivite.

– Cine era? întrebă Diane o dată, la trei dimineaţa, cînd Richard terminase o convorbire telefonică.

– Doar lucruri de rutină.

În toiul nopţii? gîndi ea.

– Diane! Diane!

Reveria îi fu întreruptă. Deasupra ei era aplecată Carolyn Ter.

– Te simţi bine?

– Sînt... sînt bine.

Carolyn o îmbrăţişă pe Diane.

– Ai nevoie de timp, atîta tot. N-au trecut decît cîteva zile. Ezită. À propos, ai făcut pregătirile pentru înmormîntare?

Înmormîntare. Cel mai trist dintre cuvinte. Purta în el sunetul morţii, un ecou al disperării.

– Nu... n-am... nu am fost în stare să...

– Lasă-mă să te ajut eu cu asta. Voi alege sicriul şi...

– Nu! Diane nu dorise ca acest cuvînt să sune atît de dur.

Carolyn o privea, înmărmurită.

Cînd vorbi din nou, vocea Dianei tremura:

– Nu înţelegi? Ăsta... Ăsta e ultimul lucru pe care-l mai pot face pentru Richard: absolut ultimul. Vreau ca înmormîntarea lui să fie una specială. Aş vrea ca toţi prietenii lui să se

[1] „Hanul Celor trei Fericiri", „La Micul Acasă", respectiv „De la ei", trei restaurante vestite din Paris. (n. tr.)

afle acolo, ca să-şi ia rămas bun. Pe obraji i se prelingeau lacrimile.

– Diane...

– Trebuie să-i aleg eu coşciugul lui Richard pentru a mă asigura că... doarme confortabil.

Carolyn nu mai putu găsi nimic de spus.

În acea după-amiază se nimeri ca detectivul Earl Greenburg să se afle în birou cînd sună telefonul.

–Vă caută la telefon Diane Stevens.

Oh, nu. Greenburg îşi aminti de palma pe obraz primită la ultima lor întîlnire. *Ce-o mai fi? Probabil şi-a refăcut forţele.* Ridică receptorul.

– Aici detectivul Greenburg.

– Sînt Diane Stevens şi vă sun din două motive. Primul e că vreau să-mi cer scuze. M-am purtat foarte urît şi regret sincer.

El fu uimit:

– Nu trebuie să vă cereţi scuze, doamnă Stevens. Am înţeles prin ce treceţi.

El aştepta în tăcere.

– Aţi spus că aţi sunat din două motive.

– Da. Corpul... vocea i se rupse. Corpul soţului meu e în custodia poliţiei. Cum îl primesc înapoi pe Richard? Fac aranjamente pentru înmormîntarea lui la Casa de Pompe Funebre Dalton.

Disperarea din vocea ei îl făcu să tresară.

– Doamnă Stevens, regret, dar e vorba de nişte formalităţi. Mai întîi e nevoie ca biroul legistului să trimită un raport al autopsiei şi trebuie să anunţăm diferitele... rămase pe gînduri un moment, apoi se hotărî:

– Uite ce e, aveţi destule pe cap. Voi face eu aranjamentele în locul dumneavoastră. Totul va fi gata în două zile.

– Oh... Vă... vă mulțumesc. Vă mulțumesc foarte... vocea ei se înecă și legătura telefonică se întrerupse.

Earl Greenburg rămase acolo timp îndelungat, gîndindu-se la suferința enormă prin care trecea Diane Stevens. Apoi porni să rezolve formalitățile de rigoare.

Casa mortuară Dalton se afla în partea estică a Bulevardului Madison. Era o clădire impresionantă, cu două nivele și o fațadă în stil sudist. Înăuntru, decorațiunile erau de bun gust și discrete, cu lumini calde și draperii în culori pale.

– Am o întîlnire cu domnul Jones. Sînt Diane Stevens, îi spuse recepționerei.

Aceasta spuse ceva la telefon și, cîteva momente mai tîrziu, managerul, un bărbat cu părul grizonat și fața plăcută veni s-o întîmpine pe Diane.

– Sînt Ron Jones. Am vorbit la telefon, doamnă Stevens, știu cît de dificile sînt toate în momente ca acesta, iar treaba noastră e să vă ușurăm situația. Spuneți-mi ce doriți și vom avea grijă ca dorințele dumneavoastră să fie îndeplinite.

– Nu... nu știu sigur ce să vă cer, spuse Diane nesigură.

Jones încuviință din cap:

– Dați-mi voie să vă explic. În serviciile noastre sînt incluse: un sicriu, un serviciu funebru pentru prietenii dumneavoastră, un loc de veci și înmormîntarea. Ezită. Din ceea ce am citit eu în ziare despre moartea soțului dumneavoastră, doamnă Stevens, veți dori probabil un sicriu închis pentru serviciul funebru, așa că...

– Nu!

– Dar... o privi Jones, surprins.

– Vreau... vreau să fie deschis. Vreau ca Richard să... să-și poată vedea toți prietenii înainte ca... Vocea i se stinse.

Jones o studia cu înțelegere.

– Înțeleg. Atunci, dacă îmi permiteți să fac o sugestie, avem un cosmetician care lucrează excelent, spuse el plin de tact, acolo unde este nevoie. Nu va fi nici o problemă cu asta, sper.

Lui Richard nu i-ar plăcea de loc, dar:

– Nu, nu va fi.

– Mai e un singur lucru. O să avem nevoie de hainele în care doriți să fie înmormîntat soțul dumneavoastră.

Îl privi şocată:

– Hainele... (Putea simți mîinile reci ale unui străin pîngărind corpul lui Richard şi o scutură un fior.)

– Doamnă Stevens?

Ar trebui să-l îmbrac eu însămi pe Richard. Dar n-aş suporta să-l văd în halul în care se află. Vreau să mi-l amintesc aşa cum...

– Doamnă Stevens?

Diane înghiți în sec.

– Nu mă gîndisem la... vocea îi era strangulată. Îmi pare rău. Nu mai era în stare să continue.

El o privi împletícindu-se pînă afară şi chemînd un taxi.

Cînd se întoarse în apartament, Diane se duse la dulapul de haine al lui Richard. Costumele lui erau dispuse pe două rînduri şi fiecare piesă de îmbrăcăminte avea în ea o amintire prețioasă. Era acolo costumul bej în care fusese îmbrăcat Richard în noaptea în care se cunoscuseră, la galerie. *„Îmi plac curbele tale. Au delicatețea unui Rossetti sau a unui Manet..."*

Îşi trecu degetele peste următorul. Era jacheta sport grideschis pe care o purtase Richard la picnic, cînd îi prinsese ploaia.

„La tine sau la mine?"

„Nu e doar o aventură de o noapte."

„Ştiu."

Cum putea să nu o păstreze?

Urma costumul cu dungi subţiri. *„Îţi place mîncarea franţuzească... Ştiu un restaurant franţuzesc minunat..."*

Puloverul albastru... Sacoul de catifea... Diane îşi înfăşură corpul cu mînecile unui costum albastru şi îl îmbrăţişă. *Nu aş putea niciodată să renunţ la vreunul dintre astea.* Fiecare dintre ele era o amintire preţioasă.

– Nu pot... Suspinînd, apucă un costum la întîmplare şi fugi.

În dimineaţa următoare, robotul telefonic înregistrase un mesaj: „Doamnă Stevens, sînt detectivul Greenburg. Voiam să vă anunţ că totul s-a rezolvat. Am vorbit cu Casa de Pompe Funebre Dalton. Sînteţi liberă să vă continuaţi orice planuri aţi avea." Urmă o scurtă pauză. „Vă urez numai bine... La revedere."

Diane îl sună pe Ron Jones, la Casa de Pompe Funebre.

– Înţeleg că trupul soţului meu a fost adus acolo.

– Da, doamnă Stevens. Deja se ocupă cineva de partea cosmetică şi am primit hainele pe care le-aţi trimis.

– Mă gîndeam... vinerea asta ar fi potrivită pentru înmormîntare?

– Vineri e bine. Pînă atunci, ne vom ocupa de toate detaliile necesare. Aş sugera ora unsprezece dimineaţa.

În trei zile, eu şi Richard vom fi despărţiţi pe vecie. Sau pînă plec după el.

Joi dimineaţa, Diane era foarte ocupată cu pregătirea ultimelor detalii ale înmormîntării, verificînd lista de invitaţi şi purtătorii catafalcului, cînd sună telefonul.

– Doamna Stevens?

– Da.

– Sînt Ron Jones. Am vrut doar să vă anunț că am primit actele dumneavoastră și schimbările au fost făcute, exact așa cum ați cerut.

– Acte... spuse Diane, nedumerită.

– Da. Curierul le-a adus ieri, împreună cu scrisoarea dumneavoastră.

– N-am trimis nici o...

– Sincer, am fost un pic surprins, dar, desigur, era decizia dumneavoastră. Am incinerat corpul soțului dumneavoastră acum o oră.

6

Paris, Franța

Kelly Harris era un foc de artificii care explodase în lumea modei. Se apropia de treizeci de ani, era o afro-americancă cu pielea de culoarea mierii topite și avea o față care era visul oricărui fotograf. Avea ochii căprui, blînzi și inteligenți, buze pline și senzuale, picioare lungi, încîntătoare, și o siluetă cu „vino-ncoace". Avea părul tuns voit dezordonat, cu cîteva șuvițe răspîndite pe frunte. La începutul anului, cititorii revistelor *Elle* și *Mademoiselle* o votaseră pe Kelly drept cel mai sexy model din lume.

Terminînd cu îmbrăcatul, Kelly privi de jur împrejurul apartamentului prezidențial cu un sentiment de satisfacție. Apartamentul era spectaculos. Se afla pe luxoasa stradă St.-Louis-en-l'Île, în arondismentul patru din Paris. Apartamentul avea o intrare cu ușă dublă care dădea într-un hol elegant, cu tavane înalte și lambriuri de un galben-pal, iar livingul era mobilat cu o combinație de piese franțuzești și Régence. De pe terasă, dincolo de Sena, se vedea catedrala Notre-Dame.

Kelly de-abia aștepta weekend-ul. Soțul ei urma să o scoată într-unul din locurile lui surpriză.

Vreau să te îmbraci, draga mea. O să-ţi placă la nebunie locul în care mergem.

Kelly zîmbi. Mark era cel mai minunat om din lume. Privindu-şi ceasul-brăţară, suspină. *Mai bine aş lua-o din loc,* se gîndi ea. *Spectacolul începe într-o jumătate de oră.* Cîteva momente mai tîrziu părăsea apartamentul, îndreptîndu-se către lift de-a lungul holului. În acest timp, se deschise uşa unui apartament vecin şi doamna Josette Lapointe ieşi pe coridor. O femeie ca un mic cocoloş de unt, care avea întotdeauna un cuvînt bun pentru Kelly.

– Bună ziua, doamnă Harris.

– Bună ziua, doamnă Lapointe, zîmbi Kelly.

– Arătaţi minunat, ca întotdeauna.

– Vă mulţumesc. Kelly apăsă butonul liftului.

La cîţiva metri distanţă, un bărbat solid, în haine de lucru, repara un panou din perete. Le aruncă o privire scurtă celor două femei, apoi întoarse repede capul.

– Cum merge modelling-ul? întrebă doamna Lapointe.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Trebuie să vin să vă văd într-una din prezentările dumneavoastră de modă.

– Vă aştept cu plăcere, oricînd.

Sosi liftul, iar Kelly împreună cu doamna Lapointe păşiră înăuntru. Bărbatul în haine de lucru scoase o staţie de emisie-recepţie, vorbi repede în ea şi plecă în grabă.

În timp ce uşa liftului începea să se închidă, Kelly auzi telefonul sunînd în apartamentul ei. Ezită. Se grăbea, dar poate că o suna Mark.

– Luaţi-o dumneavoastră înainte, îi spuse ea doamnei Lapointe.

Kelly ieşi din lift, cotrobăi după cheie, o găsi şi intră în apartament. Alergă la telefonul care suna şi îl ridică.

– Mark?

– *Nanette?* întrebă o voce ciudată.

Kelly era dezamăgită.

– *Nous ne connaissons pas la personne qui répond à ce nom.*[1]

– *Pardonnez-moi. C'est une erreur de téléphone.*[2]

Un număr greşit. Kelly aşeză telefonul în furcă. În timp ce făcea asta, un zgomot teribil zgudui întreaga clădire. Un moment mai tîrziu, se iscă o babilonie de voci şi ţipete. Îngrozită, se grăbi în hol pentru a vedea ce se întîmplase. Sunetele veneau de dedesubt. Kelly fugi în jos, pe scări şi, cînd ajunse în hol, auzi strigăte şi agitaţie în subsol.

Instinctiv, coborî scările către subsol şi rămase şocată de imaginea liftului prăbuşit şi a trupului oribil mutilat al doamnei Lapointe. *Săraca femeie. Acum cîteva minute era în viaţă şi acum... Şi aş fi putut fi înăuntru, cu ea. De n-ar fi fost acel telefon...*

În jurul liftului se adunase o mulţime de oameni, iar în depărtare se auzeau sirene. *Ar trebui să rămîn,* se gîndi Kelly, cuprinsă de vinovăţie, *dar nu pot. Trebuie să plec.* Privind cadavrul, şopti:

– Îmi pare rău, doamnă Lapointe.

Cînd Kelly ajunse la salonul de modă şi intră pe uşa scenei, Pierre, nervosul coordonator de spectacol, o aştepta.

Se repezi la ea:

– Kelly! Kelly! Ai întîrziat! Prezentarea a început deja şi...

[1] Nu cunoaştem persoana care răspunde la acest nume (în fr. în original.)(n.tr.)

[2] Scuzaţi-mă. E o greşeală.(în lb. franceză, în orig.) (n.tr.)

– Îmi pare rău, Pierre. A fost ... a fost un accident.

– Ai pățit ceva? o privi el, alarmat.

– Nu. Kelly închise ochii, o secundă. Ideea de a lucra după ceea ce văzuse îi făcea greață, dar nu avea de ales. Ea era vedeta prezentării.

– Grăbeşte-te! spuse Pierre. Repede!

Kelly porni către cabina de probă.

Cel mai prestigios festival de modă al anului se desfăşura pe strada Cambon numărul 31, salonul original al lui Chanel. Paparazzi erau în primele rînduri. Toate locurile erau ocupate, iar partea din spate a încăperii era plină ochi de spectatori în picioare, nerăbdători să fie cei dintîi care să vadă noile creații ale sezonului. Pentru acest eveniment, încăperea fusese decorată cu flori şi materiale drapate, dar nimeni nu acorda nici o atenție decorului. Adevăratele atracții erau pe podiumul alungit, un rîu de culori, frumusețe şi stil în mişcare. Pe fundal se auzea muzica, ritmul scăzut şi sexy al acesteia, accentuînd mişcările de pe scenă.

O dată cu alunecarea înainte şi înapoi a manechinelor, o voce din difuzoare le acompania, oferind un comentariu cursiv al evenimentelor.

Pe podium porni o brunetă asiatică. „...o jachetă din satin şi lînă cu capse în partea de sus, cu pantaloni de voal georgette şi o bluză albă..."

Acum o blondă suplă se balansa pe podium. „...poartă o cămaşă tunică din caşmir negru, cu pantaloni de lucru din bumbac alb..."

Apare o roşcată, obraznică. „...o jachetă de piele neagră, cu pantaloni evazați negri şi o cămaşă albă, croşetată..."

Un fotomodel francez: „o jachetă de angora roz, la trei nasturi cu o cămaşă tunică croşetată, tot roz şi pantaloni negri, băgaţi în cizme..."

Un fotomodel din Suedia. „...o jachetă şi pantaloni albaştri din lînă şi satin, şi o fermecătoare bluză liliachie..."

Şi apoi, momentul pe care îl aşteptase toată lumea. Fotomodelul suedez ieşise şi podiumul era pustiu. Vocea din boxe spuse: „Şi acum, pentru că a început sezonul de plajă, sîntem mîndri să vă prezentăm noua linie de costume de baie."

Încordarea aşteptării era în creştere, iar cînd aceasta ajunse la maxim, apăru Kelly Harris. Purta o pereche de bikini albi şi un sutien care abia-i acoperea sînii tineri şi fermi. Pe măsură ce avansa plutind senzual pe podium, producea un fel de vrajă. Urmă un val de aplauze. Kelly schiţă un vag surîs de mulţumire, făcu turul podiumului şi dispăru.

În culise, era aşteptată de doi bărbaţi.

– Doamnă Harris, dacă aţi putea să-mi acordaţi un moment...

– Îmi pare rău, spuse Kelly pe ton de scuză. Trebuie să mă schimb rapid. Începu să se îndepărteze.

– Aşteptaţi! Doamnă Harris, sîntem de la Poliţia Judiciară. Eu sînt inspectorul şef Dune, iar acesta este inspectorul Steunou. Trebuie să vorbim.

– Să vorbim? se opri Kelly. Despre ce?

– Sînteţi soţia lui Mark Harris, nu?

– Da. Brusc, deveni atentă.

– Atunci, regret să vă informez că soţul dumneavoastră... a murit noaptea trecută.

Gura lui Kelly se uscase.

– Soțul meu...? Cum...?

– Se pare că s-a sinucis.

Kelly auzea un vuiet în urechi. Abia putea pricepe ce spunea inspectorul.

– ...Turnul Eiffel... miezul nopții... bilet... foarte regretabil...cea mai adîncă simpatie...

Cuvintele nu erau reale. Se transformaseră în fragmente de sunete fără semnificație.

– Doamnă...

În weekendul ăsta, vreau să fii gata îmbrăcată, draga mea. O să-ți placă la nebunie locul în care o să mergem.

– Trebuie să fie o greşeală, spuse Kelly. Mark nu s-ar fi sinu...

– Îmi pare rău. Inspectorul şef o privea de aproape pe Kelly. Vă simțiți bine, doamnă?

– Da. *Cu excepția faptului că viața mea tocmai a luat sfîrşit.*

Pierre veni în goană spre Kelly, aducîndu-i o pereche de bikini superbi, în dungi.

– Chérie, trebuie să te schimbi, repede. Nu e timp de pierdut. Îi aruncă bikinii în brațe. Repede! Repede!

Kelly îi lăsă încet să cadă pe podea.

– Pierre?

– Da, răspunse el, privind-o surprins.

– Poartă-i tu.

Pe Kelly a adus-o o limuzină înapoi în apartamentul ei. Managerul salonului a vrut să trimită pe cineva cu ea, dar Kelly refuzase.Voia să fie singură. Acum, intrînd pe uşă, îl

văzu pe portar, Philippe Cendre şi pe un bărbat în costum de protecție, înconjurați de un grup de chiriaşi.

– Biata doamnă Lapointe, spuse una dintre chiriaşe. Ce accident teribil!

Bărbatul în costum de protecție ridică două capete tăiate ale unui cablu greu.

– Nu a fost nici un accident, doamnă. Cineva a tăiat frînele de siguranță ale liftului.

7

La ora patru dimineața, Kelly stătea pe un scaun, uitîndu-se pe fereastră nedumerită și auzind o babilonie de voci: *Poliția judiciară... trebuie să vorbim... Turnul Eiffel... Bilet de sinucigaș...* Mark e mort... Mark e mort... Mark e mort. Cuvintele deveniseră un imn funerar, pulsînd prin creierul lui Kelly. *Ai murit din cauza mea? A fost ceva ce am făcut eu? A fost ceva ce nu am făcut? Ceva ce am spus? Ceva ce nu am spus? Dormeam cînd ai plecat, dragul meu, și nu am avut ocazia să-mi iau la revedere, să te sărut și să-ți spun cît de mult te iubesc. Am nevoie de tine. Nu suport viața asta fără tine,* se gîndea Kelly. *Ajută-mă, Mark. Ajută-mă, în felul în care m-ai ajutat întotdeauna... Se prăbuși pe spate, gîndindu-se la cum fusese înainte de Mark, în vremurile groaznice de la începuturi...*

Kelly se născuse în Philadelphia, ca fiică nelegitimă a lui Ethel Hackworth, o menajeră de culoare care muncea la una dintre cele mai importante familii de albi din oraș. Tatăl era un judecător. Ethel avea șaptesprezece ani și era frumoasă, iar Pete, chipeșul fiu blond de douăzeci de ani al familiei Turner, era atras de ea. El o sedusese, iar o lună mai tîrziu Ethel a descoperit că era gravidă.

Cînd i-a spus lui Pete, acesta i-a spus: „Asta... asta e minunat". Şi a fugit în biroul tatălui său pentru a-i da veştile proaste.

Judecătorul Turner a chemat-o pe Ethel la el în birou în dimineaţa următoare şi i-a spus: „Nu voi accepta ca o tîrfă să lucreze în casa mea. Eşti concediată."

Fără bani, educaţie sau alte talente deosebite, Ethel îşi luase o slujbă de femeie de serviciu într-o clădire industrială, muncind peste program pentru a-şi întreţine fiica nou-născută. În cinci ani, Ethel economisise destui bani pentru a cumpăra o casă părăginită din placaj pe care a transformat-o în pensiune pentru bărbaţi. Ethel a transformat camerele într-un living, o sufragerie, patru mici dormitoare şi o încăpere strîmtă de serviciu în care dormea Kelly.

De atunci, în mod constant veneau şi plecau o serie de bărbaţi.

– Aceştia sînt unchii tăi, îi spusese Ethel. Nu-i deranja.

Kelly a fost mulţumită de a avea o familie aşa de numeroasă, pînă cînd a crescut destul pentru a-şi da seama că toţi îi erau complet străini.

Cînd Kelly avea opt ani, într-o noapte dormea în camera ei mică şi întunecată, cînd a trezit-o o şoaptă guturală:

– Sst! Nu scoate nici un sunet.

Kelly a simţit cum îi este ridicată cămaşa de noapte şi, înainte de a putea protesta, unul dintre „unchii" ei era deasupra ei, astupîndu-i gura cu mîna. Kelly a simţit cum îi depărtează picioarele cu forţa. A încercat să opună rezistenţă, dar el a ţinut-o lipită de pat. A simţit cum membrul lui îi străpunge corpul şi a cuprins-o o durere de nedescris. El a fost fără milă, făcîndu-şi loc cu forţa în interiorul ei, din ce în ce mai adînc, frecîndu-se de pielea ei virgină. Kelly a

simțit cum sîngele ei cald țîșnea afară. Țipa tăcut, de teamă să nu leșine. Era prizonieră în întunecimea înfricoșătoare a camerei ei.

În cele din urmă, după ceea ce păruse o eternitate, l-a simțit scuturîndu-se și apoi retrăgîndu-se.

La plecare, i-a șoptit:

– Acum plec. Dar dacă-i spui ceva maică-tii despre asta, o să mă întorc și o s-o omor.

Și s-a dus.

Săptămîna care a urmat a fost aproape insuportabilă. Se simțea mizerabil tot timpul, dar și-a tratat trupul rănit cît de bine a putut, pînă ce, în cele din urmă, durerea a cedat. A vrut să-i spună mamei ei ce se întîmplase, dar nu avea curaj. *Dacă-i spui mamei tale despre asta, am să mă întorc și am s-o omor.*

Incidentul durase doar cîteva minute, dar îi schimbase viața lui Kelly. Se schimbase dintr-o fată tînără care visa la un soț și la copii, în cineva care se simțea pîngărită și în dizgrație. A hotărît că nu avea să mai lase niciodată un bărbat să o atingă. Altceva se schimbase în Kelly.

Din acea noapte, îi era frică de întuneric.

8

Cînd Kelly a împlinit zece ani, Ethel a pus-o să dea o mînă de ajutor pe lîngă pensiune. Kelly se trezea la cinci în fiecare dimineaţă, ca să spele toaletele, să perie duşumeaua din bucătărie şi să ajute la pregătirea micului dejun pentru chiriaşi. După şcoală, spăla rufele, spăla podeaua, ştergea praful şi ajuta la prepararea cinei. Viaţa ei a devenit o rutină îngrozitoare şi plictisitoare.

Era nerăbdătoare să-şi ajute mama, sperînd la un cuvînt de laudă. Nu l-a primit niciodată. Mama ei era prea preocupată de chiriaşi pentru a-i acorda vreun pic de atenţie fiicei ei.

Cînd Kelly era foarte mică, unul dintre chiriaşi îi citise povestea *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor* şi Kelly a fost fascinată de felul în care Alice evadase printr-o gaură de iepure. *De asta am nevoie,* se gîndea Kelly, *de o cale de scăpare. Nu pot să-mi petrec tot restul vieţii curăţînd toalete, frecînd podele şi curăţînd după străini care fac mizerie.*

Şi, într-o zi, Kelly şi-a găsit propriul tunel magic: era imaginaţia ei, care o putea duce oriunde voia să ajungă. Şi-a rescris viaţa...

Avea un tată, iar mama şi tatăl ei aveau aceeaşi culoare a pielii. Nu se certau niciodată şi nu ţipau la ea. Trăiau cu toţii,

într-un cămin minunat. Mama şi tatăl ei o iubeau. Mama şi tatăl ei o iubeau. Mama şi tatăl ei o iubeau....

Cînd Kelly avea paisprezece ani, mama ei s-a căsătorit cu unul dintre chiriaşi, un barman pe nume Dan Berke, un bărbat solid, între două vîrste, care era mereu nemulţumit. Nimic din ce făcea Kelly nu îl mulţumea.

– Cina e jalnică...

– Rochia are o culoare care nu ţi se potriveşte...

– Draperia din baie e încă stricată. Ţi-am spus să o repari...

– Nu ai terminat de curăţat băile...

Tatăl vitreg al lui Kelly avea o problemă cu băutura. Peretele dintre dormitorul lui Kelly şi dormitorul părinţilor era subţire şi, noapte de noapte, Kelly auzea zgomote de lovituri şi ţipete. Dimineaţa, Ethel apărea fardată gros, dar nu reuşea să acopere vînătăile şi ochii negri.

Kelly era devastată. *Ar trebui să plecăm de aici,* se gîndea. *Eu şi mama ne iubim una pe cealaltă.*

Într-o noapte, cînd Kelly dormea adînc, a auzit voci puternice din camera alăturată.

– De ce n-ai scăpat de copilă înainte de a se naşte?

– Am încercat să o fac, Dan. Nu a mers.

Kelly s-a simţit de parcă cineva o lovise în stomac. Mama ei nu o dorise niciodată. Nimeni nu o dorise.

Kelly a găsit o altă scăpare din întunericul nesfîrşit al vieţii ei: lumea cărţilor. A devenit o cititoare nesăţioasă şi îşi petrecea cît de mult timp putea în biblioteca publică.

La sfîrşitul săptămînii, nu rămînea niciodată vreun penny pentru Kelly, aşa că şi-a luat o slujbă ca babysitter, invidiind familiile fericite al căror cămin ea nu avea să-l aibă vreodată.

La şaptesprezece ani, Kelly începu să devină frumuseţea care fusese şi mama ei cîndva. Băieţii de la şcoală au început să-i ceară întîlniri, dar era scîrbită şi îi refuza întotdeauna.

Sîmbăta, cînd nu avea şcoală şi îşi termina îndatoririle, se grăbea la biblioteca publică şi îşi petrecea timpul citind.

Doamna Lisa Marie Houston, bibliotecara, era o femeie inteligentă şi înţelegătoare, cu un fel de a se purta tăcut şi prietenos şi un fel de a se îmbrăca la fel de lipsit de pretenţii, ca şi personalitatea ei. Văzînd-o atît de des pe Kelly la bibliotecă, devenise curioasă.

– E drăguţ să vezi că unei persoane tinere îi place atît de mult să citească, spusese ea într-una din zile. Petreci foarte mult timp aici.

Fusese mişcarea de deschidere a unei prietenii. O dată cu trecerea săptămînilor, Kelly îi dezvăluise temerile sale bibliotecarei.

– Ce ai vrea să faci în viaţă, Kelly?

– Să fiu profesoară.

– Cred că te-ai descurca grozav. E meseria cea mai plină de recompense din lume.

Kelly începuse să vorbească, apoi se opri. Îşi amintea o discuţie din timpul unui mic-dejun cu mama ei şi tatăl vitreg, cu o săptămînă înainte. Kelly spusese

– Trebuie să mă duc la facultate. Vreau să fiu profesoară.

– Profesoară? rîsese Berke. E o idee tîmpită. Profesorii nu cîştigă nimic. Mă-nţelegi? Nimic. Poţi cîştiga mai mult măturînd podele. Oricum, bătrîna ta şi cu mine nu avem bani să te trimitem la facultate.

– *Dar mi s-a oferit o bursă şi...*

– *Şi ce? O să-ţi petreci patru ani pierzînd vremea. La cum arăţi, probabil o să ieşi la produs.*

Kelly plecase de la masă.

– Există o problemă, îi spunea ea acum doamnei Houston. Nu mă lasă să mă duc la facultate. (Vocea i se îneca.) Îmi voi petrece tot restul vieţii făcînd ceea ce fac acum?

– Sigur că nu. Vocea doamnei Houston era fermă. Cîţi ani ai?

– Voi împlini optsprezece peste trei luni.

– Curînd, vei avea vîrsta la care să poţi hotărî singură pentru tine. Eşti o tînără frumoasă, Kelly. Ştii asta?

– Nu, nu chiar. *Cum să-i spun că mă simt ca o ciudată? Nu mă simt frumoasă.* Îmi urăsc viaţa, doamnă Houston. Nu vreau să fiu ca... vreau să plec din oraşul ăsta. Îmi doresc altceva, ceva ce nu voi avea niciodată. Se străduia să-şi controleze emoţiile. Nu voi avea niciodată şansa să fac ceva, să fiu cineva.

– Kelly...

– N-ar fi trebuit niciodată să citesc toate cărţile alea, spuse ea cu un ton amar.

– De ce?

– Pentru că sînt pline de minciuni. Toţi oamenii aceia frumoşi, locurile încîntătoare şi vraja... Kelly clătină din cap. Nu există vrajă.

Doamna Houston o studie o clipă. Era evident că simţul de autoevaluare al lui Kelly fusese alterat.

– Kelly, *există* magie, dar tu trebuie să fii magicianul. Tu trebuie să faci vraja să se întîmple.

– Mda?!? spuse Kelly pe un ton cinic. Şi cum fac asta?

– În primul rînd, trebuie să ştii care-ţi sînt visurile. Ale tale sînt să ai o viaţă palpitantă, plină de oameni şi locuri minunate. Data viitoare cînd vii aici, am să-ţi arăt cum poţi să-ţi transformi visurile în realitate.

Mincinoaso.

La o săptămînă după absolvire, Kelly s-a întors la bibliotecă.

– Kelly, îţi aminteşti despre ce ţi-am spus despre a fi propriul tău magician? spuse doamna Houston.

– Da, zise Kelly sceptică.

Doamna Houston băgase mîna sub birou şi scosese un teanc de reviste: *COSMOgirl, Seventeen, Glamour, Mademoiselle, Essence, Allure...* I le-a dat lui Kelly.

– Şi ce să fac eu cu astea? spuse Kelly, uitîndu-se la ele.

– Te-ai gîndit vreodată să devii fotomodel?

– Nu.

– Uită-te la revistele astea. Spune-mi dacă-ţi dau vreo idee despre cum să aduci magia în viaţa ta.

E bine intenţionată, se gîndea Kelly, *dar nu înţelege.*

– Vă mulţumesc, doamnă Houston. Am s-o fac.

Săptămîna viitoare încep să-mi caut o slujbă.

Kelly a luat revistele cu ea, la pensiune, le-a aruncat într-un colţ şi a uitat de ele. Şi-a petrecut seara făcîndu-şi treburile.

În timp ce se pregătea să se culce extenuată, şi-a amintit de revistele pe care i le dăduse doamna Houston. Luă cîteva dintre ele, de curiozitate, şi începu să le răsfoiască. Era o altă lume. Fotomodelele erau frumos îmbrăcate, cu bărbaţi chipeşi şi eleganţi alături, în Londra şi Paris şi alte locuri

exotice din toată lumea. Kelly avu un sentiment brusc de dorință. Își puse în grabă un halat și se duse repede în hol, către baie.

Se studie în oglindă. Își spuse că era posibil să fie atrăgătoare. Toată lumea îi spunea asta, tot timpul. *Chiar dacă e adevărat,* se gîndi Kelly, *nu am experiență.* Se gîndi la viața ei viitoare în Philadelphia și se privi din nou în oglindă. *Oricine trebuie să înceapă de undeva. Trebuie să fii propriul tău vrăjitor... să-ți faci propria magie.*

A doua zi dimineață, devreme, Kelly era în bibliotecă, căutînd-o pe doamna Houston.

Bibliotecara ridică privirea, surprinsă să o vadă pe Kelly atît de devreme.

– Bună dimineața, Kelly. Ai apucat să te uiți prin reviste?

– Da. Kelly respiră adînc. Mi-ar plăcea să fiu fotomodel. Problema e că nu am nici o idee de unde să încep.

– Știu eu, zîmbi doamna Houston. Am căutat în cartea de telefon din New York. Spuneai că vrei să pleci din orașul ăsta? (Doamna Houston scoase o hîrtie bătută la mașină din poșetă și i-o dădu lui Kelly.) E o listă cu douăsprezece agenții de modelling din Manhattan, cu adresele și numerele de telefon. (Îi strînse mîna lui Kelly.) Să începi din vîrf.

Kelly era uimită.

– Nu... nu știu cum să vă...

– Să-ți spun eu cum facem. Arată-mi fotografiile tale în revistele astea.

La cină, în acea seară, Kelly spuse:

– M-am hotărît să devin fotomodel.

– Asta e cea mai proastă idee de pînă acum, se încruntă tatăl ei vitreg. Ce dracu e cu tine? Toate fotomodelele sînt tîrfe.

– Kelly, nu repeta greşeala mea, suspină mama ei. Şi eu am avut iluzii deşarte. Te vor ucide. Eşti de culoare şi eşti săracă. Nu pleci nicăieri.

Acela a fost momentul în care Kelly s-a hotărît.

La ora cinci, în dimineaţa următoare, Kelly şi-a împachetat o valiză şi s-a îndreptat spre staţia de autobuz. În poşetă avea două sute de dolari, pe care îi cîştigase ca babysitter.

Călătoria cu autobuzul pînă în Manhattan dura două ore, iar Kelly şi-a petrecut timpul acela visînd la viitorul ei. Urma să devină un fotomodel profesionist. „Kelly Hackworth" nu suna profesionist. *Ştiu ce voi face. O să-mi folosesc doar numele mic.* Şi-o spuse în minte, la nesfîrşit: *Şi iată principalul nostru manechin, Kelly.*

S-a cazat la un hotel ieftin şi, la ora nouă, Kelly intra pe uşa din faţă a agenţiei de manechine din capul listei pe care i-o dăduse doamna Houston. Kelly nu era machiată şi purta o rochie şifonată, pentru că nu avea cum să-şi calce hainele.

La biroul de recepţie al agenţiei nu era nimeni. Se apropie de un bărbat aşezat la un birou, care scria ceva grăbit.

– Mă scuzaţi, spuse Kelly.

Bărbatul mormăi ceva, fără să ridice privirea.

Kelly ezită:

– Mă întrebam dacă nu cumva aveţi nevoie de un manechin.

– Nu, murmură bărbatul. Nu facem angajări.

– Vă mulțumesc, oricum, suspină Kelly. Se întoarse să plece.

Bărbatul aruncă o privire în sus și expresia feței i se schimbă.

– Așteaptă! Așteaptă! Întoarce-te! Sărise în picioare. Doamne! De unde ai apărut?

Kelly îl privi, interzisă.

– Din Philadelphia.

– Vreau să spun... lasă. Ai mai fost manechin?

– Nu.

– Nu contează. Ai să înveți aici, la lucru.

Lui Kelly brusc i se uscase gîtul.

– Asta înseamnă că voi... voi fi manechin?

– Așa aș zice, răspunse el. Avem clienți care vor înnebuni cînd te vor vedea.

Abia-i venea să creadă. Era una dintre cele mai importante agenții de manechine din industrie și ei...

– Numele meu e Bill Lerner. Eu conduc agenția asta. Cum te cheamă?

Era momentul pe care îl visase Kelly. Era prima dată cînd avea să-și folosească noul ei nume profesionist, dintr-un singur cuvînt.

– Nu-ți știi numele? se holbă Lerner la ea.

Kelly își îndreptă spatele cît putu de tare și spuse, plină de încredere:

– Bineînțeles că mi-l știu. Kelly Hackworth.

9

Zgomotul avionului care bîzîia la înălţime mică deasupra capului ei aduse un zîmbet pe buzele lui Lois Reynolds. *Gary.* Întîrzia. Lois se oferise să meargă la aeroport să-l aştepte, dar el spusese:

– Nu te deranja, surioară. Iau un taxi.

– Dar, Gary, m-aş bucura să...

– Ar fi mai bine să stai acasă şi să mă aştepţi acolo.

– Cum zici tu, frăţioare.

Fratele ei fusese întotdeauna cea mai importantă persoană din viaţa lui Lois. Anii copilăriei ei, în Kelowna, fuseseră un coşmar. Încă din copilărie simţise că lumea era împotriva ei: revistele de modă, manechinele, starurile de cinema şi toate astea din cauză că era mică şi rotofeie. Unde scria că fetele grăsuţe nu puteau fi la fel de arătoase ca fetele uscate, cu aspect bolnăvicios? Lois Reynolds îşi studia mereu imaginea în oglindă. Avea păr lung, blond, ochi albaştri, trăsături delicate, palide şi ceea ce Lois considera a fi o siluetă plinuţă, drăguţă. *Bărbaţii pot să se învîrtă cu burţile lor pline de bere atîrnîndu-le peste pantaloni şi nimeni nu scoate un cuvînt. Dar, ia să pună o femeie cîteva*

kilograme în plus pe ea, că devine subiect de batjocură. Care idiot de bărbat a avut dreptul să decidă că dimensiunile ideale pentru o femeie ar trebui să fie 90-60-90?

Din cîte îşi amintea Lois, colegii o batjocoriseră întotdeauna: „fund gras", „bidon", „purceluşă". Cuvintele o răneau adînc. Dar Gary fusese întotdeauna acolo pentru a o apăra.

Cînd a absolvit Universitatea din Toronto, Lois se săturase de tachinări. *Dacă Făt-Frumos caută o femeie adevărată, iată-mă.*

Şi, într-o zi, pe neaşteptate, Făt Frumos a apărut. Îl chema Henry Lawson. S-au cunoscut la o întrunire a bisericii şi Lois s-a simţit atrasă de el instantaneu. Era înalt, slab şi blond, cu o faţă ce părea întotdeauna gata să zîmbească, într-un cuvînt o dispoziţie potrivită pentru ea. Tatăl lui era parohul bisericii. Lois şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului de la întrunire cu Henry şi, în timp ce discutau, a descoperit că era proprietarul unei creşe de succes şi era pasionat de natură.

– Dacă nu ai nimic de făcut mîine seară, spuse el, mi-ar face plăcere să te invit în oraş la cină.

Fără să ezite, Lois a acceptat:

– Da, mulţumesc.

Henry Lawson a scos-o la faimosul Sassafraz, unul dintre cele mai bune restaurante din Toronto. Meniul era înnebunitor, dar Lois a comandat o cină uşoară, deoarece nu voia ca Henry să o creadă gurmandă.

Henry observă că mînca doar o salată şi spuse:

– Asta nu e suficientă pentru tine.

– Încerc să mai slăbesc, minţi ea.

Îşi puse o mînă peste a ei şi spuse:

– Nu vreau să slăbeşti, Lois. Îmi placi aşa cum eşti.

Ea simţi un fior brusc. Era primul bărbat care îi spusese vreodată aşa ceva.

– O să-ţi comand o friptură, nişte cartofi şi o salată Caesar, spuse el.

Era atît de minunat, în sfîrşit, să găsească un bărbat care să-i înţeleagă apetitul şi să fie de acord cu el.

În următoarele cîteva săptămîni au avut o serie de întîlniri delicioase. La capătul a trei săptămîni, Henry spuse:

– Te iubesc, Lois. Vreau să fii soţia mea.

Cuvinte pe care ea nu-şi imagina că avea să le audă vreodată. Îşi puse mîinile în jurul lui şi spuse:

– Te iubesc, Henry. Vreau să fiu soţia ta.

Nunta a avut loc în biserica tatălui lui Henry, cinci zile mai tîrziu. Au fost acolo Gary şi cîţiva prieteni şi a fost o ceremonie minunată, oficiată de tatăl lui Henry. Lois nu fusese niciodată atît de fericită.

– Unde plecaţi în luna de miere? întrebă parohul Lawson.

– La Lacul Louise, spuse Henry. E foarte romantic.

– E perfect pentru o lună de miere.

Henry o îmbrăţişă pe Lois:

– Mă aştept ca fiecare zi să fie o lună de miere, atîta timp cît trăim.

Lois era în extaz.

Imediat după nuntă, au plecat la Lacul Louise, o oază spectaculoasă în Parcul Naţional Bannf, în inima Stîncoşilor canadieni.

Au ajuns într-o după-amiază tîrzie, cînd soarele încă strălucea peste lac.

Henry o luă pe Lois în braţe şi spuse:

– Ţi-e foame?

– Nu, spuse ea privindu-l în ochi.

– Nici mie. Ce-ar fi să ne dezbrăcăm?

– Oh, da, dragul meu.

Două minute mai tîrziu erau în pat, iar Henry făcu dragoste cu ea într-un mod rafinat. Era minunat. Epuizant. Înnebunitor.

– O, dragul meu, te iubesc atît de mult.

– Şi eu te iubesc, Lois, spuse Henry. Se ridică. Acum, trebuie să luptăm împotriva păcatului cărnii.

– Cum? spuse Lois, privind în sus către el.

– Treci în genunchi.

– Nu eşti obosit, dragul meu? rîse ea.

– Treci în genunchi.

– Bine, zîmbi ea.

Ea se aşeză în genunchi şi privi, consternată, cum Henry scotea o curea mare de la pantaloni. Se îndreptă spre ea şi, înainte ca ea să realizeze ce se întîmpla, o plesni tare cu cureaua peste fesele goale.

– Ce faci? ţipă Lois, încercînd să se ridice.

– Ţi-am spus, draga mea, zise el, trîntind-o jos. Trebuie să luptăm împotriva păcatului cărnii. Ridică cureaua şi o lovi din nou.

– Opreşte-te! Opreşte-te!

– Rămîi acolo. Vocea lui era plină de energie.

Lois se luptă să se ridice, dar Henry o ţinu jos cu un braţ puternic şi o lovi din nou tare cu cureaua.

Lois îşi simţea partea din spate sfîşiată.

– Henry! Doamne! Oprește-te!

În cele din urmă, Henry se ridică în picioare și respiră adînc, liniștitor:

– Acum e bine.

Lois se mișca cu greu. Își simțea rănile deschise gîngerînd. Nu putea vorbi. Putea doar să-și privească soțul cu groază.

– Sexul este păcătos. Trebuie să luptăm împotriva tentației.

Ea clătina din cap, încă incapabilă să vorbească, încă nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai se întîmplase.

– Gîndește-te la Adam și Eva, la începutul căderii umanității, continuă el.

Lois începu să plîngă cu suspine.

– Acum e bine, spuse el luînd-o pe Lois în brațe. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, dar... spuse Lois nesigură.

– Nu te teme. L-am înfrînt.

Ceea ce înseamnă că e prima dată cînd se întîmplă, se gîndi Lois. Probabil are ceva de a face cu faptul că el e fiul unui preot. Slavă Domnului că s-a terminat.

Henry o strînse tare în brațe.

– Te iubesc atît de mult. Hai să coborîm la cină.

La restaurant, Lois abia putu să se așeze. Durerea era insuportabilă, dar îi era prea jenă să ceară o pernă.

– Comand eu, spuse Henry. (Comandă o salată pentru el și o cină enormă pentru Lois.) Trebuie să-ți menții forțele, draga mea.

În timpul cinei, Lois se gîndea la ceea ce tocmai se întîmplase. Henry era cel mai minunat bărbat pe care îl cunoscuse ea vreoată.

Fusese uimită de acel... *acel ce-o fi oare?*, se întrebă ea, *un fetiş?* Oricum, se terminase. Putea deci să se gîndească la a-şi petrece restul vieţii alături de acest bărbat, la a-l îngriji şi a fi îngrijită de el.

Cînd terminară de mîncat, Henry comandă încă un desert pentru Lois şi spuse:

– Îmi place femeia impozantă.

– Mă bucur că te mulţumesc, zîmbi ea.

– Mergem înapoi în cameră? spuse Henry.

– Bine.

Cînd ajunseră în cameră se dezbrăcară, iar Henry o luă pe Lois în braţele lui şi durerea părea să fi dispărut. Făcea dragoste dulce şi blînd, şi era şi mai plăcut decît înainte.

– A fost minunat, spuse Lois, îmbrăţişîndu-şi soţul.

– Da, încuviinţă el. Acum trebuie să slăbim puterea păcatului cărnii. Treci în genunchi.

În toiul nopţii, cînd Henry dormea, Lois şi-a făcut valiza şi a fugit. A luat un avion spre Vancouver şi l-a sunat pe Gary. La prînz, i-a povestit ce s-a întîmplat.

– Intentez cerere de divorţ, spuse Lois, dar trebuie să mă mut din oraş.

Gary se gîndi o secundă:

– Am un prieten care deţine o agenţie de asigurări, surioară. E în Denver, la 2200 de kilometri distanţă.

– Perfect.

– Voi vorbi cu el, spuse Gary.

Două săptămîni mai tîrziu, Lois lucra la agenţia de asigurări într-o poziţie managerială.

Gary păstrase legătura în mod constant cu Lois. Ea îşi cumpărase o căsuţă minunată, de unde se vedeau Munţii

Stîncoşi în depărtare şi, din cînd în cînd, fratele ei o vizita. Petreceau weekend-uri grozave împreună schiind, pescuind, sau, pur şi simplu, stînd pe canapea şi discutînd. *Sînt mîndru de tine, surioară,* îi spunea el întotdeauna, iar ea era mîndră, la rîndul ei, de realizările lui Gary. El îşi luase doctoratul în ştiinţe, lucra la o corporaţie internaţională şi se apucase de zbor ca hobby.

În timp ce Lois se gîndea la Gary, se auzi o bătaie în uşă. Se uită pe fereastră pentru a vedea cine e şi îl recunoscu pe Tom, Tom Huebner. Era un prieten de-al lui Gary, pilot de charter înalt şi ciolănos.

Lois deschise uşa şi Huebner intră.

– Bună, Tom.

– Lois...

– Gary n-a ajuns încă. Cred că i-am auzit avionul cu puţin timp în urmă. Ar trebui să ajungă din clipă în clipă. Vrei să-l aştepţi sau...?

El se uita la ea.

– Nu te-ai uitat la ştiri?

– Nu, clătină Lois din cap. Sper că nu sîntem pe cale să intrăm în alt război şi...

– Lois, mă tem că am veşti rele. Veşti cu adevărat rele. Vocea îi tremura. E vorba despre Gary.

– Ce e cu el? se încordă ea.

– A murit într-un accident de avion, în timp ce venea încoace, spre tine. (El îi văzu lumina dispărîndu-i din ochi.) Îmi pare foarte rău. Ştiu cît de mult vă iubeaţi.

Lois încercă să vorbească, dar se sufoca.

– Cum... cum... cum?

Tom Huebner o luă de mînă şi o conduse încet către canapea.

Ea se aşează şi respiră adînc.

– Ce... ce s-a întîmplat?

– Avionul lui Gary s-a lovit de o coastă muntoasă, la cîteva mile de Denver.

Lois simţi că leşină.

– Tom, aş vrea să fiu singură.

El o studie, îngrijorat:

– Eşti sigură, Lois? Aş putea să rămîn şi...

– Mulţumesc, dar te rog, pleacă...

Tom Huebner rămase acolo, nehotărît, apoi încuviinţă din cap.

– Ai numărul meu. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Lois nu îl auzi plecînd. Stătea acolo în stare de şoc. Era ca şi cum cineva i-ar fi anunţat moartea *ei*. Mintea începu să o ia înapoi, către copilăria lor. Gary fusese întotdeauna protectorul ei, bătîndu-se cu băieţii care o tachinau şi, pe măsură ce creşteau, însoţind-o la meciurile de baseball, la filme şi la petreceri. Îl văzuse ultima dată cu o săptămînă în urmă şi revăzu scena în minte, desfăşurîndu-se asemeni unui film începeţoşat printre lacrimi.

Stăteau amîndoi la masa din sufragerie.

– Nu mănînci, Gary?

– E delicios, surioară. Nu mi-e foame.

– Te preocupă ceva anume, vrei să vorbeşti? spuse ea, după ce îl privi un moment.

– Întotdeauna ştii, nu?

– E ceva legat de munca ta.

– Da. (El împinse farfuria deoparte.) Cred că viaţa mea e în pericol.

Lois îl privi uimită:

– *Ce?*

– Surioară, doar doisprezece oameni din toată lumea asta știu despre ce e vorba. Vin înapoi aici lunea viitoare și voi rămîne peste noapte. Marți dimineața, mă îndrept către Washington.

Lois era năucită.

– De ce către Washington?

– Ca să le spun despre Prima.

Și Gary îi explicase...

Acum, Gary era mort. *Cred că viața mea e în pericol.* Fratele ei nu murise într-un accident. Fusese asasinat.

Lois își privi ceasul. Acum era prea tîrziu să mai facă ceva, dar dimineață avea să dea telefonul care să răzbune moartea fratelui ei. Avea de gînd să termine ceea ce plănuia Gary să facă. Deodată, Lois se simți sfîrșită. Făcu un efort să se ridice de pe canapea. Nu luase cina, dar ideea de mîncare îi făcea greață.

Lois se îndreptă către dormitor și căzu pe pat, prea obosită să se mai dezbrace. Zăcu acolo amețită, pînă cînd, în cele din urmă adormi.

Lois visă că se afla cu Gary într-un tren care mergea cu viteză mare și că toți pasagerii din vagon fumau. Se făcea din ce în ce mai cald și fumul o făcea să tușească. Propria tuse o trezi și deschise ochii. Privi în jur, șocată. Dormitorul ei era în flăcări, pălălaia urcînd pe perdele și umplînd camera de fum. Lois coborî din pat împleticindu-se, tușind din cauza fumului. Încercînd să-și țină respirația, se năpusti în living. Întreaga cameră era plină de flăcări și fum. Făcu cinci pași către ușă, simți cum o lasă picioarele și căzu la podea.

Ultimul lucru pe care și-l aminti Lois Reynolds erau flăcările care-și făceau drum către ea, înfometate.

10

Pentru Kelly, totul se întîmpla într-un ritm ameţitor. A învăţat repede cele mai importante aspecte ale modelling-ului: agenţia îi oferise cursuri de pregătire în proiectarea imaginii, postură şi ţinută. O mare parte din modelling o reprezenta atitudinea, iar pentru Kelly asta însemna teatru, pentru că ea nu se simţea nici frumoasă, nici atrăgătoare.

Expresia „vedetă apărută peste noapte" ar fi putut fi inventată pentru Kelly. Proiecta nu numai o imagine excitantă, provocatoare, dar şi un aer de intangibilitate, care era o provocare pentru bărbaţi. În doi ani, Kelly ajunsese în rîndul manechinelor de top. Făcea reclamă la produse în zece ţări, iar o mare parte a timpului şi-l petrecea la Paris, unde se aflau unii dintre cei mai importanţi clienţi ai agenţiei.

Odată, după o defilare de modă la New York, Kelly s-a dus să-şi viziteze mama, care arăta îmbătrînită şi măcinată de griji. *Trebuie să o iau de aici,* se gîndea Kelly. *O să-i cumpăr un apartament drăguţ şi voi avea grijă de ea.*

Mama ei păru mulţumită să o vadă.

– Mă bucur că te descurci aşa de bine, Kelly. Îţi mulţumesc pentru cecurile pe care mi le trimiţi în fiecare lună.

– Cu plăcere. Mamă, vreau să discutăm despre ceva. Am un plan gata pregătit. Vreau să pleci...

– Hei, uite cine a venit să ne facă o vizită... Domnia Sa. Tatăl ei vitreg tocmai intrase în cameră. Ce cauți aici? N-ar trebui să te fîțîi de ici pînă colo în hainele alea elegante?

Va trebui să fac asta altă dată, se gîndi Kelly.

Kelly mai avea o oprire de făcut. Se duse la biblioteca publică, unde își petrecuse atît de multe ore minunate și, în timp ce intra pe ușă cu o jumătate de duzină de reviste în mînă, amintirile îi invadau memoria.

Doamna Houston nu era la biroul ei. Kelly intră și o văzu în picioare, pe unul dintre coridoarele laterale, arătînd radioasă într-o rochie elegantă, la comandă și umplînd preocupată un raft cu cărți.

– Vin imediat, spuse doamna Houston, auzind ușa deschizîndu-se. Se întoarse. Kelly! Aproape că țipă. Oh, Kelly...

Alergară una către cealaltă și se îmbrățișară.

Doamna Houston se dădu cîțiva pași înapoi și o privi pe Kelly.

– Nu-mi vine să cred că ești tu. Ce faci în oraș?

– Am venit să-mi vizitez mama, dar voiam să vă văd și pe dumneavoastră.

– Sînt așa de mîndră de tine. Nici n-ai idee...

– Doamnă Houston, vă amintiți cînd v-am întrebat cum aș putea să vă mulțumesc? Ați spus că aș putea să vă mulțumesc arătîndu-vă fotografia mea într-o revistă de modă. Poftiți. (Și Kelly puse teancul de reviste de modă în brațele doamnei Houston. Erau exemplare din *Elle, Cosmopolitan, Mademoiselle* și *Vogue.* Ea era pe coperta fiecăreia dintre ele.)

– Sînt minunate. Doamna Houston radia. Vreau să-ți arăt ceva. Trecu în spatele biroului şi scoase copii după aceleaşi exemplare.

Pentru o secundă, Kelly nu putu rosti nici o vorbă.

– Ce pot face pentru a vă mulțumi? Mi-ați schimbat viața.

– Nu, Kelly. *Tu* ți-ai schimbat viața. Tot ce am făcut a fost să-ți dau un mic impuls. Şi, Kelly...

– Poftim?

– Mulțumită ție, am devenit o rampă de lansare în lumea modei.

De vreme ce Kelly ținea la viața ei personală, uneori faima îi crea necazuri. Atacurile permanente ale fotografilor o enervau, îşi dezvoltase un fel de fobie față de faptul că era abordată în mod constant de către oameni pe care nu îi cunoştea. Kelly iubea singurătatea.

Într-o zi lua prînzul la restaurantul Le Cinq de la hotelul George V, cînd un trecător prost îmbrăcat se opri pentru a se uita la ea. Avea o față palidă, nesănătoasă, ca a cuiva care-şi petrecea tot timpul în casă. Ținea în mînă un exemplar din *Elle*, deshis la o pagină cu fotografiile lui Kelly.

– Mă scuzați, spuse străinul.

Kelly ridică privirea, deranjată:

– Da?

– V-am văzut... am citit articolul acesta despre dumneavoastră şi scrie că v-ați născut în Philadelphia. Vocea lui deveni entuziastă. Şi eu m-am născut acolo şi, cînd v-am văzut fotografiile, am avut senzația că vă cunosc şi...

– Nu ne cunoaştem, spuse Kelly rece şi nu-mi place să fiu deranjată de bărbați străini.

– Oh, îmi pare rău. Bărbatul înghiți în sec. N-am vrut să... nu sînt un ciudat. Adică... mă numesc Mark Harris şi lucrez la Kingsley International Group. Cînd v-am văzut aici, m-am... m-am gîndit că poate nu vă place să luați prînzul singură şi că poate am putea amîndoi...

Kelly îi aruncă o privire caustică:

– Ați gîndit greşit. Acum, aş dori să plecați.

El vorbi sacadat:

– N-am... n-am vrut să deranjez. Doar că eu... Văzînd expresia de pe fața ei, spuse:

– Plec.

Kelly îl privi ieşind pe uşă, cu revista în mînă. *Lectură plăcută.*

Kelly semnase pentru o săptămînă de pozat pentru cîteva reviste de modă. În ziua de după întîlnirea ei cu Mark Harris, se îmbrăca în cabina manechinelor, cînd primi trei duzini de trandafiri. Pe cartea de vizită scria: *Vă rog să mă iertați că v-am deranjat. Mark Harris.*

Kelly rupse cartea de vizită:

– Trimite florile la spitalul de copii.

A doua zi dimineață, garderobiera intră în cabină din nou, cu un pachet:

– Cineva ți-a lăsat asta, Kelly.

Era o singură orhidee. Pe cartea de vizită scria: *Sper că m-ați iertat. Mark Harris.*

Kelly rupse cartea de vizită:

– Păstrează floarea.

După aceea, darurile lui Mark Harris soseau aproape zilnic: un mic coş cu fructe, un clopoțel cu tonuri diferite, un Moş Crăciun de jucărie. Următorul dar a fost diferit: era un pudel

francez încîntător, cu o panglică roşie în jurul gîtului de care era agăţată o carte de vizită: *O cheamă Angel. Sper să o iubiţi la fel de mult ca şi mine. Mark Harris.*

Kelly sună la Informaţii şi obţinu numărul de la Kingsley International Group. Cînd operatoarea răspunse, Kelly întrebă:

– Lucrează la dumneavoastră un anume Mark Harris?

– *Da, domnişoară.*

– Aş putea vorbi cu dumnealui, vă rog?

– Un moment.

Un minut mai tîrziu, Kelly auzi vocea lui familiară:

– Alo?

– Domnul Harris? Sînt Kelly. Am decis să vă accept invitaţia la prînz.

Urmă o tăcere uimită, apoi:

– Da? Asta e... asta e nemaipomenit.

Kelly *auzea* la propriu fericirea din vocea lui.

– Azi la Laurent, la unu?

– Ar fi grozav. Vă mulţumesc foarte mult. Voi...

– Fac eu rezervarea. La revedere.

La Laurent, Mark Harris era în picioare, aşteptînd la o masă, cînd Kelly intră în restaurant, cu căţeluşa în braţe.

Faţa lui se lumină:

– Aţi... aţi venit. Nu eram sigur că... şi aţi adus-o şi pe Angel...

– Da. Kelly plantă căţeluşa în braţele lui Mark. Vă poate ţine companie la prînz, spuse ea pe un ton îngheţat şi se întoarse să plece.

– Nu înţeleg. Am crezut... spuse Mark.

– Ei bine, vă voi explica pentru ultima dată, izbucni Kelly. Vreau să încetați să mă mai deranjați. Înțelegeți?

Fața lui Mark deveni de un roşu aprins:

– Da. Da, desigur. Mă scuzați. Nu am... n-am vrut să... Am crezut doar că... nu ştiu ce să... aş vrea să vă explic. Ați vrea să luați loc, doar o secundă?

Kelly începuse să spună nu, cu o privire disprețuitoare apoi se aşeză.

– Da?

Mark Harris respiră adînc:

– Nici nu ştiți cît de rău îmi pare. N-am vrut să vă deranjez. V-am trimis lucrurile acelea pentru a-mi cere scuze de deranj. Tot ce-mi doream era o şansă şi... atunci cînd v-am văzut fotografia, m-am simțit de parcă vă cunoşteam de o viață. Era alb ca varul. Ar fi... ar fi trebuit să-mi dau seama că o persoană ca dumneavoastră nu ar putea fi niciodată interesată de cineva ca mine. M-am purtat ca un şcolar prost. Doar că... nu ştiam cum să vă spun ce simțeam şi... (Vocea i se stingea. Persoana lui emana vulnerabilitate pură.) Doar că nu mă pricep la... la a-mi explica sentimentele. Am fost singur toată viața. Niciodată, nimeni... Cînd aveam şase ani, părinții mei au divorțat şi s-au luptat pentru custodie. Nici unul dintre ei nu mă dorea.

Kelly îl privea, tăcută. Cuvintele lui răsunau în mintea ei, reînviind amintiri de mult uitate.

– *De ce nu ai scăpat de copilă înainte de a se naşte?*

– *Am încercat. Nu a mers.*

El continuă:

– Am crescut în vreo zece case de adopție, unde nimănui nu îi păsa...

Ei sînt unchii tăi. Să nu-i deranjezi.

– Se pare că nu eram în stare să fac nimic ca lumea...

Cina e jalnică... Culoarea rochiei nu ţi se potriveşte... Nu ai terminat de curăţat toaletele...

– Voiau să mă las de şcoală şi să lucrez la un service, dar eu... eu voiam să mă fac inginer. Ziceau că sînt prea tîmpit...

Kelly era din ce în ce mai absorbită de ceea ce spunea el.

Vreau să fiu fotomodel.

Toate fotomodelele sînt tîrfe.

– Voiam să merg la facultate, dar au zis că la munca pe care urma să o fac eu nu... nu aveam nevoie de educaţie.

De ce dracu ai nevoie să te duci la şcoală? La cum arăţi, ai putea să te prostituezi...

– Cînd am primit o bursă la MIT[7], părinţii mei vitregi au zis că probabil urma să pic şi o să-mi iau vreo slujbă la un garaj...

Facultate? O să-ţi iroseşti patru ani din viaţă...

Ascultîndu-l pe acest străin era ca şi cum ar fi auzit povestea vieţii ei.

Kelly stătea acolo, profund impresionată, avînd aceleaşi emoţii dureroase ca şi străinul care stătea în faţa ei.

– Cînd am absolvit MIT, m-am angajat la o filială a Kingsley International Group din Paris. Dar mă simţeam atît de singur... Urmă o pauză lungă. Undeva, acum multă vreme, am citit că lucrul cel mai important în viaţă e să găseşti pe cineva care să te iubească şi pe care să-l iubeşti... şi am crezut asta.

Kelly asculta tăcută.

Mark Harris spuse, pe un ton ciudat:

[7] MIT – Massachussets Institute of Technologies, cea mai prestigioasă Şcoală de ingineri din SUA

– Dar nu am găsit niciodată acea persoană şi eram gata să mă dau bătut. Şi cînd, în acea zi, v-am văzut pe dumneavoastră... Nu mai putea continua.

Se ridică, ţinînd-o pe Angel în braţe:

– Mi-e foarte ruşine de toate astea. Promit să nu vă mai deranjez niciodată. La revedere.

Kelly îl privi cum înainta spre ieşire.

– Unde pleci cu cîinele meu? strigă ea.

– Ce-aţi spus? se întoarse Mark Harris, confuz.

– Angel e a mea. Mi-ai dat-o mie, nu?

Mark stătu în loc, fără să înţeleagă nimic:

– Da, dar aţi spus că...

– Facem un tîrg, domnule Harris. O păstrez pe Angel, dar aveţi drept de vizită.

Îi luă un moment pînă să înţeleagă, iar apoi zîmbetul lui lumină toată încăperea:

– Adică pot să... o să mă lăsaţi să...?

– Ce-ar fi să discutăm la cină, diseară? spuse Kelly.

Şi Kelly nici nu ştia că tocmai se transformase, în ţinta unui asasinat.

11

Paris, Franța

Pe strada Hénard din Arondismentul XII, la sediul Poliției Reuilly, avea loc un interogatoriu. Superintendentul Turnului Eiffel era interogat de detectivii André Belmondo și Pierre Marais.

INVESTIGAȚIA SINUCIDERII
DE LA TURNUL EIFFEL

Luni, 6 mai
ora 10 a.m.
Subiect: René Pascal

BELMONDO: Domnule Pascal, avem motive să credem că Mark Harris, bărbatul care se pare că a căzut de pe platforma de observație a Turnului Eiffel, a fost ucis.

PASCAL: Ucis? Dar... mi s-a spus că a fost un accident și...

MARAIS: Nu avea cum să cadă peste acel parapet în mod accidental. Este mult prea înalt.

BELMONDO: Şi am stabilit că victima nu avea un profil de sinucigaş. De fapt, îşi făcuse planuri detaliate pentru weekend cu soţia sa, Kelly. Ştiţi, Kelly, fotomodelul...

PASCAL: Îmi pare rău, domnilor, dar nu văd ce legătură are asta... De ce am fost adus aici?

MARAIS: Pentru a ne ajuta să clarificăm cîteva chestiuni. La ce oră s-a închis restaurantul în acea seară?

PASCAL: La zece. Din cauza furtunii, restaurantul Jules Verne era gol, aşa că am hotărît să...

MARAIS: La ce oră s-au oprit lifturile?

PASCAL: De obicei merg pînă la miezul nopţii, dar în acea seară, de vreme ce nu erau vizitatori sau oameni care să ia cina, le-am oprit la zece.

BELMONDO: Inclusiv pe cel care duce la platforma de observaţie?

PASCAL: Da. Pe toate.

MARAIS: E posibil ca cineva să ajungă la platforma de observaţie fără să folosească liftul?

PASCAL: Nu. În acea noapte, totul era închis. Nu înţeleg ce e cu toate întrebările astea. Dacă...

BELMONDO: O să vă spun eu. Domnul Harris a fost aruncat de pe platforma de observație. Știm că a fost platforma de observație pentru că, atunci cînd am cercetat parapetul, marginea fusese zgîriată, iar cimentul din tălpile pantofilor lui era compus din fragmente care se potriveau cu cimentul zgîriat de pe parapet. Dacă nivelul era încuiat și lifturile nu funcționau, cum a ajuns el acolo sus, la miezul nopții?

PASCAL: Nu știu. Fără lift, ar fi... ar fi imposibil.

MARAIS: Totuși, a fost folosit un lift pentru ca domnul Harris să ajungă sus, la platforma de observație și la fel asasinul – sau asasinii – pe care apoi să-i ducă jos.

BELMONDO: Ar putea un străin să manevreze ascensoarele?

PASCAL: Nu. Operatorii nu le părăsesc niciodată cînd sînt de serviciu, iar noaptea sînt încuiate cu o cheie specială.

MARAIS: Cîte chei există?

PASCAL: Eu am una, iar celelalte două sînt ținute aici.

BELMONDO: Sînteți sigur că ultimul lift a fost închis la zece?

PASCAL: Da.

MARAIS: Cine îl manevra?

PASCAL: Toth. Gérard Toth.

MARAIS: Aş vrea să vorbesc cu el.

PASCAL: Şi eu.

MARAIS: Poftim?

PASCAL: Toth nu a mai apărut la muncă din acea noapte. L-am sunat acasă. Nu a răspuns nimeni. Am dat de proprietarul său. Toth s-a mutat.

MARAIS: Şi nu a lăsat nici o adresă la care să poată fi găsit?

PASCAL: Exact. S-a evaporat.

– „S-a evaporat"? Vorbim despre marele Houdini, sau despre un amărît de operator de lifturi?

Cel care vorbise era secretarul general Claude Renaud, şeful delegat al Interpolului. Renaud era un bărbat scund, energic, în jur de cincizeci de ani, care-şi croise drum în ierarhia poliţienească timp de douăzeci de ani.

Renaud tocmai conducea o şedinţă în sala principală de conferinţe din sediul cu şapte etaje al Interpolului, organizaţie internaţională de poliţie şi sediu de informaţii pentru o sută douăzeci şi şase de brigăzi de poliţie din şaptezeci şi opt de ţări. Clădirea se afla în St. Cloud, la nouă kilometri de Paris şi acolo îşi aveau sediul foşti detectivi de la Siguranţa Naţională şi Prefectura Parisului.

La masa enormă de conferinţe erau aşezaţi doisprezece oameni. În ultima jumătate de oră îl chestionaseră pe detectivul Belmondo.

Secretarul general Renaud spuse cu răceală:

– Deci dumneavoastră şi detectivul Marais aţi fost incapabili să obţineţi vreo informaţie despre felul în care un bărbat a fost ucis, într-un loc unde era imposibil să se afle şi din care asasinilor săi le-ar fi fost imposibil să fugă? Asta îmi spuneţi?

– Eu şi Marais am vorbit cu toţi cei care...

– Nu contează. Puteţi pleca.

– Da, să trăiţi.

Îl priviră pe detectivul muştruluit părăsind încăperea.

Secretarul general se întoarse către grup.

– În timpul anchetelor dumneavoastră, a dat cineva peste un bărbat pe nume Prima?

Rămaseră gînditori o clipă, apoi îşi clătinară capetele.

– Nu. Cine e Prima?

– Nu ştim. Numele lui a fost găsit pe un bilet aflat în buzunarul unui bărbat mort la New York. Credem că există o legătură. Oftă. Domnilor, avem de-a face cu o ghicitoare învăluită într-un mister din interiorul unei enigme. În cei cincisprezece ani de cînd sînt în acest post am anchetat criminali în serie, bande internaţionale, mutilări, paricide şi tot restul delictelor imaginabile. (Făcu o pauză.) Dar, în toţi aceşti ani, nu am întîlnit niciodată ceva asemănător. Trimit un raport către biroul din New York.

Frank Bigley, chestorul poliţiei din Manhattan, citea dosarul pe care secretarul general Renaud îl trimisese, cînd Earl Greenburg şi Robert Praegitzer intrară în biroul lui.

– Aţi cerut să ne vedeţi domnule chestor?

– Da. Luaţi loc.

Ocupară fiecare cîte un scaun.

Chestorul Bigley ținea hîrtia în mînă.

– Acesta este un raport pe care Interpolul ni l-a trimis azi dimineață. Începu să citească. Acum șase ani, un om de știință japonez pe nume Akira Iso s-a sinucis, spînzurîndu-se în camera sa de hotel din Tokio. Domnul Iso era perfect sănătos, tocmai fusese promovat și rapoartele despre el spuneau că era bine dispus.

– Japonia? Ce are asta a face cu...

– Dați-mi voie să continui. Acum trei ani, Madeleine Smith, un om de știință elvețian, în vîrstă de treizeci și doi de ani, a pornit gazul în apartamentul ei din Zurich și s-a sinucis. Era însărcinată și urma să se căsătorească cu tatăl copilului. Prietenii spun că nu au văzut-o niciodată mai fericită. Ridică privirea către cei doi detectivi. În ultimele trei zile: o berlineză pe nume Sonja Verbrugge s-a înecat în cada de baie. În aceeași noapte, Mark Harris, american, a plonjat ca o lebădă de pe platforma de observație a Turnului Eiffel. O zi mai tîrziu, un canadian pe nume Gary Reynolds a intrat cu avionul său Cessna într-un munte de lîngă Denver.

Greenburg și Praegitzer ascultau din ce în ce mai nelămuriți.

– Iar ieri, voi doi ați găsit corpul lui Richard Stevens pe țărmul Brațului Estic.

Earl Greenburg îl privea perplex.

– Ce au de-a face cu noi toate aceste cazuri?

– Toate sînt același caz, spuse încet chestorul Bigley.

Greenburg se holba la el.

– *Cum*? Stați să văd dacă am înțeles bine Un japonez acum șase ani, o elvețiancă acum trei ani și în ultimele cîteva zile o nemțoaică, un canadian și doi americani. (Tăcu un moment.) Care este legătura dintre aceste cazuri?

Chestorul Bigley îi înmînă lui Bigley raportul de la Interpol. Pe cînd îl citea, ochii acestuia se măreau de mirare. Ridică privirea şi spuse încet:

– Interpolul crede că o asociaţie de cercetători, Kingsley International Group, se află în spatele acestor crime? E ridicol.

– Domnule, vorbim despre cea mai mare asociaţie de cercetători din lume, spuse Praegitzer.

– Toţi oamenii aceia au fost ucişi şi fiecare dintre ei avea o legătură cu KIG. Compania aceasta este deţinută şi condusă de Tanner Kingsley. El este preşedintele şi şeful Consiliului de Administraţie al Kingsley International Group, Preşedinte al Comitetului Prezidenţial de Ştiinţe, şef al Institutului Naţional pentru Planificare Avansată şi face parte şi din Consiliul Politicii de Apărare de la Pentagon. Ar fi mai bine ca tu şi Greenburg să purtaţi o discuţie cu domnul Kingsley.

– Exact, înghiţi în sec Earl Greenburg.

– Şi Earl...

– Da.

– Umblă cu grijă şi ia cu tine şi un bastonaş...

Cinci minute mai tîrziu, Earl Greenburg vorbea cu secretara lui Tanner Kingsley. Îndată ce termină, se întoarse către Praegitzer.

– Avem fixată o întîlnire marţi dimineaţă, la zece. În momentul ăsta, domnul Kingsley este la o audiere a unui comitet al Congresului, la Washington.

La audierea Comitetului pentru mediu al Senatului de la Washington DC, şase senatori aflaţi la o masă şi treizeci de

spectatori şi reporteri ascultau cu atenţie mărturia lui Tanner Kingsley.

Tanner Kingsley era trecut de patruzeci de ani, era înalt, chipeş şi avea ochi de un albastru strălucitor care emanau inteligenţă. Avea un nas roman, o bărbie puternică şi un profil care ar fi înnobilat o monedă.

Şefa comitetului, doamna senator Pauline Mary van Luven, era o figură impozantă, cu o încredere în sine aproape agresivă. Îl privi pe Tanner şi spuse înţepată:

– Puteţi începe acum, domnule Kingsley.

– Vă mulţumesc, doamnă senator, încuviinţă din cap Tanner. (Se întoarse către ceilalţi membri ai comitetului şi apoi vorbi cu voce emoţionată.)

– În timp ce unii dintre politicienii de la noi încă tergiversează discuţia cu privire la consecinţele încălzirii globale şi ale efectului de seră, gaura din stratul de ozon creşte cu repeziciune. Din această cauză, jumătate din lume suferă de secetă, iar cealaltă jumătate de inundaţii. În Marea Ross, un iceberg de dimensiunile Jamaicăi tocmai s-a prăbuşit din cauza încălzirii globale. Gaura de ozon de deasupra Polului Sud a atins dimensiunea record de zece milioane de mile pătrate. Luă o pauză pentru efect şi apoi repetă: zece milioane de mile pătrate! Asistăm la un număr record de uragane, cicloane, taifunuri şi furtuni care devastează părţi ale Europei. Datorită schimbărilor radicale din regimul climatic, milioane de oameni din toată lumea se confruntă cu foametea şi moartea. Dar astea sînt doar cuvinte : *moartea şi foametea*. Nu vă mai gîndiţi la ele ca la nişte cuvinte. Gîndiţi-vă la semnificaţia lor - femei, bărbaţi şi copii înfometaţi, fără casă şi confruntîndu-se cu moartea. În vara care a trecut, mai mult de douăzeci de mii de oameni au murit în timpul unui val de căldură în Europa.

Vocea lui Tanner crescu. Şi ce am făcut în această privinţă? Guvernul nostru a refuzat să ratifice Protocolul de la Kyoto, la summit-ul global cu privire la mediu. Pur şi simplu, vom continua să facem ceea ce ne convine nouă. Sîntem atît de opaci, atît de absorbiţi în sinea noastră, încît nu vedem ce le facem celor care...

Doamna senator Van Luven îl întrerupse:

– Domnule Kingsley, aceasta nu este o dezbatere. Am să vă rog să adoptaţi un ton mai moderat.

Tanner respiră adînc şi încuviinţă. Pe un ton mai puţin pasionat, continuă:

– Aşa cum ştim cu toţii, efectul de seră este provocat de arderea combustibililor fosili şi a altor factori adiacenţi pe care îi controlăm complet şi totuşi emisiile lor au atins nivelul lor maxim într-o jumătate de milion de ani. Poluează aerul pe care-l respiră copiii şi nepoţii noştri. Poluarea poate fi oprită. Şi de ce nu e oprită? Pentru că ar duce la pierderi de bani în marea industrie. Ridică din nou vocea: Bani! Cît valorează o gură de aer proaspăt în comparaţie cu viaţa unei fiinţe umane? Un galon de benzină? Două? (Vocea îi deveni din ce în ce mai agitată.) După cîte ştim, Pămîntul este singura planetă locuită din Univers pentru noi şi totuşi, otrăvim pămîntul, oceanele şi aerul pe care îl respirăm, cît de repede putem. Dacă nu ne oprim...

Doamna van Luven îl întrerupse din nou:

– Domnule Kingsley...

– Îmi cer scuze, doamnă senator. Sînt furios. Nu pot asista la distrugerea acestui univers fără să protestez.

Kingsley mai vorbi alte treizeci de minute. Cînd termină, doamna van Luven spuse:

– Domnule Kingsley, aş vrea să vă văd în biroul meu, vă rog. Această audiere se suspendă.

Biroul doamnei senator van Luven fusese inițial decorat în stil tipic birocratic, steril: un birou, o masă, șase scaune și corpuri de dulapuri pentru dosare, dar senatoarea adăugase propriile ei note feminine, cu materiale colorate, picturi și fotografii.

Cînd intră Tanner, în biroul vecin erau două persoane.

– Acestea sînt asistentele mele, Corrine Murphy și Karolee Trost.

Corinne Murphy, o roșcată tînără și atrăgătoare și Karolee Trost, o blondă micuță, amîndouă trecute de douăzeci de ani, luară loc lîngă doamna senator. Erau vizibil fascinate de Tanner.

– Luați loc, domnule Kingsley, spuse doamna van Luven.

Tanner luă loc. Doamna van Luven îl studie un moment.

– Sincer, nu vă înțeleg.

– O, da? Sînt surprins, doamnă senator, credeam că m-am făcut înțeles perfect. Simt că...

– Știu ce simțiți. Dar compania dumneavoastră, Kingsley International Group, are contracte pentru multe proiecte împreună cu guvernul nostru și cu toate astea vă opuneți guvernului în privința mediului. Asta nu dăunează afacerilor?

– Aici nu este vorba despre afaceri, doamnă senator van Luven, spuse Tanner rece. E vorba de umanitate. Noi întrevedem începutul unei destabilizări globale dezastruoase. Încerc să conving Senatul să aloce fonduri pentru a remedia acest lucru.

– Unele dintre aceste fonduri ar putea ajunge la compania dumneavoastră, nu-i așa? spuse senatoarea sceptică.

– Nu-mi pasă cine ia banii. Vreau doar să văd că se iau măsuri înainte de a fi prea tîrziu.

– Asta e admirabil, spuse Corinne Murphy. Sînteți un om foarte neobișnuit.

Tanner se întoarse către ea.

– Domnişoară Murphy, dacă prin asta înţelegeţi că majoritatea oamenilor par să creadă că banii sînt mai importanţi decît morala, vă spun cu regret că probabil aveţi dreptate.

Karolee Trost vorbi şi ea.

– Cred că ceea ce încercaţi dumneavoastră să faceţi este minunat.

Doamna senator van Luven aruncă o privire dezaprobatoare fiecăreia dintre asistentele sale, apoi se întoarse spre Tanner.

– Nu vă pot promite nimic, dar voi discuta cu colegii mei să aflu şi punctul lor de vedere în privinţa mediului. Vă voi contacta eu.

– Vă mulţumesc, doamnă senator. Voi aprecia foarte mult acest lucru. (Ezită.) Poate, cîndva, cînd veţi fi în Manhattan, vă voi conduce într-un tur la KIG ca să vă pot arăta operaţiunea noastră. Cred că aţi găsi-o interesantă.

Doamna senator van Luven încuviinţă indiferentă.

– Am să vă anunţ.

Întîlnirea se încheiase.

12

Din momentul în care oamenii auziseră de moartea lui Mark, Kelly Harris fusese asaltată de telefoane, flori, şi e-mail-uri. Primul care a sunat a fost Sam Meadows, un coleg de muncă şi prieten apropiat al lui Mark.

– Kelly! Doamne... Nu-mi vine să cred! Nu... nu ştiu ce să spun, sînt pur şi simplu devastat. La fiecare mişcare mă aştept să-l văd pe Mark pe aici. Kelly, pot face ceva pentru tine?

– Nu, mulţumesc, Sam.

– Să ţinem legătura. Vreau să fiu de ajutor cu tot ce pot...

După asta au urmat o mulţime de telefoane, de la prietenii lui Mark şi de la manechinele cu care lucra Kelly. Bill Lerner, şeful agenţiei de modelling, a sunat şi el. După ce îşi prezentă condoleanţele, spuse:

– Kelly, îmi dau seama că nu e momentul potrivit, dar cred că ţi-ar face bine să te întorci la muncă, chiar acum. Telefoanele noastre nu se mai opresc din sunat. Cînd crezi că vei fi gata de lucru?

– Cînd Mark se va întoarce la mine.

Şi i-a trîntit telefonul.

Şi acum telefonul suna din nou. În sfîrşit, Kelly răspunse.

– Da?

– Doamna Harris?

Mai era ea încă doamna Harris? Nu mai exista un domn Harris, dar ea avea să fie întotdeauna, întotdeauna soţia lui Mark.

– Doamna Mark Harris la telefon, spuse ferm.

– Sîntem de la biroul lui Tanner Kingsley.

Bărbatul pentru care lucrează... lucra Mark.

– Da?

– Domnul Kingsley v-ar fi recunoscător dacă aţi putea veni să-l întîlniţi în Manhattan. Ar dori să aibă o întîlnire cu dumneavoastră la sediul companiei. Sînteţi liberă?

Kelly era liberă. Spusese la agenţie să-i anuleze toate programările. Dar era surprinsă. *De ce vrea să mă vadă Tanner Kingsley?*

– Da.

– V-ar conveni să plecaţi din Paris vineri?

Nimic n-avea să-i mai convină vreodată.

– Vineri? Bine.

– Bun. Veţi găsi un bilet United Airlines pe numele dumneavoastră, la aeroportul Charles de Gaulle. Îi dădu numărul zborului. La New York vă va aştepta o maşină.

Mark îi vorbise despre Tanner Kingsley. Mark se întîlnise cu el şi îl considerase un geniu şi un bărbat puternic, pentru care era o onoare să lucrezi. *Poate putem să ne împărtăşim amintirile despre Mark.* Gîndul o însenină pe Kelly.

Angel veni şi îi sări în poală. Kelly o strînse în braţe.

– Ce-o să fac cu tine cît timp sînt plecată? Mama te-ar lua cu ea, dar o să fiu plecată numai două zile.

Brusc, Kelly îşi dădu seama cine ar putea avea grijă de cățeluşă.

Kelly coborî pe scări către biroul superintendentului clădirii. Muncitorii instalau un nou lift şi Kelly strîngea din umeri de fiecare dată cînd trecea pe lîngă ei.

Superintendentul clădirii, Philippe Cendre, era un bărbat înalt şi atrăgător, cu o personalitate caldă, iar soția şi fiica lui se dăduseră întotdeauna peste cap pentru a-i fi de ajutor. Cînd auziseră vestea despre Mark, fuseseră devastate. Înmormîntarea lui Mark avusese loc la cimitirul Père Lachaise, iar Kelly invitase şi familia Cendre să ia parte.

Kelly se apropie de uşa lui Philippe şi bătu. Cînd acesta deschise uşa, spuse:

– Vreau să-ți cer o favoare.

– Intrați. Orice doriți, doamnă Harris.

– Trebuie să plec la New York pentru două sau trei zile. Mă întrebam dacă v-ar deranja să aveți grijă de Angel cît timp sînt plecată.

– Să ne deranjeze? Eu şi Ana Maria am fi încîntați.

– Mulțumesc. V-aş fi recunoscătoare.

– Şi promit să fac tot ce pot ca s-o răsfăț.

– Prea tîrziu, zîmbi Kelly. Am răsfățat-o eu deja.

– Cînd vreți să plecați?

– Vineri.

– Foarte bine. Mă voi ocupa eu de tot. V-am spus că fiica mea a fost acceptată la Sorbona?

– Nu. E minunat. Trebuie să fiți foarte mîndru.

– Sînt. Începe peste două săptămîni. Sîntem cu toții foarte emoționați. E un vis devenit realitate.

Vineri dimineața, Kelly a dus-o pe Angel jos, la biroul lui Philippe.

Îi dădu superintendentului cîteva pungi din hîrtie.

– Aici e mîncarea favorită a lui Angel şi cîteva jucării cu care să se joace...

Philippe făcu un pas înapoi şi în spatele lui, pe podea, Kelly văzu o grămadă de jucării pentru căței.

– Angel, eşti pe mîini bune, rîse Kelly. Îmbrățişă cățeluşa pentru ultima dată. La revedere, Angel. Mulțumesc din inimă, Philippe.

În dimineața plecării lui Kelly, Nicole Paradis, recepționera din eleganta clădire de apartamente, aştepta în uşă pentru a-şi lua rămas bun. O femeie căruntă şi exuberantă, aşa de micuță încît atunci cînd stătea pe scaunul din spatele biroului ei, i se vedea numai capul.

Îi zîmbi lui Kelly şi spuse:

– O să vă simțim lipsa, doamnă. Vă rog, grăbiți-vă să vă întoarceți la noi.

– Mulțumesc, îi spuse Kelly luîndu-i mîna. Mă întorc curînd, Nicole. (Cîteva minute mai tîrziu era în drum spre aeroport.)

Aeroportul Charles de Gaulle era plin pînă la refuz. Era un labirint suprarealist de case de bilete, magazine, restaurante, scări şi scări rulante uriaşe, care se tîrau în sus şi în jos asemeni monştrilor preistorici.

Cînd Kelly sosi, managerul aeroportului o conduse într-o sală de aşteptare privată. Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu fu anunțat zborul ei. În timp ce Kelly pornea către poarta de îmbarcare, o femeie care aştepta acolo o privi cum trece prin terminal. Cînd Kelly nu se mai văzu, femeia scoase telefonul mobil şi formă un număr.

Kelly stătea în scaunul ei de avion gîndindu-se în mod constant la Mark, indiferentă la faptul că majoritatea bărbaților și femeilor din cabină aveau privirile întoarse spre ea. *Ce căuta Mark pe platforma de observație a Turnului Eiffel la miezul nopții? Cu cine urma să se întîlnească? Și de ce?* Și cea mai grea întrebare dintre toate: *De ce s-ar fi sinucis Mark? Eram așa de fericiți împreună. Nu cred că s-a sinucis. Nu Mark... Nu Mark... Nu Mark.* Închise ochii și lăsă gîndurile să fugă înapoi...

Era prima lor întîlnire. Se îmbrăcase cu o fustă neagră lungă și o bluză albă pe gît astfel încît Mark să nu-și imagineze că ar fi încercat să-l ispitească în vreun fel. Urma să fie doar o întîlnire normală, prietenească. Kelly descoperi că are emoții. Din cauza lucrului de nedescris care i se întîmplase în copilărie, Kelly nu avusese legături sociale cu nici un bărbat, în afara relațiilor de afaceri sau a evenimentelor obligatorii de caritate.

Cu Mark nu e chiar o întîlnire de dragoste, își tot spunea Kelly. *Noi doi vom fi doar prieteni. Poate fi escorta mea prin oraș și nu vor exista nici un fel de complicații romantice.* Chiar cînd se gîndea la asta, Mark sună la ușă.

Kelly inspiră adînc pentru îmbărbătare și deschise ușa. Mark stătea acolo zîmbitor, cu o cutie și o pungă de hîrtie în mînă. Purta un costum gri care nu-i venea bine, o cămașă verde, o cravată roșu aprins și pantofi maro. Kelly aproape că rîse cu hohote. Faptul că Mark nu avea nici un fel de simț al stilului era aproape amuzant. Cunoscuse prea mulți bărbați ale căror ego-uri aveau legătură cu cît de elegant se credeau îmbrăcați.

– Intră, spuse Kelly.

– Sper că nu am întîrziat.

– Nu, deloc.

Ajunsese cu douăzeci şi cinci de minute mai devreme.

Mark îi dădu cutia lui Kelly.

– Asta e pentru tine.

Era o cutie de ciocolată de două kilograme şi jumătate. De-a lungul anilor, lui Kelly îi fuseseră oferite diamante şi blănuri şi apartamente de lux, dar niciodată ciocolată. *Exact ce îi trebuie oricărui manechin,* se gîndi ea amuzată.

– Mulţumesc, zîmbi Kelly.

– Şi astea sînt bunătăţi pentru Angel, spuse Mark întinzîndu-i punga.

Ca la comandă, Angel veni ţopăind în încăpere şi fugi la Mark dînd din codiţă.

Mark o ridică şi o mîngîie.

– Îşi aminteşte de mine.

– Chiar vreau să-ţi mulţumesc pentru ea, spuse Kelly. E un prieten minunat. N-am mai avut nici unul înainte.

Mark o privi pe Kelly şi ochii lui spuneau tot.

Seara a decurs neaşteptat de bine. Mark era un partener minunat şi Kelly era mişcată de cît de evident de încîntat era să fie cu ea. Era inteligent şi comunicativ, iar timpul trecu mai repede decît anticipase Kelly.

– Sper că mai putem face asta şi altădată, spuse Mark la sfîrşitul serii.

– Da. Mi-ar face plăcere.

– Ce-ţi place să faci cel mai mult, Kelly?

– Îmi place jocul de fotbal. Ţie-ţi place fotbalul?

Mark privi în gol.

– ÎÎhh... da... îmi... îmi place la nebunie.

Minte aşa de prost, se gîndi Kelly. Îi veni o idee răutăcioasă.

– Sîmbătă seara e un meci de campionat. Ai vrea să mergem?

Mark înghiţi în sec şi spuse moale:

– Sigur. Grozav.

Cînd seara se terminase şi au ajuns la blocul în care locuia Kelly, ea s-a pomenit cuprinsă de nervozitate. Acesta era întotdeuna momentul pentru:

Ce zici de un sărut de noapte bună?...

Ce-ar fi să intru un pic şi să bem un pahar înainte de culcare...

Doar nu vrei să petreci seara singură...

Dat din copite...

Cînd ajunseră la uşa lui Kelly, Mark o privi şi spuse:

– Ştii ce am remarcat prima oară la tine, Kelly?

Kelly îşi ţinu răsuflarea. *Mai lipseşte să spună:*

Ai un fund grozav...

Îmi plac sînii tăi...

Mi-ar plăcea să am picioarele tale lungi înfăşurate în jurul gîtului meu...

– Nu, spuse Kelly rece. Ce ai remarcat de la început?

– Suferinţa din privirea ta.

Şi, înainte ca ea să poată răspunde, Mark spuse:

– Noapte bună.

Şi Kelly îl privi cum pleacă.

13

Cînd sosi sîmbătă seara, Mark aduse altă cutie cu bomboane şi o altă pungă din hîrtie.

– Ciocolata e pentru tine, bunătăţile sînt pentru Angel.

Ea luă pungile.

– Îţi mulţumesc şi Angel îţi mulţumeşte.

– Eşti nerăbdător să vedem meciul? întrebă ea inocent, privindu-l pe Mark cum o mîngîia pe Angel.

– O, da, încuviinţă Mark entuziast.

– Bun. Şi eu la fel. Ştia că Mark nu mai văzuse niciodată un meci de fotbal.

Stadionul Paris Saint-Germaine era plin la întreaga capacitate, cu şaizeci şi şapte de mii de fani înfocaţi care aşteptau să înceapă meciul de campionat dintre Lyon şi Marseille.

În timp ce Mark şi Kelly erau conduşi către locurile lor, situate exact deasupra mijlocului terenului, Kelly spuse:

– Sînt impresionată. Locurile astea sînt greu de obţinut.

– Cînd îţi place fotbalul la fel de mult cum îmi place mie, nimic nu e imposibil, zîmbi Mark.

Kelly îşi muşcă buza pentru a se abţine din rîs. Nu mai avea răbdare pînă la începutul meciului.

La ora 14.00, ambele echipe au intrat pe stadion, stînd drepți în timp ce orchestra cînta „La Marseillaise", imnul național al Franței. În timp ce echipele Lyon și Marseille se prezentau salutînd tribuna, un jucător de la Lyon făcu un pas în față, cu fanionul echipei în alb și albastru.

Kelly hotărî să se înmoaie și să-l anunțe și pe Mark despre ce se întîmpla.

– E portarul lor, explică ea. E...

– Știu, spuse Mark. Grégoire Coupet. E cel mai bun portar din ligă. A cîștigat campionatul împotriva lui Bordeaux în aprilie anul trecut. A cîștigat o cupă UEFA și o Ligă a Campionilor cu un an înainte. Are treizeci și unu de ani, un metru optzeci și șaptezeci de kilograme.

Kelly îl privi uimită pe Mark.

Crainicul continua:

– Atacant, Sidney Gouvou...

– Numărul paisprezece, se agită Mark. E incredibil. Săptămîna trecută, în meciul cu Auxerre, a marcat un gol în ultimul minut de joc.

Kelly ascultă uimită cum Mark discuta ca un cunoscător despre toți ceilalți jucători.

Jocul a început și mulțimea a înnebunit.

– Uite. Începe cu o foarfecă, comenta Mark.

Era un meci nebunesc, și portarii ambelor echipe se luptau din greu pentru a-i opri pe adversarii lor să marcheze. Kelly se concentra cu greu. Se tot uita la Mark, uimită de experiența lui. *Cum am putut să mă înșel așa de tare?*

La mijlocul unei faze, Mark exclamă:

– Gouvou boxează mingea! A reușit!

Cîteva minute mai tîrziu, Mark spuse:

– Uite! Carrière o să ia cartonaș galben pentru „hands"!

Şi avea dreptate.

Cînd Lyon a cîştigat, Mark era euforic:

– Ce echipă grozavă!

Cînd ieşeau de pe stadion, Kelly întrebă:

– Mark, de cînd te pasionează fotbalul?

El o privi blînd pe Kelly şi spuse:

– Cam de trei zile. Am studiat pe calculator. De vreme ce pe tine te interesa aşa de mult, m-am gîndit că ar trebui să aflu cîte ceva despre asta.

Şi Kelly a fost incredibil de impresionată. Era de necrezut ca Mark să-şi fi consumat atîta timp şi efort, doar pentru că ei îi plăcea fotbalul.

Stabiliră o întîlnire pentru ziua următoare, cînd Kelly termina o şedinţă de modelling.

– Pot să vin să te iau de la cabină şi...

– Nu! Nu voia ca el să se întîlnească cu celelalte manechine.

Mark o privea, încurcat.

– Adică... există o regulă care interzice prezenţa bărbaţilor în vestiare.

– Aha.

Nu vreau să te îndrăgosteşti de...

– Doamnelor şi domnilor, vă rugăm să vă puneţi centurile de siguranţă şi să aşezaţi spătarele scaunelor şi tăvile în poziţie dreaptă şi asigurată. Ne apropiem de aeroportul Kennedy şi vom ateriza în cîteva minute.

Kelly fu aruncată înapoi în prezent. Era la New York, pentru a se întîlni cu Tanner Kingsley, bărbatul pentru care lucrase Mark.

Cineva informase presa. Cînd avionul a aterizat, o aşteptau pe Kelly. Era înconjurată de reporteri cu camere de televiziune şi microfoane.

– Kelly, vrei să te uiţi în direcţia asta?

– Ne poţi spune ce crezi că s-a întîmplat cu soţul tău?

– Va fi o anchetă a poliţiei?

– Tu şi soţul tău voiaţi să divorţaţi?

– Te muţi înapoi în State?

– Cum te-ai simţit cînd ai auzit ce s-a întîmplat?

Cea mai insensibilă întrebare dintre toate.

Kelly văzu un om atent, cu o figură simpatică, aşteptînd în spate; acesta îi zîmbi şi îi făcu semn cu mîna, iar ea îi făcu semn să se apropie de ea.

Ben Roberts era unul dintre cei mai cunoscuţi şi respectaţi moderatori de emisiuni televizate. Îi mai luase interviuri şi înainte şi se împrieteniseră. Îl privi pe Ben croindu-şi drum prin mulţimea de reporteri. Cu toţii îl cunoşteau.

– Salut, Ben! Kelly o să apară în emisiunea ta?

– Crezi că va vorbi despre cele întîmplate?

– Pot să-ţi fac o fotografie cu Kelly?

În acel moment, Ben ajunsese lîngă Kelly. Fluviul de reporteri se împingea către ei.

– Să-i lăsăm un pic de spaţiu băieţi, strigă Ben. Puteţi vorbi cu ea mai tîrziu.

Fără tragere de inimă, reporterii începură să se dea la o parte.

Ben îi luă mîna lui Kelly şi spuse:

– Nu am cuvinte să-ţi spun cît de rău îmi pare. Îmi plăcea Mark foarte mult.

– Sentimentul era reciproc, Ben.

Pe drumul către rampa de recuperare a bagajelor, el întrebă:

– Neoficial vorbind, ce faci în New York?

– Sînt aici să mă întîlnesc cu Tanner Kingsley.

– E un om puternic, încuviință Ben. Sînt sigur că vei fi tratată cum trebuie.

Ajunsese la ghișeul de bagaje.

– Kelly, dacă pot face ceva pentru tine, mă poți găsi oricînd la televiziune. Privi în jur. Te-ia cineva? Dacă nu, pot eu...

În acel moment, de Kelly se apropie un șofer în uniformă.

– Doamna Harris? Eu sînt Colin. Mașina este chiar în față. Domnul Kingsley v-a luat un apartament la hotelul Peninsula. Dacă îmi dați biletele, mă voi ocupa eu de bagajele dumneavoastră.

– Mă suni? se întoarse Kelly către Ben.

– Sigur.

Zece minute mai tîrziu, Kelly se afla în drum spre hotel. În timp ce se strecurau prin trafic, Colin spuse:

– Vă va suna secretara domnului Kingsley și veți stabili o întîlnire. Mașina va fi la dispoziția dumneavoastră oricînd aveți nevoie.

– Mulțumesc.

– *Ce caut eu aici?* se întreba Kelly.

Era pe cale să afle răspunsul.

14

Tanner Kingsley citea titlul ziarului de după-amiază: „Irakul lovit de grindină". Restul articolului numea acest lucru „un eveniment bizar". Ideea unei furtuni cu grindină în mijlocul verii, într-un climat torid, era bizară. Tanner îşi sună secretara. Cînd aceasta intră, îi spuse:

– Kathy, taie articolul ăsta şi trimite-l doamnei senator van Luven, cu un bilet: „O reiterare a încălzirii globale, Cu respect..."

– Imediat, domnule Kingsley.

Tanner Kingsley se uită la ceas. Cei doi detectivi trebuiau să ajungă la KIG într-o jumătate de oră. Privi prin biroul lui extravagant. El crease toate astea. KIG. Se gîndi la puterea din spatele acelor trei simple iniţiale şi la cît de uimiţi vor fi oamenii să afle povestea uimitoare a începuturilor umile ale KIG, cu doar şapte ani în urmă. Amintirile trecutului îi fugeau prin minte....

Îşi aminti ziua cînd inventase noul logo KIG. *Cam elegant pentru o companie de nimic,* spusese cineva şi Tanner transformase de unul singur acea companie de nimic într-o centrală electrică a lumii. Cînd Tanner se gîndea la acele începuturi, se simţea de parcă ar fi înfăptuit un miracol.

Tanner Kingsley se născuse la cinci ani după fratele lui, Andrew şi acest lucru îi influenţase viaţa în totalitate. Părinţii lor erau divorţaţi, iar mama lor se recăsătorise şi se mutase. Tatăl lor era om de ştiinţă şi băieţii îi călcaseră pe urme, devenind genii în domeniu. Tatăl lor murise în urma unui atac de cord, la vîrsta de patruzeci de ani.

Faptul că Tanner era cu cinci ani mai tînăr decît fratele lui era o frustrare continuă. Cînd Tanner a luat premiul întîi la ştiinţe, i s-a spus:

– Andrew a fost primul în clasa lui, acum cinci ani. Trebuie ca acest lucru să rămînă în familie.

Cînd Tanner a cîştigat un concurs de oratorie, profesorul a spus:

– Felicitări, Tanner. Eşti al doilea Kingsley care primeşte acest premiu.

Cînd s-a înscris în echipa de tenis:

– Sper că eşti la fel de bun ca fratele tău, Andrew.

La absolvire:

– Discursul tău de şef de promoţie a fost inspirat. Mi-a amintit foarte mult de al lui Andrew.

Crescuse în umbra fratelui său şi era jenant să ştie că era considerat al doilea ca valoare, doar pentru că Andrew ajunsese acolo înaintea lui.

Existau asemănări între cei doi fraţi: amîndoi erau chipeşi, inteligenţi şi talentaţi, dar, o dată cu trecerea anilor, au apărut diferenţe majore. Dacă Andrew era altruist şi gata oricînd să se sacrifice pentru altul, Tanner era extrovertit, vorbăreţ şi ambiţios. Andrew era timid în preajma femeilor, în timp ce felul de a arăta al lui Tanner şi şarmul lui le atrăgeau ca un magnet.

Dar cea mai importantă diferență dintre cei doi frați erau scopurile lor în viață. Dacă Andrew era profund preocupat de organizarea acțiunilor de caritate și ajutorarea celorlalți, ambiția lui Tanner era să devină bogat și celebru.

Andrew a absolvit colegiul cu „summa cum laude" și a acceptat imediat o ofertă de a lucra pentru o mare companie de cercetare. Acolo a aflat ce contribuție importantă ar putea aduce o asemenea organizație și, cinci ani mai tîrziu, a decis să-și înființeze propria companie, la o scară mai mică. Cînd Andrew i-a spus lui Tanner despre idee, acesta a fost entuziasmat.

– Magnific! Companiile de cercetare primesc contracte guvernamentale în valoare de milioane, ca să nu mai vorbim de corporațiile care au mai mult de...

– Nu asta e ideea mea, Tanner, îl întrerupsese Andrew. Vreau să folosesc acest lucru pentru a ajuta oamenii.

Tanner se holba la el:

– Să ajuți oamenii?!

– Da. Zeci de țări din lumea a treia nu au acces la metodele moderne de agricultură și producție. O zicală veche spune că dacă-i dai unui om un pește, va avea ce mînca la prînz. Dacă-l înveți să pescuiască, va avea ce mînca toată viața.

Cu ferăstrăul ăla vechi nu poți tăia decît un stejar bătrîn, se gîndea Tanner.

– Andrew, țările de felul ăsta nu-și pot permite să ne plătească...

– Asta nu e important. Vom trimite experți în țările Lumii a Treia, să-i învețe tehnici noi, care să le schimbe viața. Te fac partener. Vom numi compania noastră de cercetare Kingsley Group. Ce zici?

Tanner rămăsese gînditor pentru o clipă. Încuviinţase din cap.

– De fapt, nu e o idee rea. Putem începe cu genul de ţări la care te gîndeşti tu şi apoi să cîştigăm bani importanţi... contractele guvernamentale şi...

– Tanner, hai să transformăm lumea înr-un loc mai bun. E singurul lucru căruia trebuie să ne concentrăm.

Tanner zîmbea. Urma să fie un compromis. Aveau să pornească compania aşa cum voia Andrew şi apoi urmau să o mărească pînă la potenţialul ei real.

– Ei?

Tanner întinse mîna:

– Pentru viitorul nostru, partenere.

Şase luni mai tîrziu, cei doi fraţi stăteau în ploaie lîngă o clădire mică din cărămidă, cu o mică firmă pe care scria KINGSLEY GROUP.

– Cum arată? întrebase Andrew mîndru.

– Frumos. (Tanner se străduise să nu pară ironic.)

– Firma asta va aduce fericirea atîtor oameni din lume, Tanner. Deja am început să angajez nişte experţi care să meargă în ţările din Lumea a Treia.

Tanner vru să-l contrazică, dar se opri. Fratele lui nu putea fi zorit. Era încăpăţînat, dar momentul se apropia. Se apropia. Tanner privea la mica firmă de deasupra lui şi se gîndea: *Într-o zi, acolo va scrie KIG, Kingsley International Group.*

John Higholt, un prieten din facultate al lui Andrew, investise o sută de mii de dolari pentru pornirea companiei şi Andrew strînsese restul de bani.

Au fost angajaţi şase oameni şi trimişi în Kenya, Somalia şi Sudan pentru a-i ajuta pe cei de acolo să-şi îmbunătăţească traiul. Dar compania nu realiza nici un profit.

Pentru Tanner nu avea nici o logică.

– Andrew, am putea obține contracte de la unele din marile companii și...

– Nu asta facem noi, Tanner.

Ce dracu facem? se întreba Tanner.

– Corporația Chrysler caută...

– Să ne facem adevărata treabă, zîmbise Andrew.

Tanner încercă să se controleze. Andrew și Tanner aveau laboratoare separate la companie și erau amîndoi cufundați în diferite proiecte. Andrew lucra frecvent pînă noaptea tîrziu.

Într-o dimineață, cînd Tanner a ajuns la sediu, Andrew era încă acolo. Îl văzu pe Tanner intrînd și îi ieși în cale.

– Sînt încîntat de experimentul ăsta nou de nanotehnologie. Dezvolt o metodă de...

Mintea lui Tanner era concentrată asupra unui lucru cu totul diferit: micuța bombă roșcată pe care o cunoscuse cu o seară înainte. I se alăturase la bar, băuseră ceva, apoi îl luase în apartamentul ei și îl făcuse să se simtă minunat. Cînd îi ținea mîna...

– ...Și cred că va fi cu adevărat diferit. Cum ți se pare Tanner?

Luat prin surprindere, Tanner spuse:

– Oh, da, Andrew. Grozav.

– Știam eu că vei vedea ce potențial are, zîmbi Andrew.

Tanner era mai interesat de propriul lui experiment secret. *Dacă al meu merge,* se gîndea el, *lumea va fi a mea.*

Într-o seară, nu mult după absolvirea facultății, Tanner se afla la o petrecere cînd o voce plăcută, feminină, din spatele lui spuse:

– Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule Kingsley.

Tanner se întoarse plin de aşteptări şi apoi încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Cea care vorbise era o tînără ştearsă. Singurul lucru care o făcea să nu fie cu totul nesemnificativă era o pereche de ochi căprui intenşi şi un zîmbet strălucitor, uşor cinic. Esenţialul pentru Tanner îl constituia frumuseţea fizică a unei femei şi era clar că femeia asta nu se potrivea.

– Sper că nimic prea grav, spuse. Se gîndea cum să scape de ea.

– Sînt Pauline Cooper. Prietenii îmi spun Paula. Ai ieşit cu sora mea, Ginny, în facultate. Era nebună după tine.

Ginny, Ginny... Scundă? Înaltă? Brunetă? Blondă? Tanner rămăsese acolo zîmbitor, încercînd să-şi amintească. Fuseseră atît de multe.

– Ginny voia să se căsătorească cu tine.

Asta nu-l ajuta cu nimic. Erau multe ca ea.

– Sora ta era foarte drăguţă. Doar că nu a...

– Lasă... Nu ţi-o aminteşti, spuse ea, aruncîndu-i o privire sardonică.

– Păi, ştii... spuse el jenat.

– Nu-i nimic. Tocmai am fost la nunta ei.

Tanner se simţi uşurat.

– Aha. Deci Ginny s-a căsătorit.

– Da. (Urmă o pauză) Dar eu nu. Ai vrea să luăm cina mîine seară?

Tanner o privi mai de aproape. Chiar dacă nu se ridica la standardele lui, părea să aibă un corp frumos şi era destul de plăcută. Şi, cu siguranţă, era o partidă uşoară. Tanner gîndea întîlnirile în termeni de baseball. Arunca unei femei o singură minge. Asta era tot. Dacă nu marca, ieşea din joc.

Ea îl privea.

– Plătesc eu.

Tanner rîse.

– Mă descurc... dacă nu eşti vreo gurmandă de talie mondială.

– Pune-mă la încercare.

– O s-o fac, spuse el încet, privind-o în ochi.

În seara următoare, luau cina la un restaurant la modă din centru. Paula purta o bluză de mătase albă cu decolteu adînc, o fustă neagră şi pantofi cu toc înalt. Privind-o cum mergea prin restaurant, lui Tanner i se păru că arăta cu mult mai bine decît îşi amintea el. De fapt, avea ţinuta unei prinţese din vreo ţară îndepărtată.

– Bună seara, spuse Tanner, ridicîndu-se.

Ea îi luă mîna.

– Bună seara.

În atitudinea ei era o încredere în sine aproape regală.

– Hai s-o luăm de la capăt, bine? Nu am nici o soră.

Tanner o privi confuz.

– Dar ai spus....

– Am vrut doar să-ţi testez reacţia, Tanner, zîmbi ea. Am auzit multe despre tine de la unele prietene de-ale mele şi mă interesa.

Se referea la sex? Se întrebă despre cine vorbea. Puteau fi aşa de multe...

– Nu trage concluzii pripite. Nu mă refer la talentele tale de spadasin. Mă refer la mintea ta.

Se simţea de parcă ea îi citea gîndurile.

– Aşadar, te interesează... minţile?

– Printre altele, spuse ea provocator.

O să marcheze uşor. Tanner întinse mîna peste masă şi o luă de mînă.

– Eşti tare. O strînse de braţ. O să ne simţim bine împreună în seara asta.

– Eşti excitat, dragă? zîmbi ea.

Pe Tanner îl izbi francheţea ei. Era o tipă dură. Tanner încuviinţă.

– Da, prinţesă.

– Bine, zîmbi ea. Scoate-ţi micul carneţel şi vom încerca să găsim pe cineva disponibil pentru tine în seara asta.

Tanner îngheţă. El era obişnuit să trateze femeile ca pe un sport, dar nici una nu-l luase în rîs pînă atunci.

– Ce vrei să spui?

– Că va trebui să-ţi îmbunătăţim stilul, dragă. Ai idee cît de învechit e?

Tanner simţi cum se înroşeşte.

– Ce te face să crezi că e un stil?

Ea îl privi în ochi.

– Probabil a fost inventat de Matusalem. Cînd vorbeşti cu mine, vreau să-mi spui lucruri pe care nu le-ai mai spus nici unei femei pînă acum.

Tanner o privi, încercînd să-şi mascheze furia.

Cu cine crede că are de-a face.... cu vreun puşti de liceu?

Era a dracului de insolentă pentru cîţi bani făcea. *Lovitura unu ratată. Javra e afară din joc.*

15

Sediul mondial al Kingsley International Group se afla în partea joasă a Manhattanului, la două străzi depărtare de East River. Complexul ocupa cinci acri de teren şi era compus din patru clădiri mari din beton împreună cu două clădiri mai mici de întreţinere, totul împrejmuit cu gard electric.

La zece dimineaţa, detectivii Earl Greenburg şi Robert Praegitzer intrau în holul clădirii principale. Era spaţios şi modern, mobilat cu canapele, măsuţe şi şase scaune.

Detectivul Greenburg aruncă o privire la revistele de pe o măsuţă: *Virtual reality, Nuclear and Radiological Terrorism, Robotics World...* Luă un exemplar din *Genetic Engineering News* şi se întoarse către Praegitzer.

– Nu te plictiseşti de citit astea la dentist?

– Mda, mormăi Praegitzer.

Cei doi detectivi se apropiară de recepţioneră şi se identificară.

– Avem o întîlnire cu domnul Tanner Kingsley.

– Vă aşteaptă. Voi chema pe cineva să vă conducă la birou. Dădu fiecăruia dintre ei un ecuson KIG. Vă rog să le predaţi cînd plecaţi.

– Nici o problemă.

Recepționera apăsă pe un buton şi, o secundă mai tîrziu, apăru o tînără atrăgătoare.

– Aceşti domni au o întîlnire cu domnul Tanner Kingsley.

– Da. Eu sînt Retra Tyler, una dintre asistentele domnului Kingsley. Urmați-mă, vă rog.

Cei doi detectivi porniră pe un coridor lung şi pustiu, cu uşi închise pe fiecare parte. La capătul coridorului se afla biroul lui Tanner.

În camera de aşteptare a lui Tanner, Kathy Ordonez, tînăra şi strălucitoarea lui secretară, stătea la birou.

– Bună dimineața, domnilor. Puteți intra chiar acum.

Se ridică şi deschise uşa biroului personal al lui Tanner. Intrînd, detectivii se opriră, privind uimiți.

Biroul uriaş era plin ochi de echipament electronic de avangardă, iar pereții izolați fonic erau tapetați cu televizoare cît foaia de hîrtie, pe care se puteau vedea imagini în direct din oraşe de jur împrejurul lumii. În unele imagini erau săli de conferințe, birouri şi laboratoare aglomerate, în timp ce în altele erau apartamente de hotel în care aveau loc întîlniri. Fiecare aparat avea propriul sistem audio şi, deşi volumul era aproape la minim, era halucinant să auzi fragmente de propoziții, vorbite simultan în zece limbi.

La baza fiecărui ecran apărea un mic dreptunghi de identificare: Milano... Johannesburg... Zürich... Madrid... Atena... Pe peretele din fund era un dulap cu opt picioare plin cu cărți legate în piele.

Tanner Kingsley stătea la un birou de mahon pe care era o consolă cu şase butoane de culori diferite. Era îmbrăcat elegant, într-un costum gri făcut de comandă, cu o cămaşă albastru deschis şi o cravată albastră asortată.

Tanner se ridică în întîmpinarea celor doi detectivi.

– Bună dimineața, domnilor.

Earl Greenburg spuse:

– Bună dimineața. Sîntem...

– Da, știu cine sînteți, detectivii Earl Greenburg și Robert Praegitzer. (Își strînseră mîinile.) Luați loc, vă rog.

Detectivii se așezară.

Praegitzer se holba la imaginile din întreaga lume care se schimbau cu repeziciune pe numeroasele ecrane de televizor. Clătină din cap admirativ.

– Ce să mai vorbim de tehnică de vîrf! Asta e ...

Tanner ridică o mînă.

– Nu sîntem aici să discutăm despre ultima tehnică, domnule detectiv. Tehnologia asta nu va fi pe piață încă un an sau doi. Cu astea, putem să asistăm la teleconferințe în zece sau douăsprezece țări simultan. Informațiile care vin din birourile noastre din lume sînt clasificate și stocate automat de aceste computere.

– Domnule Kingsley, iertați o simplă întrebare realistă, spuse Praegitzer. Ce face o companie de cercetare, mai exact?

– Esențialul? Noi rezolvăm probleme. Imaginăm soluții la probleme ce pot să apară în viitor. Unii cred că ne concentrăm asupra unui singur areal – armata, economia sau politica. Ne ocupăm cu securitatea națională, comunicațiile, microbiologia, problemele mediului. KIG funcționează ca un analist și critic independent al problemelor pe termen lung ale unor guverne.

– Interesant, spuse Praegitzer.

– Optzeci și cinci la sută din oamenii care se ocupă de cercetare la noi au studii postuniversitare și mai mult de șaizeci și cinci la sută au doctorate.

– Impresionant.

– Fratele meu, Andrew, a fondat Kingsley International Group pentru a ajuta țările din Lumea a Treia, așa că sîntem puternic implicați și în proiecte în curs de demarare acolo.

Brusc, dintr-unul dintre televizoare se auzi un uruit ca de tunet și o izbucnire de lumină. Se întoarseră cu toții să privească.

– Am citit oare ceva și despre un experiment meteorologic cu care vă ocupați? întrebă detectivul Greenburg.

Tanner făcu o grimasă.

– Da, e cunoscut pe-aici ca „nebunia lui Kingsley". Este una dintre ratările majore pe care le-a înregistrat KIG, deși era proiectul în care investisem cele mai mari speranțe. Sîntem pe cale să-l oprim.

Praegitzer întrebă:

– Este posibil să controlăm vremea?

Tanner clătină din cap:

– Numai într-o anumită măsură. Au încercat o mulțime de oameni. Încă din 1900, Nicola Tesla făcea experimente legate de vreme. El a descoperit că ionizarea atmosferei putea fi micșorată cu unde radio. În 1958, Departamentul Apărării de la noi a făcut experimente aruncînd ace de cupru în atmosferă. Zece ani mai tîrziu, a urmat Proiectul Popeye, prin care guvernul a încercat să extindă musonul creat în Laos, pentru a crește cantitatea de nămol pe calea Ho Shi Min. Au folosit un agent iodat de argint și generatoarele au tras cu el în nori, pentru a crea baze ale stropilor de ploaie.

– A mers?

– Da, dar numai pe o zonă locală închisă. Există cîteva motive pentru care nimeni nu va reuși vreodată să controleze vremea. O problemă este că El Niño creează temperaturi înalte

în Oceanul Pacific care dereglează sistemul ecologic al lumii, în timp ce La Niña creează temperaturi reci în Pacific şi amîndouă puse la un loc neagă orice încercare realistă de planificare a vremii. Emisfera sudică e formată din aproximativ optzeci la sută ocean, în timp ce emisfera nordică doar şaizeci, cauzînd un alt dezechilibru. Pe lîngă asta, vîntul stratosferic determină calea furtunilor şi nu există nici o modalitate de a controla acest lucru.

Greenburg încuviinţă din cap, apoi ezită:

– Ştiţi de ce ne aflăm aici, domnule Kingsley?

Tanner îl studie pe Greenburg un moment.

– Sper că e o întrebare retorică. Altfel, aş considera-o jignitoare. Kingsley International Group este un *consorţiu de prestigiu.* Patru dintre angajaţii mei au murit sau au dispărut misterios în ultimele douăzeci şi patru de ore. Am început deja să facem investigaţii pe cont propriu. Avem birouri în mari oraşe ale lumii, cu o mie opt sute de angajaţi şi, evident, îmi este greu să păstrez legătura cu toţi. Dar, ceea ce am aflat pînă acum este că, doi dintre angajaţii care au fost ucişi erau implicaţi în activităţi ilegale. I-a costat viaţa... dar, vă asigur, asta nu va afecta reputaţia Grupului Internaţional Kingsley. Mă aştept ca oamenii noştri să rezolve această problemă foarte repede.

Greenburg vorbi şi el.

– Domnule Kingsley, mai e ceva. Am aflat că acum şase ani, un om de ştiinţă japonez pe nume Akira Iso s-a sinucis la Tokio. Acum trei ani o elveţiancă s-a sinucis în...

– Zürich, îl întrerupse Tanner. Nici unul dintre ei nu s-a sinucis. Au fost asasinaţi.

Cei doi detectivi îl priviră surprinşi.

– De unde ştiţi asta?

Vocea lui Tanner căpătă un ton dur:

– Au fost uciși din cauza mea.

– Cînd spuneți...

– Akira Iso era un om de știință extraordinar. Lucra pentru un trust de electronice japonez, Tokio First Industrial. L-am cunoscut pe Iso la un congres internațional de industrie, la Tokio. Ne-am înțeles bine și am simțit că KIG îi putea oferi o atmosferă de lucru mai bună decît aceea de la compania la care lucra. I-am făcut o ofertă de lucru aici și a acceptat. De fapt, a fost foarte încîntat. (Tanner se lupta să-și mențină vocea echilibrată.) Am hotărît să păstrăm confidențialitatea pînă ce ar fi putut să părăsească în mod legal acea companie. Dar este evident că el a spus cuiva, pentru că a apărut o referire la asta într-un articol de ziar și... (Tanner făcu din nou o pauză mai lungă, apoi continuă.) La o zi după apariția articolului, Iso a fost găsit mort într-o cameră de hotel.

Robert Praegitzer întrebă:

– Domnule Kingsley, nu ar fi putut exista nici un alt motiv care să-i explice moartea?

Tanner clătină din cap.

– Nu. Eu n-am crezut că s-a sinucis. Am angajat detectivi și i-am trimis împreună cu cîțiva dintre oamenii mei în Japonia pentru a încerca să afle ce s-a întîmplat. Nu au găsit dovada nici unei greșeli și am crezut că poate m-am înșelat eu, că poate a existat vreo tragedie în viața lui Iso despre care eu nu știam nimic.

– Atunci de ce sînteți acum atît de sigur că a fost ucis? vru să știe Greenburg.

– Așa cum ați amintit, o femeie de știință, pe nume Madeleine Smith se pare că s-a sinucis în Zürich acum trei ani. Ceea ce nu știți este că și Madeleine Smith voia să-i

părăsească pe oamenii pentru care lucra şi să se alăture companiei noastre.

Greenburg pufni:

– Ce vă face să credeţi că aceste două morţi au legătură între ele?

Faţa lui Tanner era de piatră.

– Pentru că şi ea lucra pe atunci tot la Tokio First Industrial.

Urmă o tăcere uimită.

– E ceva ce nu înţeleg, spuse Praegitzer. De ce să ucidă o angajată doar fiindcă ar vrea să plece? Dacă...

– Madeleine Smith nu era o simplă angajată. Nici Iso. Erau fizicieni geniali, pe cale să rezolve probleme care ar fi adus companiei o avere mai mare decît vă puteţi imagina. De asta nu au vrut să-i piardă pe nici unul dintre cei doi în favoarea noastră.

– Poliţia elveţiană a cercetat moartea lui Smith?

– Da. Şi noi. Dar, din nou, nu am putut dovedi nimic. De fapt, încă ne mai ocupăm de toate morţile care au avut loc şi mă aştept să le rezolvăm. KIG are legături care bat departe, în toată lumea. Dacă obţin vreo informaţie folositoare, voi fi fericit să v-o împărtăşesc. Sper să faceţi şi dumneavoastră la fel.

– Mi se pare corect, spuse Greenburg.

Pe biroul lui Tanner sună un telefon placat cu aur.

– Mă scuzaţi. Se duse pînă la birou şi ridică telefonul. Alo... Da... Ancheta se desfăşoară foarte normal. De fapt, doi detectivi se află în biroul meu chiar acum şi au fost de acord să coopereze cu noi. (Aruncă o privire lui Greenburg şi Praegitzer.) Bun... Vă anunţ cînd mai avem ştiri. (Puse receptorul la loc.)

– Domnule Kingsley, lucrați acum la vreo problemă sensibilă? întrebă Greenburg.

– Adică dacă ne ocupăm de ceva destul de sensibil încît să provoace moartea a şase oameni? Domnule detectiv Greenburg, în lume sînt mai mult de o sută de institute de cercetare, unele dintre ele ocupîndu-se de exact aceleaşi probleme ca şi noi. Răspunsul la întrebarea dumneavoastră este nu.

Uşa se deschise şi Andrew Kingsley intră în birou cu un teanc de hîrtii. Andrew Kingsley nu semăna aproape deloc cu fratele său. Trăsăturile lui păreau şterse. Avea părul cărunt şi subțiat, o față ridată şi mergea un pic cocoşat. Dacă Tanner Kingsley strălucea de vitalitate şi inteligență, Andrew Kingsley părea a fi încet la minte şi apatic. Vorbea cu întreruperi şi părea a avea probleme cu formularea propozițiilor.

– Uite... ştii tu... notițele pe care le-ai cerut, Tanner. Îmi pare rău că nu le-am terminat... terminat mai repede.

– Nu e absolut nici o problemă, Andrew. (Tanner se întoarse către cei doi detectivi.) El este fratele meu, Andrew. (Andrew, ți-i prezint pe detectivii Greenburg şi Praegitzer.)

Andrew îi privi nesigur şi clipi.

– Andrew vrei să le povesteşti despre Premiul Nobel pe care l-ai luat?

Andrew îl privi pe Tanner şi spuse vag:

– Da... Premiul Nobel... Premiul Nobel...

Îl priviră cum se întoarce şi se strecoară afară din încăpere.

Tanner suspină:

– Cum spuneam, Andrew este fondatorul acestei companii, un om cu adevărat excepțional. I s-a acordat Premiul Nobel pentru una dintre descoperirile lui, cu şapte

ani în urmă. Din păcate, s-a implicat într-un experiment care a mers rău şi asta... asta l-a schimbat, spuse el, pe un ton amar.

– Trebuie să fi fost un om remarcabil.

– Nici nu vă puteţi imagina.

Earl Greenburg se ridică şi îi întinse mîna.

– Ei bine, nu vă mai răpim din timp, domnule Kingsley. Ţinem legătura.

– Domnilor, să rezolvăm aceste crime. Repede, spuse Tanner cu vocea oţetită.

16

Tanner nu înceta să se gîndească la femeia pe care o numise Prinţesa. Şi, cu cît se gîndea mai mult la cît de insolentă fusese şi cum îl ridiculizase, cu atît devenea mai înfocat. *Va trebui să-ţi îmbunătăţim stilul, dragă. Ai vreo idee cît de învechit e?... Eşti excitat, dragă?... Scoate-ţi micul carneţel şi vom încerca să găsim pe cineva disponibil pentru tine în seara asta...* Simţea nevoia s-o exorcizeze. Hotărî să se mai întîlnească o dată cu ea, să-i plătească ceea ce i se cuvenea şi apoi s-o uite.

Tanner aşteptă trei zile şi apoi sună.

– Prinţesă?

– Cine e?

Era gata să trîntească telefonul. *Drace, cîţi bărbaţi i-or fi spus Prinţesă?* Reuşi să-şi păstreze vocea calmă.

– Sînt Tanner Kingsley.

– Oh, da. Ce mai faci? (Tonul ei era complet indiferent.)

Am făcut o greşeală, se gîndi Tanner. *N-ar fi trebuit să o sun niciodată...*

– Mă gîndeam că am mai putea lua cina împreună, cîndva, dar probabil eşti ocupată, aşa că hai să lăsăm...

– Ce zici de seara asta?

Tanner fu prins din nou cu garda jos. Ardea de nerăbdare să-i dea o lecţie javrei.

Patru ore mai tîrziu, Tanner stătea faţă în faţă cu Paula Cooper la o masă dintr-un mic restaurant franţuzesc, în partea de est a Bulevardului Lexington. Era surprins de cît de mulţumit fusese să o revadă. Uitase cît era de ironică şi vie.

– Ţi-am dus dorul, Prinţesă, spuse Tanner.

– Oh, şi mie mi-a fost dor de tine, zîmbi ea. Eşti tare. Ai ceva foarte special.

Erau propriile lui cuvinte întorcîndu-se împotriva lui, batjocorindu-l. *S-o ia dracu'!*

Părea că seara urma să fie o reluare a ultimei seri petrecute împreună. În celelalte seri romantice ale lui Tanner, el era acela care controla conversaţia. Cu Prinţesa, avea sentimentul neliniştitor că ea se afla întotdeauna cu un pas maintea lui. Avea o replică rapidă pentru orice avea el de spus. Era inteligentă şi vicleană, şi nu îi accepta nici o minciună.

Femeile cu care se întîlnea Tanner erau frumoase şi disponibile dar, pentru prima dată în viaţă, simţea că poate ceva le lipsea. Fuseseră prea uşoare. Erau toate agreabile, dar erau *prea* disponibile. Nu exista *provocarea*. Paula, pe de altă parte...

– Povesteşte-mi despre tine, spuse Tanner.

Ea ridică din umeri.

– Tatăl meu era bogat şi puternic şi am crescut ca o puştoaică răsfăţată, menajere şi majordomi, chelneri care să ne servească la piscină, Radcliffe, o şcoală de terminat şi tot tacîmul. Apoi, tatăl meu a pierdut tot şi a murit. De atunci, lucrez ca asistent executiv pentru un om politic.

– Îţi place?

– Nu, e plictisitor. (Privirile li se întîlniră.) Caut pe cineva mai interesant.

În ziua următoare, Tanner sună din nou.

– Prinţesă?

– Speram să suni, Tanner. (Vocea ei era caldă.)

Tanner simţi un mic frison de plăcere.

– Da?

– Da. Unde mă duci la cină în seara asta?

El rîse.

– Oriunde ai vrea să mergi.

– Mi-ar face plăcere să mergem la Maxim, în Paris, dar mă mulţumesc cu orice, atăta vreme cît sunt cu tine.

Îl prinsese din nou cu garda jos dar, dintr-un motiv necunoscut, cuvintele ei îl încălzeau.

Au luat cina la Côte Basque, pe Strada 55. În timpul cinei, Tanner se tot uita la ea şi se întreba de ce se simţea atît de atras de ea. Nu era felul în care arăta; mintea şi personalitatea ei erau ameţitoare. Întreaga ei fiinţă radia de inteligenţă şi încredere în sine. Era cea mai independentă femeie pe care o cunoscuse.

Conversaţia lor atingea nenumărate subiecte şi Tanner descoperi că avea cunoştinţe uluitoare.

– Ce vrei să faci în viaţă, Prinţesă?

Îl studie pe Tanner un moment, înainte de a răspunde:

– Vreau putere, puterea de a face lucrurile să se întîmple.

Tanner zîmbi.

– Aunci sîntem foarte asemănători.

– Cîtor femei le-ai spus asta, Tanner?

Se pomeni înfuriindu-se:

– Vrei să termini cu asta? Cînd spun că eşti diferită de orice femeie pe care am...

– Ai ce?

– Mă frustrezi, spuse Tanner, exasperat.

– Dragul de el. Dacă eşti frustrat, de ce nu te duci să faci un duş?

Mînia se porni din nou. Îi ajunsese, se ridică.

– Nu contează. Nu are nici un rost să încerc să...

– La mine.

Lui Tanner mai că nu-i venea să creadă ce auzea.

– La tine?

– Da, am un mic apartament în Park Avenue, spuse ea. Vrei să mă duci acasă?

Micul apartament personal era unul somptuos, decorat minunat. Tanner privi în jur, mirat de cît de luxos şi de elegant era. Apartamentul i se potrivea: o colecţie de picturi în stiluri diferite, o masă lungă din lemn natur, un candelabru uriaş, o canapea italiană şi un set de şase scaune Chippendale cu o canapea.

– Hai să-ţi arăt dormitorul meu.

Dormitorul era decorat în alb, cu mobilă complet albă şi o oglindă în tavan, deasupra patului.

Tanner privi în jur şi spuse:

– Sînt impresionat. E cel mai...

– Ssst... (Paula începu să-l dezbrace.) Putem vorbi mai tîrziu.

După ce l-a dezbrăcat pe Tanner, începu să-şi scoată încet propriile haine. Avea un corp de un erotism perfect. Îşi pusese braţele în jurul lui Tanner, iar corpul ei îl apăsa pe al lui. Lipindu-şi buzele de urechea lui spuse:

– Ajunge cu preludiul.

Erau în pat şi ea era pregătită pentru el, iar cînd el intră, ea îşi strînse şoldurile şi coapsele în acelaşi timp şi apoi le relaxă, le strînse din nou şi repetă mişcarea, excitîndu-l pe Tanner din ce în ce mai tare. Îşi schimba încontinuu şi imperceptibil poziţia corpului, astfel încît pentru el fiecare senzaţie era diferită. Îi oferi daruri de voluptate pe care el nu şi le imaginase niciodată, stimulîndu-l pînă la o culme extatică.

Apoi au stat de vorbă pînă tîrziu, în noapte.

Petrecură împreună fiecare seară care a urmat. Prinţesa îl surprindea în mod constant pe Tanner cu umorul şi şarmul ei şi treptat, în ochii lui, devenise frumoasă.

Într-o dimineaţă, Andrew îi spuse lui Tanner:

– Nu te-am mai văzut niciodată zîmbind atîta. E o femeie?

– Da, încuviinţă Tanner.

– E ceva serios? Vrei să te căsătoreşti cu ea?

– M-am gîndit la asta.

Andrew îl privi pe Tanner un moment.

– Poate că ar trebui să-i spui.

Tanner îl strînse de braţ pe Andrew.

– Poate că am s-o fac.

În seara următoare, Tanner şi Prinţesa erau singuri în apartamentul ei.

Tanner începu:

– Prințesă, mi-ai cerut cîndva să-ți spun ceva ce nu am mai spus nici unei femei înainte.

– Da, dragul meu.

– Uite. Vreau să fii soția mea.

Urmă un moment de ezitare, şi apoi ea zîmbi larg şi se aruncă în brațele lui:

– Oh, Tanner!

– Asta înseamnă „da"?... întrebă el, privind-o în ochi.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, dragul meu, dar... mă tem că avem o problemă.

– Ce problemă?

– Ți-am spus. Vreau să fac ceva important. Vreau cît să fac lucrurile să se întîmple, să schimb lucruri. Iar pentru asta trebuie bani. Cum putem avea un viitor împreună, dacă tu nu ai bani?

Tanner îi luă mîna.

– Nu e nici o problemă. Dețin jumătate dintr-o companie importantă, Prințesă. Într-o zi, voi cîştiga destui bani pentru a-ți oferi tot ceea ce vrei.

Ea clătină din cap.

– Nu. Fratele tău Andrew e cel care dă ordine. Ştiu totul despre voi doi. El nu va permite companiei să crească şi eu am nevoie de mai mult decît îmi poți oferi tu acum.

– Te înşeli. (Tanner reflectă un moment.) Vreau să-l cunoşti pe Andrew.

A doua zi au luat prînzul în trei. Paula era fermecătoare şi era evident că Andrew a plăcut-o imediat. Andrew fusese îngrijorat în privința unora dintre femeile cu care ieşise fratele său. Aceasta era diferită. Avea personalitate, era inteligentă şi

spirituală. Andrew îl privi pe fratele său peste masă şi felul în care încuviinţă din cap însemna: „bună alegere".

– Cred că ceea ce face KIG e minunat, Andrew. Să ajuţi atît de mulţi oameni în toată lumea, spuse Paula. Tanner mi-a povestit totul despre asta.

– Sînt mulţumit că o putem face. Şi putem face chiar şi mai mult.

– Te referi la faptul că veţi extinde compania?

– Nu în acel sens. Vreau să spun că vom trimite şi mai mulţi oameni, în şi mai multe ţări unde pot fi de ajutor.

Tanner spuse repede:

– Apoi vom începe să preluăm contracte pentru lucrări de aici şi...

– Tanner e atît de nerăbdător, zîmbi Andrew. Nu e nici o grabă. Să facem ceea ce trebuia să facem de la început, Tanner. Să-i ajutăm pe ceilalţi.

Tanner o privi pe Prinţesă. Expresia ei era de nepătruns.

A doua zi, Tanner i-a telefonat.

– Bună, Prinţeso. La ce oră să vin să te iau?

Urmă un moment de tăcere.

– Dragul meu, îmi pare atît de rău. Nu pot să vin la întîlnirea noastră din seara asta.

Tanner fu luat prin surprindere.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu. Un prieten de-al meu a venit în oraş şi trebuie să mă întîlnesc cu el.

El? Tanner simţi o împunsătură de gelozie.

– Înţeleg. Atunci, mîine seară o să...

– Nu, nu pot mîine. Ce-ar fi s-o lăsăm pe luni?

Deci urma să-şi petreacă weekend-ul cu „el", oricine ar fi fost acela. Tanner închise, îngrijorat şi frustrat.

Luni seara, Prințesa își ceru scuze.

– Îmi pare rău în privința weekend-ului, dragul meu. Doar că e vorba de un vechi prieten care a venit în oraș să mă vadă.

În mintea lui Tanner se contură o imagine cu frumosul apartament al Prințesei. Nu avea cum să și-l permită dintr-un salariu.

– Cine e?

– Îmi pare rău. Nu-ți pot spune numele lui. E... e prea cunoscut și nu îi place publicitatea.

– Ești îndrăgostită de el?

Ea luă mîna lui Tanner și spuse:

– Tanner, sînt îndrăgostită de tine și numai de tine.

– El e îndrăgostit de tine?

Ea ezită.

– Da.

Tanner se gîndi: *Trebuie să găsesc o cale de a-i da tot ce vrea. Nu pot s-o pierd.*

A doua zi dimineața, la 4,58, Andrew Kingsley fu trezit de sunetul telefonului.

– Am un apel pentru dumneavoastră din Suedia. Așteptați, vă rog.

Un moment mai tîrziu, o voce cu un ușor accent suedez spuse:

– Felicitări, domnule Kingsley. Comitetul Nobel v-a ales pentru a primi Premiul Nobel pentru Fizică pe acest an, pentru lucrările dumneavoastră inovatoare în nanotehnologie...

Premiul Nobel! Cînd conversația se încheie, Andrew se îmbrăcă în grabă și se duse direct la birou. Cum sosi Tanner, Andrew se grăbi să-i spună fratelui său vestea.

Tanner îl îmbrățișă:

– Nobelul! Asta e minunat, Andrew! Minunat!

Şi era. Pentru că, în acel moment, toate problemele lui Tanner erau pe cale să se rezolve.

Cinci minute mai tîrziu, Tanner vorbea cu Prinţesa.

– Înţelegi ce înseamnă asta, draga mea? Acum, că KIG a luat un premiu Nobel, putem lua toate afacerile cu care ne putem descurca. Vorbesc despre contracte uriaşe cu guvernul şi cu marile corporaţii. Voi putea să îţi dau lumea.

– Asta e fabulos, dragul meu.

– Te măriţi cu mine?

– Tanner, vreau să mă mărit cu tine mai mult decît orice pe lume.

Cînd Tanner puse receptorul la loc în furcă, era euforic. Se duse repede în biroul fratelui său:

– Andrew, mă însor.

– Asta e o veste bună, spuse Andrew cu căldură, ridicînd privirea. Pe cînd nunta?

– O programăm curînd. Vor fi invitaţi toţi angajaţii.

Cînd Tanner intră în biroul lui în dimineaţa următoare, Andrew îl aştepta. Purta o floare la butonieră.

– Pentru ce porţi floarea?

– Mă pregătesc pentru nunta ta, zîmbi Andrew plin de veselie. Mă bucur enorm pentru tine.

– Mulţumesc, Andrew.

Vestea s-a răspîndit repede. De vreme ce nunta nu fusese anunţată oficial, nimeni nu îi ura nimic lui Tanner, dar toţi îi aruncau priviri şi zîmbete cu subînţeles.

*

Tanner se duse în biroul fratelui său.

– Andrew, cu premiul Nobel, toată lumea va veni la noi. Şi, cu banii din premiu...

Andrew îl întrerupse:

– Cu banii din premiu, ne putem permite să angajăm mai mulți oameni pe care să-i trimitem în Eritrea și în Uganda.

Tanner spuse încet:

– Dar vei folosi acest premiu pentru a dezvolta compania, nu?

Andrew clătină din cap.

– Facem doar ceea ce ne-am propus să facem, Tanner.

Tanner își privi fratele îndelung:

– E compania ta, Andrew.

Tanner îi telefonă imediat ce se hotărîse.

– Prințesă, trebuie să plec la Washington cu afaceri. S-ar putea să nu ai veşti de la mine o zi sau două.

– Fără blonde, brunete sau roşcate, spuse ea, tachinîndu-l.

– Nici gînd. Eşti singura femeie din lume de care sînt îndrăgostit.

– Şi eu sînt îndrăgostită de tine.

În dimineața următoare, Tanner Kingsley era la Pentagon, la o întîlnire cu Şeful de Stat Major al armatei, generalul Alan Barton.

– Mi s-a părut că propunerea ta era foarte interesantă, spuse generalul Barton. Tocmai discutam pe cine să folosim pentru test.

– Testul dumneavoastră implică micronanotehnologie, şi fratele meu tocmai a primit Premiul Nobel pentru lucrările lui în acest domeniu.

– Ştim asta foarte bine.

– E atît de încîntat de asta, încît ar fi gata să lucreze gratuit.

– Sîntem flatați, domnule Kingsley. Nu avem prea mulți laureați ai Premiului Nobel care să-şi ofere serviciile. (Ridică privirea pentru a se asigura că uşa e închisă.)

– Ceea ce veți face e secret. Dacă merge, va fi una dintre cele mai importante componente din armamentul nostru. Nanotehnologia moleculară ne poate oferi controlul asupra lumii fizice pînă la nivelul atomilor individuali. Pînă acum, eforturile de a face cipurile şi mai mici decît sînt acum au fost blocate de interferența moleculară numită „convorbire la intersecție", cînd electronii nu sînt controlați. Dacă acest experiment va avea succes, ne va oferi noi şi importante arme de atac şi apărare.

– Acest experiment nu implică nici un pericol, nu? spuse Tanner. Nu vreau ca fratele meu să pățească ceva.

– Nu vă faceți griji. Vom trimite tot echipamentul de care aveți nevoie, inclusiv costumele de protecție şi doi oameni de ştiință de la noi care să lucreze cu fratele dumneavoastră.

– Atunci, avem „undă verde"?

– Aveți.

Pe drumul înapoi la New York, Tanner se gîndea: *Acum, tot ce am de făcut e să-l conving pe Andrew.*

17

Andrew era în biroul lui, uitîndu-se la o cărticică colorată pe care i-o trimisese Comitetul Nobel împreună cu un bilet: „Aşteptăm sosirea dumneavoastră". Erau vederi frumoase cu uriaşa sală de concerte din Stockholm, în care publicul aplauda un laureat al Premiului Nobel, în timp ce acesta traversa scena pentru a-şi primi premiul de la regele Carl Gustav al XVI-lea al Suediei. *Curînd, voi fi pe acea scenă*, se gîndea Andrew.

Uşa se deschise şi intră Tanner.

– Trebuie să vorbim.

Andrew puse cărticica deoparte.

– Da, Tanner?

Tanner respiră adînc.

– Tocmai am promis că KIG va ajuta armata într-un experiment în desfăşurare.

– Ai făcut *ce*?

– În test e implicată criogenia. Au nevoie de ajutorul tău.

Andrew clătină din cap.

– Nu. Nu pot să mă amestec în asta, Tanner. Ăsta nu e genul de lucruri pe care la facem noi aici.

– Nu e vorba despre bani, Andrew. E vorba despre apărarea Statelor Unite ale Americii. E foarte important pentru

armată. Ai face asta pentru țara ta? Pe gratis. Au nevoie de tine.

Tanner petrecu o oră convingîndu-l. În cele din urmă, Andrew se dădu bătut.

– Bine. Dar e ultima oară cînd deviem, Tanner. De acord?

– De acord, zîmbi Tanner. Nici nu știi cît de mîndru sînt de tine.

O sună pe Prințesă și îi lăsă un mesaj pe robotul telefonic: „M-am întors, draga mea. Urmează să facem un experiment foarte important. Te sun cînd se termină. Te iubesc."

Doi tehnicieni ai armatei sosiseră pentru a-l informa pe Andrew despre progresele pe care le făcuseră pînă în acel moment. Andrew fusese reținut la început dar, pe măsură ce discutau proiectul, devenise din ce în ce mai entuziasmat. Dacă problemele puteau fi rezolvate, avea să fie o realizare majoră.

O oră mai tîrziu, Andrew privea un camion militar intrînd pe poarta de la KIG, escortat de două mașini ale armatei încărcate cu soldați înarmați. Ieși pentru a-l întîmpina pe colonelul care conducea operațiunea.

– Iată-l, domnule Kingsley. Ce să facem cu el?

– De aici mă descurc eu, spuse el. Descărcați-l doar și-l preluăm noi.

– Da, domnule. (Colonelul se întoarse către doi soldați care stăteau în spatele camionului.) Să-l descărcăm. Și fiți atenți. Vreau să spun *foarte* atenți.

Oamenii intrară în camion și scoaseră cu precauție o mică cutie de transport blindată, din metal.

În cîteva minute, doi asistenți de personal cărau cutia într-un laborator sub supravegherea lui Andrew.

– Pe masa aceea, spuse Andrew. Foarte încet, aveți grijă. Îi privi așezînd-o. Bine.

– Putea s-o ducă și unul singur dintre noi. E foarte ușoară.

– Nici nu ați crede dacă v-aș spune cît de grea e, le spuse Andrew.

Cei doi asistenți îl priveau mirați.

– Poftim?

Andrew clătină din cap.

– Nu contează.

Doi experți în chimie, Perry Stanford și Harvey Walker, fuseseră aleși pentru a lucra la proiect împreună cu Andrew. Cei doi își puseseră deja costumele greoaie de protecție cerute de experiment.

– Mă duc să-mi pun costumul, spuse Andrew. Mă întorc imediat.

Merse pe coridor pînă la o ușă închisă și o deschise. Înăuntru erau stative în care se aflau costume chimice complete, asemănătoare costumelor de cosmonauți, alături de măști, ochelari de protecție, pantofi speciali și mănuși groase.

Andrew intră în cameră pentru a-și pune costumul, iar Tanner era acolo pentru a-i ura noroc.

Cînd Andrew se întoarse în laborator, Stanford și Walker îl așteptau. Cei trei bărbați sigilară cu atenție încăperea, astfel încît să devină ermetică și apoi asigurară ușa. Cu toții simțeau nerăbdarea în aer.

– Sîntem gata?

Stanford aprobă:

– Gata. (Walker confirmă și el.)

– Măștile...

Își puseră și măștile de protecție.

– Să începem, spuse Andrew.

Scoase cu atenție capacul cutiei metalice. Înăuntru erau șase mici eprubete prinse cu strășnicie în perne de protecție.

– Fiți precauți, spuse el. (Micuțele astea sînt la două sute douăzeci de grade sub zero.) Vocea îi era înăbușită de masca de gaze.

Stanford și Walker îl priviră pe Andrew ridicînd cu grijă prima eprubetă și deschizînd-o. Începu să fîsîie și aburul care se ridica din eprubetă se transformă într-un nor înghețat ce părea să umple toată încăperea.

– Bun, spuse Andrew. Acum, primul lucru pe care îl avem de făcut... primul lucru... (Ochii i se măriră. Se înecă și fața îi devenea albă ca varul. Încercă să vorbească, dar nu îi ieșea nici un cuvînt.)

Stanford și Walker priviră cu oroare corpul lui Andrew prăbușindu-se la pămînt. Walker puse repede capacul la eprubetă și închise cutia. Stanford se repezi spre perete și apăsă un buton care activa un ventilator uriaș, care aspiră aerul înghețat din laborator.

Cînd aerul fu din nou curat, cei doi oameni de știință deschiseră repede ușa și îl scoaseră pe Andrew afară. Tanner, care se plimba pe culoar, văzu ce se întîmpla și pe fața lui apăru o expresie de panică.

Alergă către cei doi oameni și privi în jos spre fratele său.

– Ce dracu se întîmplă?

Stanford spuse:

– S-a petrecut un accident și...

– Ce fel de accident? (Tanner urla ca un nebun.) Ce i-ați făcut fratelui meu? (Oamenii începeau să se strîngă în jur.) Sunați la 911. Nu contează. Nu avem timp pentru asta. O să-l ducem la spital cu una dintre mașinile noastre.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Andrew zăcea pe o targă dintr-un salon al camerei de gardă de la spitalul St. Vincent

din Manhattan. Pe față avea o mască de oxigen și în braț o perfuzie. Doctorii erau îngrămădiți deasupra lui.

Tanner se plimba nebunește în sus și în jos pe coridor.

– Trebuie să-l vindecați, orice-ar fi! urlă el. Acum!

– Domnule Kingsley, spuse unul dintre doctori, trebuie să vă rog să părăsiți camera.

– Nu! țipă Tanner. Stau aici cu fratele meu. (Se duse la targa pe care zăcea Andrew inconștient, îl luă de mînă și îl strînse.)

– Hai, frate. Trezește-te. Avem nevoie de tine.

Nu obținu nici un răspuns.

Ochii lui Tanner se umplură de lacrimi.

– O să te faci bine. Nu-ți face griji. Vom aduce cu avionul cei mai buni doctori din lume. O să te faci bine. (Se întoarse către doctori.) Vreau o rezervă și asistente private douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru și vreau un pat extensibil în camera lui. O să stau cu el.

– Domnule Kingsley, am vrea să ne terminăm examenul.

– Aștept în hol, spuse Tanner sfidător.

Andrew fu dus rapid pentru o tomografie și un RMN și pentru a i se mai face niște analize ale sîngelui. Fu programat la un scanner mai sofisticat, un PET. Apoi, a fost mutat într-o sală în care aveau grijă de el trei doctori.

Tanner aștepta pe hol așezat pe un scaun. Cînd unul dintre doctori ieși din camera lui Andrew, Tanner sări în picioare.

– O să se facă bine, nu?

Doctorul ezită.

– Îl transferăm imediat la Centrul Medical al Armatei Walter Reed din Washington pentru mai multe analize, dar sincer, domnule Kingsley, nu avem prea multe speranțe.

– Ce dracu vorbeşti acolo? urlă Tanner. Bineînţeles că se va face bine. A stat în laboratorul ăla numai cîteva minute.

Doctorul era pe cale să-l repeadă, dar cînd ridică privirea, ochii lui Tanner erau plini de lacrimi.

Tanner zbură cu fratele său inconştient în avionul ambulanţă, pînă la Washington. Continuă să-l îmbărbăteze pe tot parcursul zborului.

– Doctorii spun că o să te faci bine... Or să-ţi dea ceva ca să-ţi revii... Tot ce-ţi trebuie e un pic de odihnă. (Tanner îşi puse braţul în jurul fratelui său.) Trebuie să te faci bine la timp, să putem merge în Suedia, să-ţi iei Premiul Nobel.

În următoarele trei zile, Tanner dormi pe un pat extensibil în camera lui Andrew şi stătu lîngă fratele său, atît cît îi permiteau doctorii. Tanner se afla în camera de aşteptare de la Walter Reed, cînd se apropie de el unul din medicii curanţi.

– Ce face? întrebă Tanner. S-a...? (Văzu expresia de pe faţa doctorului.) Ce este?

– Mă tem că e foarte rău. Fratele dumneavoastră e norocos că mai trăieşte. Orice ar fi fost acel gaz experimental, era foarte toxic.

– Putem aduce doctori din...

– Nu are rost. Mă tem că toxinele au afectat deja celulele creierului fratelui dumneavoastră.

Tanner se cutremură:

– Dar nu există nici un medicament pentru... pentru ce are?

Doctorul spuse caustic:

– Domnule Kingsley, armata nici nu are măcar un nume pentru asta şi dumneavoastră vreţi să ştiţi dacă există tratament? Nu. Îmi pare rău. Mă tem că... nu va mai fi ca înainte.

Tanner stătea acolo, cu fața palidă şi pumnii încleştați.

– Fratele dumneavoastră e conştient acum. Puteți intra să-l vedeți, dar numai pentru cîteva minute.

Cînd Tanner intră în camera de spital a lui Andrew, acesta avea ochii deschişi. Îl privea fix pe vizitatorul său cu o expresie goală pe față.

Sună telefonul şi Tanner se duse să răspundă. Era generalul Barton.

– Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întîmplat cu...

– Nenorocitule! Mi-ai spus că fratele meu nu va fi în nici un fel de pericol!

– Nu ştiu ce a mers prost, dar vă asigur...

Tanner trînti receptorul în furcă. Auzi vocea fratelui său şi se întoarse.

– Unde... unde sînt? mormăi Andrew.

– Eşti la spitalul Walter Reed, în Washington.

– De ce? Cine e bolnav?

– Tu eşti, Andrew.

– Ce s-a întîmplat?

– Ceva a mers prost cu experimentul.

– Nu-mi amintesc...

– E în regulă. Nu-ți face griji. Vei fi îngrijit. Mă ocup eu de asta.

Andrew închise ochii. Tanner mai îl privi o dată pe fratele lui, întins în pat şi părăsi încăperea.

Prințesa a trimis flori la spital. Tanner plănuia să o sune, dar secretara lui a spus:

– Oh, a sunat dumneaei. A trebuit să plece din oraş. Vă va suna imediat ce se întoarce.

O săptămînă mai tîrziu, Andrew şi Tanner erau înapoi în New York. La KIG vestea despre ce i se întîmplase lui Andrew se răspîndise ca fulgerul. Fără el la conducere, avea să mai existe în

continuare compania de cercetare? Ştirea despre accident, dacă ar fi fost făcută publică, ar fi afectat cu siguranţă imaginea KIG.

Asta nu e important, se gîndea Tanner. *Voi transforma această companie în cea mai mare companie de cercetare din lume. Acum pot să-i ofer Prinţesei mai mult decît a visat vreodată. În cîţiva ani...*

Pe Tanner îl sună secretara:

– E aici un şofer de limuzină care vrea să vă vadă, domnule Kingsley.

Tanner fu uluit.

– Trimite-l înăuntru.

Intră un şofer în uniformă, cu un plic în mînă.

– Tanner Kingsley?

– Da.

– Mi s-a cerut să vă predau personal acest plic.

Îi dădu plicul lui Tanner şi plecă.

Tanner privi plicul şi zîmbi bucuros. Recunoscuse scrisul de mînă al Prinţesei. Desigur, punea la cale vreo surpriză. Nerăbdător, deschise plicul. În bilet era scris:

Nu va merge, dragul meu drag. În momentul ăsta am nevoie de mai mult decît îmi poţi oferi tu, aşa că mă mărit cu cineva care-mi poate oferi asta. Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna. Ştiu că îţi va fi greu să crezi asta, dar ceea ce fac este spre binele amîndorura.

Tanner se albi la faţă. Mult timp, privi fix biletul, apoi îl aruncă fără furie în coşul de gunoi.

Triumful lui sosise cu o zi prea tîrziu.

18

A doua zi, Tanner stătea tăcut în biroul lui. Îl sună secretara:

– Un comitet vrea să vă vadă, domnule Kingsley.

– Un comitet?

– Da, domnule.

– Să intre.

În biroul lui Tanner intrară şefii de la cîteva departamente ale KIG.

– Am vrea să vă vorbim, domnule Kingsley.

– Luaţi loc.

Au luat loc cu toţii.

– Care e problema?

Unul dintre şefii de departamente spuse:

– Ei bine, sîntem cam îngrijoraţi. După ce s-a întîmplat cu fratele dumneavoastră... KIG mai rămîne în afaceri?

Tanner clătină din cap.

– Nu ştiu. În momentul ăsta, sînt încă şocat. Nu-mi vine să cred ce s-a întîmplat cu Andrew. (Rămase pe gînduri un moment.) Să vă spun ce voi face. Nu pot spune acum ce şanse avem, dar voi face toate eforturile pentru a încerca să rămînem pe linia de plutire. Asta e o promisiune. Am să vă ţin la curent.

Urmară cîteva murmure de mulțumire, apoi Tanner îi urmări pe oameni plecînd.

În ziua cînd Andrew a ieşit din spital, Tanner l-a instalat într-o locuință mică pentru personal, chiar pe proprietate, ca să poată fi îngrijit şi i-a repartizat un birou lîngă al lui. Angajații erau uluiți văzînd ce se întîmplase cu Andrew. Se transformase dintr-un om de ştiință extraordinar şi plin de viață, într-o legumă. Cea mai mare parte a zilei şi-o petrecea într-un scaun, privind pe fereastră pe jumătate adormit, dar părea fericit să fie înapoi la KIG, deşi înțelegea foarte puțin din ce se petrecea. Toți angajații erau impresionați de cît de bine îşi trata Tanner fratele şi de cît de atent şi grijuliu era cu el.

Atmosfera de la KIG s-a schimbat aproape peste noapte. Acum, de la plăcută, devenise brusc mai formală. KIG era condus ca o afacere, nu ca un act de filantropie. Tanner a trimis agenți de teren care să obțină contracte pentru compania lui. Afacerile au început să prospere într-un ritm extraordinar.

Prin KIG se răspîndise repede zvonul despre biletul de adio al Prințesei. Angajații fuseseră pregătiți pentru căsătorie şi se întrebau cum avea să primească Tanner această lovitură. S-a speculat enorm în legătură cu ce va face după ce fusese părăsit în continuare.

La două zile după ce Tanner primise scrisoarea, în ziare a apărut un articol care anunța că mireasa în devenire a lui Tanner se căsătorise cu Edmond Barclay, un miliardar din mass-media. Singurele schimbări în atitudinea lui Tanner Kingsley păreau a fi faptul că trecea uşor de la o stare de spirit la alta şi că muncea

mai mult decît înainte. În fiecare dimineață își petrecea două ore singur, lucrînd la un proiect care era învăluit în secret.

Într-o seară, Tanner a fost invitat să vorbească la MENSA, societatea celor cu coeficient de inteligență ridicat. De vreme ce mulți dintre angajații de la KIG erau membri, hotărî să accepte.

Cînd Tanner a intrat în sediu în dimineața următoare, era însoțit de una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuseră vreodată angajații lui. Era hispanică, cu ochi întunecați, un ten măsliniu și un corp senzațional.

Tanner a prezentat-o echipei.

– Ea e Sebastiana Cortez. A vorbit la MENSA aseară și a fost extraordinară.

Dintr-o dată, întreaga atitudine a lui Tanner părea mai relaxată. Tanner a condus-o pe Sebastiana în biroul lui și nu au ieșit de acolo timp de mai bine de o oră. După ce au ieșit, au luat prînzul în sufrageria privată a lui Tanner.

Unul dintre angajați a căutat-o pe Sebastiana Cortez pe Internet. Era o fostă Miss Argentina și venea din Cincinatti, unde era căsătorită cu un important om de afaceri.

Cînd Sebastiana și Tanner s-au întors în biroul lui după prînz, în camera de recepție se auzea vocea lui Tanner prin interfonul care fusese lăsat deschis.

– Nu te teme, iubito. O să găsim o cale să facem asta să meargă.

Secretarele începură să se adune în jurul interfonului, ascultînd lacome conversația.

– Trebuie să fim atenți. Soțul meu e un bărbat gelos.

– Nu e nici o problemă. Voi face în așa fel încît să putem ține legătura.

Nu era nevoie să fii un geniu ca să pricepi ce se întîmpla. Secretarele se abțineau din toate puterile să nu chicotească.

– Îmi pare rău că trebuie să pleci acasă chiar acum.

– Şi mie. Aş vrea să pot rămîne, dar... nu se poate.

Cînd Tanner şi Sebastiana părăsiră biroul deveniră instantaneu elementul de atracție din decor. Angajații erau încîntați de ideea că Tanner habar n-avea că ei ştiau ce se întîmplă.

La o zi după plecarea Sebastianei, Tanner aranjă ca un telefon placat cu aur, să fie instalat în biroul lui, împreună cu un codor digital, iar secretarele şi asistentele lui aveau ordine să nu răspundă niciodată la el.

De atunci, Tanner vorbea la telefonul de aur aproape în fiecare zi şi la sfîrşitul fiecărei luni pleca într-un weekend prelungit şi se întorcea reîmprospătat. Nu a spus niciodată echipei lui unde fusese, dar ei ştiau.

Două dintre ajutoarele lui Tanner discutau între ele şi una îi spuse celeilalte:

– Cuvîntul *rendez-vous* îți spune ceva?

Viața amoroasă a lui Tanner începuse din nou şi schimbarea petrecută în el era remarcabilă. Toată lumea era fericită.

19

Diane Stevens nu-şi putea scoate din minte cuvintele din mesajul telefonic: „Sînt Ron Jones. Voiam doar să vă anunţ că am primit actele dumneavoastră şi schimbările au fost făcute exact aşa cum aţi cerut... Am incinerat trupul soţului dumneavoastră acum o oră."

Cum putea Serviciul Funerar să facă o asemenea greşeală? Pierdută în durerea ei, era posibil să fi sunat chiar ea şi să le fi spus să-l incinereze pe Richard? Niciodată. Şi nu avea o secretară. Cum s-a putut întîmpla asta? Cineva de la incinerare înţelesese probabil greşit, confundase numele lui Richard cu numele vreunui alt cadavru de acolo.

Trimiseseră o urnă cu cenuşa lui Richard. Diane stătea în picioare uitîndu-se la urnă. *Chiar era Richard acolo? ... Era rîsul lui acolo, înăuntru?... Braţele care o ţineau strîns... buzele calde care se lipiseră de ale ei... mintea care fusese atît de strălucitoare şi amuzantă...vocea care spusese „te iubesc"...erau toate visurile, toate pasiunile şi o mie de alte lucruri în acea mică urnă?*

Gîndurile Dianei fură întrerupte de telefonul care suna.

– Doamna Stevens?

– Da...

– Sînt de la biroul domnului Tanner Kingsley. Domnul Kingsley ar fi recunoscător dacă ați putea să stabiliți o întîlnire cu dumnealui.

Asta fusese cu două zile în urmă şi acum Diane trecea pe uşa de la KIG şi se apropia de biroul de recepție.

– Da, vă rog? spuse recepționera.

– Mă numesc Diane Stevens. Am o întîlnire cu domnul Kingsley.

– Oh! Doamna Stevens! Ne pare atît de rău de domnul Stevens! Ce lucru teribil. Teribil.

– Da, îngînă Diane.

Tanner vorbea cu Retra Tyler.

– Mă aşteaptă două întîlniri. Să facem o înregistrare completă pentru amîndouă.

– Da, domnule.

O privi pe asistenta lui plecînd.

Se auzi interfonul.

– A venit doamna Stevens, domnule Kingsley.

Tanner apăsă unul dintre butoanele panoului electronic de pe biroul său şi Diane Stevens apăru pe un ecran din perete. Avea părul blond, prins într-un coc la ceafă şi purta o cămaşă cu dungulițe albastre asortată cu o bluză albă. Arăta palidă.

– Pofteşte-o înăuntru, te rog.

O privi pe Diane intrînd pe uşă şi se ridică să o salute.

– Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Stevens.

– Bună dimineața, spuse Diane, înclinînd din cap.

– Vă rog, luați loc.

Diane se aşează pe un scaun din fața biroului lui.

– Chiar dacă nu e nevoie să spun, cu toţii am fost şocaţi de uciderea brutală a soţului dumneavoastră. Puteţi fi sigură că oricine ar fi responsabil de acest lucru va fi adus în faţa justiţiei cît mai curînd cu putinţă.

Cenuşă...

– Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să vă pun cîteva întrebări.

– Da?

– Soţul dumneavoastră discuta des cu dumneavoastră despre munca lui?

Diane clătină din cap.

– Nu chiar. Era o parte separată a vieţii noastre împreună, pentru că era prea tehnică.

În camera de supraveghere de pe coridor, Retra Tyler pornise un aparat de identificare a vocii, un analizator de stres în voce şi un aparat de înregistrare video care filma scena ce se petrecea în biroul lui Tanner.

– Ştiu cît de greu trebuie să vă fie să discutaţi despre aceste lucruri, spuse Tanner, dar cît de multe ştiţi despre legăturile soţului dumneavoastră cu drogurile?

Diane îl privea fix, prea înmărmurită pentru a putea vorbi. Într-un final, îşi recăpătă vocea.

– Ce... ce mă întrebaţi? Richard nu a avut niciodată de a face cu drogurile.

– Doamnă Stevens, poliţia a găsit un bilet de ameninţare din partea Mafiei în buzunarul lui şi...

Ideea că Richard ar fi avut vreo legătură cu drogurile era de neconceput. Era posibil ca Richard să fi avut o viaţă secretă, despre care ea să nu fi ştiut nimic? *Nu, nu, nu.*

Lui Diane începu să-i bată inima foarte tare şi simţi cum sîngele îi năvăleşte în obraji. *L-au ucis pentru a mă pedepsi pe mine.*

– Domnule Kingsley, Richard nu...

Tonul lui Tanner era înțelegător, dar în același timp hotărît.

– Îmi pare rău că vă fac să treceți prin asta, dar intenționez cu adevărat să ajung la cauza celor întîmplate soțului dumneavoastră.

Eu sînt rădăcina, se gîndea Diane nefericită. *Pe mine mă căutați. Richard a murit din cauza faptului că eu am depus mărturie împotriva lui Altieri.*

Începea să nu mai aibă aer.

Tanner Kingsley o privea.

– N-o să vă mai rețin, doamnă Kingsley, spuse el. Văd cît de supărată sînteți. Vom mai vorbi și altădată. Poate că vă veți aminti ceva. Dacă vă trece prin minte orice lucru care ar putea fi de ajutor, v-aș fi recunoscător dacă m-ați suna. (Tanner deschise un sertar și scoase o carte de vizită frumos decorată.) Aici aveți numărul meu personal de telefon mobil. Mă găsiți zi și noapte.

Diane luă cartea de vizită. Pe ea nu era decît numele lui Tanner și un număr de telefon.

Diane se ridică cu picioarele tremurînde.

– Îmi cer scuze că a trebuit să vă fac să treceți prin asta. Între timp, dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, orice aveți nevoie, sînt la dispoziția dumneavoastră.

Diane abia putea să vorbească.

– Vă mulțumesc. Vă... vă mulțumesc. Se întoarse și ieși din birou, ametită.

Cînd ajunse în secretariat, o auzi pe femeia de la birou vorbind cu altcineva:

– Dacă aș fi o persoană superstițioasă, aș spune că cineva a blestemat KIG. Și acum soțul *dumneavoastră*, doamnă

Harris. Am fost cu toţii şocaţi cînd am auzit despre lucrul îngrozitor care i s-a întîmplat. E pur şi simplu înfiorător să mori în acest fel.

Cuvintele îi sunau teribil de cunoscute lui Diane. Ce păţise soţul femeii? Diane se întoarse să vadă cui i se adresa femeia. Era o afro-americancă uimitor de frumoasă, îmbrăcată în pantaloni negri, lejeri şi un pulover tunică negru. Avea pe deget un inel mare cu smarald şi o verighetă cu diamante. Diane avu un brusc sentiment că era important să vorbească cu acea femeie.

– Se apropie de ea. În acel moment, intră secretara domnului Kingsley:

– Acum domnul Kingsley vă poate primi.

Diane o privi pe Kelly Harris dispărînd în biroul lui Tanner.

Tanner se ridică să o întîmpine pe Kelly.

– Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Harris. Aţi avut un zbor plăcut?

– Da, mulţumesc.

– Doriţi ceva? Cafea sau...

Kelly clătină din cap.

– Ştiu cît de greu vă este în această perioadă, doamnă Harris, dar trebuie să vă pun cîteva întrebări.

În camera de supraveghere, Retra Tyler o privea pe Kelly pe ecranul televizorului şi înregistra.

– Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră eraţi apropiaţi? întrebă Tanner.

– Foarte apropiaţi.

– Credeţi că era sincer cu dumneavoastră?

Kelly îl privi descumpănită.

– Nu aveam secrete unul față de celălalt. Mark era cea mai deschisă și cinstită ființă umană pe care am cunoscut-o vreodată. Era... (Kelly avea greutăți în a continua.)

– Discuta adesea cu dumneavoastră despre munca lui?

– Nu. Ceea ce făcea Mark era foarte... complicat. Nu vorbeam prea mult despre asta.

– Dumneavoastră și Mark aveați mulți prieteni ruși?

Kelly îl privi încurcată.

– Domnule Kingsley, nu știu unde bateți...

– Soțul dumneavoastră v-a spus că urma să facă o mare afacere și că urma să cîștige o grămadă de bani?

Kelly începea să se supere.

– Nu. Dacă ar fi fost așa, Mark mi-ar fi spus.

– Mark discuta vreodată despre Olga?

Brusc, Kelly fu cuprinsă de un presentiment urît.

– Domnule Kingsley, ce e cu toată povestea asta?

– Poliția din Paris a găsit un bilet în buzunarul soțului dumneavoastră. Menționa o recompensă pentru anumite informații și era semnat „Cu dragoste, Olga."

Kelly stătea acolo, uimită.

– Nu, nu știu despre ce...

– Dar spuneți că discuta totul cu dumneavoastră?

– Da, dar...

– Din cîte am putut afla noi, se pare că soțul dumneavoastră avea o aventură cu această femeie și...

– Nu! (Kelly era în picioare.) Nu vorbim despre Mark al meu. V-am spus, nu aveam secrete unul față de celălalt.

– Cu excepția aceluia, oricare ar fi fost el, care i-a provocat moartea.

Kelly simți că leșină.

– Vă... vă rog să mă scuzați, domnule Kingsley. Nu mă simt bine.

Instantaneu, el păru cuprins de regrete.

– Înțeleg. Vreau să vă ajut, în orice fel pot. (Tanner îi întinse cartea de vizită personală.) Mă puteți găsi la acest număr oricînd, doamnă Harris.

Kelly încuviință din cap, incapabilă să vorbească şi ieşi din birou clătinîndu-se.

Cînd ieşi din clădire, în mintea lui Kelly era un haos complet. *Cine era Olga? Şi de ce avusese Mark legături cu ruşii? De ce ar fi...?*

– Mă scuzați. Doamna Harris?

Kelly se întoarse.

– Da?

În fața clădirii era o tînără blondă, atrăgătoare.

– Mă numesc Diane Stevens. Aş vrea să vă vorbesc. E o cafenea peste drum şi am putea...

– Îmi pare rău. Nu... nu pot vorbi acum. (Şi Kelly încercă să se îndepărteze.)

– E vorba despre soțul dumneavoastră.

Kelly se opri brusc şi se întoarse.

– Mark? Ce e cu el?

– Putem vorbi într-un loc retras?

În biroul lui Tanner, se auzi prin interfon vocea secretarei:

– Vă caută domnul Higholt.

– Pofteşte-l înăuntru.

O secundă mai tîrziu, Tanner îl întîmpina.

– Bună ziua, John.

– Bună? E o după-amiază *cumplită*, Tanner. Se pare că toți oamenii din compania noastră au fost uciși. Ce dracu' se întîmplă?

– Asta încercăm să aflăm. Nu cred că moartea subită a trei dintre angajații noștri e o coincidență. Cineva vrea să strice reputația acestei companii. Va fi găsit și oprit. Poliția a fost de acord să coopereze cu noi și am oameni care reconstituie mișcările angajaților care au fost uciși. Aș vrea să asculți interviurile pe care tocmai le-am înregistrat. Sînt văduvele lui Richard Stevens și Mark Harris. Ești gata?

– Dă-i drumul.

– Diane Stevens.

Tanner apăsă un buton și pe ecran apăru întîlnirea lui cu Diane Stevens. În dreapta jos, a unui ecran era o curbă care urca și cobora în timp ce vorbea Diane.

– *Cît de multe știți despre legăturile soțului dumneavoastră cu drogurile?*

– *Ce... ce mă întrebați? Richard nu ar fi avut niciodată de a face cu drogurile.*

Curba rămînea continuă.

Tanner apăsă pe butonul de derulare înainte.

– Ea e doamna Mark Harris, al cărei soț a fost împins sau a căzut de pe Turnul Eiffel.

Pe ecranul televizorului apăru o imagine cu Kelly.

– *Mark discuta vreodată despre Olga?*

– *Domnule Kingsley, ce e cu toată povestea asta?*

– *Poliția din Paris a găsit un bilet în buzunarul soțului dumneavoastră. Menționa o recompensă pentru anumite informații și era semnat „Cu dragoste, Olga."*

– *Nu... nu știu despre ce...*

– *Dar spuneți că discuta totul cu dumneavoastră?*

– *Da, dar...*

– Din cîte am putut afla noi, se pare că soţul dumneavoastră avea o aventură cu această femeie şi...

– Nu! Nu vorbim despre Mark al meu. V-am spus, nu aveam secrete unul faţă de celălalt.

Liniile de pe analizorul tensiunii din voce rămîneau egale.

– Ce era linia aia de pe ecran? întrebă John Higholt.

– E un analizor al stresului din voce, un CVSA. Înregistrează tremurul microscopic din vocea umană. Dacă subiectul minte, modulaţiile frecvenţelor audio cresc. E ultimul răcnet al tehnologiei. Nu are nevoie de fire, e ca un poligraf. Sînt convins că ambele femei au spus adevărul. Trebuie protejate.

– Ce vrei să spui? pufni John Higholt. Protejate... de ce?

– Cred că sînt în pericol, fiindcă în mod inconştient, deţin mai multe informaţii decît îşi dau seama. Amîndouă erau apropiate de soţii lor. Sînt convins că, la un moment dat, e posibil să se fi spus ceva important care le-a scăpat la momentul respectiv, dar se află în memoria lor subconştientă. Există posibilitatea ca, o dată ce încep să se gîndească la acest lucru, să şi-l amintească. În momentul cînd fac asta, ar putea fi în pericol, pentru că acele persoane care le-au ucis soţii ar putea plănui să le ucidă şi pe ele.

– O să pui să le urmărească?

– Asta era ieri, John. Azi există echipament electronic. Am pus apartamentul familiei Stevens sub supraveghere, camere de luat vederi, telefoane, microfoane, totul. Folosim fiecare resursă tehnologică pe care o avem la dispoziţie pentru a le proteja. În momentul cînd cineva încearcă să le atace, vom şti.

John Higholt rămase pe gînduri un moment.

– Şi Kelly Harris?

– E la hotel. Din păcate, nu am putut intra în apartamentul ei pentru a-l pregăti. Dar am oameni la pîndă în hol şi dacă apare vreun necaz, se ocupă ei. (Tanner ezită.) Vreau ca KIG să anunţe o recompensă de cinci milioane de dolari pentru informaţii care să ducă la arestarea celor care...

– Stai un pic, Tanner, obiectă Higholt. Nu e necesar. O să rezolvăm noi asta şi...

– Foarte bine. Dacă nu o face KIG, voi oferi personal o recompensă de cinci milioane de dolari. Numele meu se identifică cu al companiei. (Vocea i se înăspri.) Vreau ca oricine e în spatele afacerii ăsteia să fie prins.

20

În cafeneaua de peste drum de sediul KJG, Diane Stevens şi Kelly Harris s-au aşezat într-un separeu în colţ. Kelly aştepta ca Diane să vorbească.

Diane nu era sigură cum să înceapă. *Ce lucru cumplit s-a întîmplat cu soţul dumneavoastră, doamnă Harris? Fusese ucis, ca şi Richard?*

– Ei? spuse Kelly, nerăbdătoare. Spuneaţi că vreţi să-mi vorbiţi despre soţul meu. Cît de bine îl cunoşteaţi pe Mark?

– Nu l-am cunoscut, dar...

Kelly era furioasă.

– Aţi spus că...

– Voiam să discutăm despre el.

Kelly se ridică.

– Nu am timp de asta, doamnă. (Dădu să se îndepărteze.)

– Aşteptaţi! Cred că e posibil să avem amîndouă aceeaşi problemă şi am putea să ne ajutăm una pe cealaltă.

Kelly se opri.

– Despre ce vorbiţi?

– Vă rog, luaţi loc.

Fără tragere de inimă, Kelly se aşeză la loc în separeu.

– Spuneţi.

– Voiam să vă întreb dacă...

Să plec de aici, se gîndi Kelly.

Chelnerul se apropie de masă.

– Ce ați dori, doamnelor?

– Nimic.

– Două cafele.

Kelly o privi pe Diane şi spuse sfidător:

– Pentru mine ceai.

– Da, doamnă. (Chelnerul plecă.)

Diane spuse:

– Cred că eu şi dumneavoastră...

O fetiță veni la masă şi spuse către Kelly:

– Îmi dați un autograf?

Kelly o privi.

– Ştii cine sînt?

– Nu, dar mama mea zice că sînteţi o persoană importantă.

– Nu sînt, spuse Kelly.

– Oh... (O privire pe fetiță cum pleca.)

Diane se uită la Kelly, descumpănită:

– Ar trebui să ştiu cine sînteţi?

– Nu, adăugă Kelly, înțepată. Şi nu-mi place ca oamenii să se amestece în viața mea personală. Despre ce e vorba, doamnă Stevens?

– Diane, vă rog. Am auzit că soțului dumneavoastră i se întîmplase ceva teribil şi...

– Da, a fost ucis.

Ați discutat vreodată cu Mark despre Olga?

– Şi soțul meu a fost ucis. Şi amîndoi lucrau pentru KIG.

– Asta e tot? spuse Kelly, nerăbdătoare. Păi, aşa s-a întîmplat cu o mie de alți oameni. Dacă doi dintre ei ar fi răcit, ați zice că a fost o epidemie?

Diane se aplecă înainte.

– Uitați ce e, e ceva important. În primul rînd...

– Îmi pare rău, spuse Kelly. Nu am chef să ascult asta. Își luă poșeta.

– Nu am chef să vorbesc despre asta, izbucni Diane, dar ar putea fi foarte...

Vocea Dianei răsună brusc prin cafenea.

În cameră erau patru oameni...

Surprinse, Diane și Kelly se întoarseră în direcția din care venea sunetul. Dintr-un televizor așezat deasupra tejghelei se auzea vocea Dianei. Era în sala de tribunal, în boxa martorilor.

Unul dintre ei era legat pe un scaun. Domnul Altieri părea să-l interogheze, iar ceilalți doi stăteau lîngă el. Domnul Altieri a țipat ceva, a scos o armă și apoi l-a împușcat în cap.

Pe ecran apăru crainicul.

– Ați urmărit-o pe Diane Stevens, depunînd mărturie în procesul de crimă în care este acuzat capul mafiot Anthony Altieri. În ciuda mărturiei lui Diane Stevens, juriul l-a achitat.

Diane rămase înmărmurită. *Nevinovat?*

– Crima care s-a petrecut acum aproape doi ani l-a adus pe Anthony Altieri în poziția de a fi acuzat că și-ar fi ucis unul dintre angajați. În ciuda mărturiei Dianei Stevens, juriul i-a crezut pe ceilalți martori care-i contraziceau spusele.

Kelly se uita la televizor, cu ochii măriți. În boxă apăru un alt martor.

Jake Rubenstein, avocatul lui Altieri, întrebă:

– Domnule doctor Russell, practicați medicina în New York?

– Nu, doar în Boston.

– În ziua la care ne referim, l-aţi tratat pe domnul Altieri în legătură cu o problemă cardiacă?

– Da. Pe la nouă dimineaţa. L-am ţinut sub observaţie întreaga zi.

– Deci nu ar fi putut să se afle în New York pe paisprezece octombrie?

– Nu.

Pe ecran apăru un alt martor:

– Aţi putea să ne spuneţi ocupaţia dumneavoastră, domnule?

– Sînt managerul hotelului Boston Park.

– Aţi fost de serviciu în ziua de paisprezece octombrie?

– Da, am fost.

– S-a întîmplat ceva neobişnuit în acea zi?

– Da. Am primit un telefon urgent de la apartamentul prezidenţial să trimit un doctor acolo imediat.

– Şi apoi ce s-a întîmplat?

– L-am sunat pe domnul doctor Joseph Russell şi a venit imediat. Am mers împreună la apartamentul prezidenţial ca să vedem cum se simte oaspetele, Anthony Altieri.

– Cînd aţi ajuns acolo, ce aţi văzut?

– Pe domnul Altieri căzut pe podea. Am crezut că va muri în hotelul nostru.

Diane pălise.

– Mint, spuse ea răguşit. Amîndoi.

Era interogat Anthony Altieri. Părea bolnav şi fragil.

– Aveţi vreun plan pentru viitorul imediat, domnule Altieri?

– Acum, că s-a făcut dreptate, am s-o iau mai încet o perioadă. (Altieri zîmbi cu subînţeles.) *Poate voi plăti nişte datorii mai vechi.*

Kelly înmărmuri. Se întoarse către Diane.

– Ai depus mărturie împotriva *lui*?

– Da. L-am văzut ucigînd...

Cu mîinile tremurînd, Kelly vărsă ceaiul şi răsturnă o solniță.

– Eu plec de aici.

– De ce eşti aşa de nervoasă?

– De ce sînt nervoasă? Ai încercat să bagi un cap al mafiei în închisoare? El e liber şi o să plătească nişte datorii mai vechi, Iar tu vrei să ştii de ce sînt *eu* nervoasă? *Tu* ar trebui să fii nervoasă. (Kelly se ridică şi aruncă nişte bani pe masă.) Plătesc eu nota. Dumneata ai face mai bine să-ți păstrezi banii pentru cheltuieli de călătorie, doamnă Stevens.

– Staţi! Nu am vorbit despre soţii noştri sau...

– Lasă. (Kelly se îndreptă către uşă şi Diane o urmă fără tragere de inimă.)

– Cred că exageraţi, spuse Diane.

– Da?

Cînd ajunseră la ieşire, Kelly spuse:

– Nu înţeleg cum ai putut fi atît de proastă încît să...

Un bărbat în vîrstă, care intra în cîrje, alunecă şi era gata să cadă. Pentru o secundă, Kelly se află în Paris şi Mark era cel care cădea şi ea se întindea să îl salveze şi, în acelaşi timp, Diane se mişcă şi îl prinse. În acel moment, de peste stradă răsunară puternic două împuşcături, gloanţele ricoşînd din perete în locul unde stătuseră cele două femei. Explozia o aduse pe Kelly înapoi la realitatea imediată. Era în Manhattan şi tocmai băuse ceai cu o nebună.

– Doamne! exclamă Diane. Aproape...

– Nu e timp de rugăciuni! Să plecăm dracului de aici!

Kelly o împinse pe Diane spre trotuarul pe care stătea Colin, lîngă limuzină. El deschise uşile maşinii şi Kelly şi Diane se rostogoliră pe bancheta din spate.

– Ce a fost zgomotul ăla? întrebă Colin.

Cele două femei stăteau acolo, cuibărite pe banchetă, prea buimace pentru a putea vorbi.

Într-un tîrziu, Kelly spuse:

– Trebuie să fi fost un foc de armă. (Se întoarse către Diane, care se lupta să-şi revină.) Sper că nu exagerez, spuse ea sarcastic. Te las pe drum. Unde locuieşti?

Diane respiră adînc şi îi spuse lui Colin adresa blocului. Cele două femei călătoriră într-o tăcere de mormînt, zguduite de ceea ce tocmai se întîmplase.

Cînd maşina trase în faţa clădirii, Diane se întoarse către Kelly:

– Vrei să intri? Sînt tulburată. Am un presentiment că s-ar mai putea întîmpla ceva.

– Şi eu am acelaşi sentiment, spuse Kelly sec. Sper să fie bine. La revedere, doamnă Stevens.

Diane o privi un moment pe Kelly. Încercă să spună ceva, apoi clătină din cap şi coborî din maşină.

Kelly o privi pe Diane intrînd în hol şi apoi în apartamentul ei de la primul etaj. Oftă uşurată.

– Unde aţi vrea să mergeţi, doamnă Harris? întrebă Colin.

– Înapoi la hotel, Colin şi...

Din apartament se auzi un ţipăt puternic. Kelly ezită o clipă, apoi deschise uşa maşinii şi se repezi în clădire. Diane lăsase uşa de la apartament larg deschisă. Stătea în mijlocul camerei, tremurînd.

– Ce s-a întîmplat?

– Cineva... cineva a intrat aici. Servieta lui Richard era pe masa asta şi nu mai e. Era plină cu actele lui. Au lăsat verigheta lui în locul ăla.

Kelly privi nervoasă în jur.

– Ar fi mai bine să suni la poliţie.

– Da.

Diane îşi aminti de cartea de vizită pe care detectivul Greenburg i-o lăsase pe masă. Se duse şi o luă. Un minut mai tîrziu, spunea:

– Cu detectivul Greenburg, vă rog.

Urmă o scurtă pauză.

– Greenburg.

– Domnule detectiv Greenburg, sînt Diane Stevens. S-a întîmplat ceva aici. Mă întrebam dacă aţi putea veni... Vă mulţumesc.

Diane respiră adînc şi se întoarse către Kelly.

– Vine. Dacă nu te deranjează să aştepţi aici pînă...

– Mă deranjează. E problema ta. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Şi ai putea să-ţi aminteşti că cineva tocmai a încercat să te omoare. Eu plec la Paris. La revedere, doamnă Stevens.

Diane o privi pe Kelly plecînd şi îndreptîndu-se către limuzină.

– Încotro? întrebă Colin.

– Înapoi la hotel, te rog.

Unde va fi în siguranţă.

21

Când Kelly se întoarse în camera ei de hotel, era încă obosită după cele întîmplate. Experiența prin care trecuse, pericolul de a fi ucisă, fuseseră terifiante. *Ultimul lucru de care am nevoie în momentul ăsta e vreo zăpăcită de blondă care să facă să fiu ucisă.*

Kelly se afundă în canapea pentru a se calma și închise ochii. Încercă să mediteze și să se concentreze asupra unei mantra, dar nu avu nici un efect. Era prea zguduită. Adînc, în sufletul ei, avea un sentiment de singurătate și goliciune. *Mark, îmi e așa de dor de tine. Oamenii spun că, o dată cu trecerea timpului, mă voi simți mai bine. Nu e adevărat, iubitule. E mai rău cu fiecare zi care trece.*

Sunetul unui cărucior cu mîncare împins pe coridor o făcu pe Kelly să își dea seama că nu mîncase nimic toată ziua. Nu îi era foame, dar știa că trebuia să-și păstreze puterile.

Sună la room service:

– Aș dori o salată de creveți și niște ceai fierbinte, vă rog.

– Vă mulțumim. Ar trebui să ajungă acolo în douăzeci și cinci-treizeci de minute, doamnă Harris.

– Bine.

Kelly puse receptorul la loc. Stătea acolo, rememorînd întîlnirea cu Tanner Kingsley şi se simţea de parcă fusese aruncată într-un coşmar rece ca gheaţa. *Ce se întîmpla?*

De ce nu amintise Mark niciodată de Olga? Era o relaţie de afaceri? O aventură? Mark, iubitule, vreau să ştii că, dacă ai avut într-adevăr o aventură, te iert pentru că te iubesc. Te voi iubi întotdeauna. Tu m-ai învăţat cum să iubesc. Eram rece şi tu m-ai încălzit. Mi-ai redat mîndria şi m-ai făcut să mă simt femeie.

Se gîndi la Diane. *Aiurita aia mi-a pus viaţa în pericol. E o persoană de care trebuie să stau departe şi asta nu va fi greu. Mîine voi fi la Paris cu Angel.*

Reveria îi fu întreruptă de o bătaie în uşă.

– Room service.

– Vin. (Pornind către uşă, se opri nedumerită. Comandase cu doar cîteva minute în urmă. *E prea repede.)* O secundă, strigă.

Luă telefonul şi sună la room service.

– Comanda mea nu a ajuns încă aici.

– Ne ocupăm de asta, doamnă Harris. Ar trebui să ajungă în cincisprezece sau douăzeci de minute.

Kelly puse receptorul la loc în furcă, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Sună la centrală.

– Un... un bărbat încearcă să pătrundă în camera mea.

– Trimit un agent de pază imediat sus, doamnă Harris.

Două minute mai tîrziu, auzi o altă bătaie în uşă. Kelly se duse la uşă, precaută.

– Cine este?

– Paza.

Kelly îşi privi ceasul. *Prea repede.*

– Vin imediat. Se grăbi spre telefon şi sună din nou centrala. Am sunat în legătură cu paza. Cineva...

– Urcă acum, doamnă Harris. Ar trebui să ajungă sus într-un minut sau două.

– Cum îl cheamă? (Avea vocea gîtuită de frică.)

– Thomas.

Kelly auzi şoapte foarte, foarte încete pe hol. Îşi lipi urechea de uşă, pînă ce vocile nu se mai auziră. Stătea ţinută pe loc, copleşită de o frică oarbă.

Un minut mai tîrziu, se auzi o bătaie în uşă.

– Cine este?

– Paza.

– Bill? întrebă Kelly. (Îşi ţinea răsuflarea oprită.)

– Nu, doamnă Harris. Sînt Thomas.

Kelly deschise repede uşa şi îl lăsă să intre.

El o studie un moment şi apoi spuse:

– Ce s-a întîmplat?

– Nişte... nişte bărbaţi au încercat să intre aici.

– I-aţi văzut?

– Nu. I-am... I-am auzit. Mă conduci pînă la un taxi?

– Sigur, doamnă Harris.

Kelly încerca să rămînă calmă. Se întîmplau prea multe, prea repede.

Cînd se urcară în lift Thomas rămase aproape de Kelly.

Cînd ajunseră în holul hotelului, ea se uită în jur, dar nu văzu nimic suspect. Kelly şi agentul de pază ieşiră din hotel, şi în staţia de taxi, ea spuse:

– Mulţumesc foarte mult. Îţi sînt recunoscătoare.

– Mă voi asigura ca totul să fie în regulă cînd vă întoarceţi. Oricine ar fi încercat să intre în camera dumneavoastră, acum a plecat.

Kelly se urcă într-un taxi. Aruncînd o privire în oglindă, văzu doi oameni care se grăbeau să se urce într-o limuzină parcată.

– Încotro? o întrebă şoferul de taxi pe Kelly.

Limuzina ajunsese în spatele taxiului. În faţă, la colţ, un poliţist dirija traficul.

– Mergi drept înainte, îi spuse Kelly.

– Bine.

Cînd se apropiau de culoarea verde a semaforului, Kelly spuse repede:

– Vreau să încetineşti pînă semaforul se face galben şi apoi să coteşti repede la stînga.

Şoferul aruncă o privire în oglinda retrovizoare:

– *Cum?*

– Nu trece de semafor pînă nu se face galben, spuse Kelly. Acum!

Taxiul coti rapid la stînga, exact cînd semaforul se schimba în roşu. În spatele lor, restul maşinilor fură oprite de poliţist. Bărbaţii din limuzină se întoarseră unul către celălalt enervaţi.

Cînd taxiul parcursese un cvartal, Kelly spuse:

– Oh, am uitat ceva. Trebuie să cobor aici.

Şoferul trase lîngă trotuar şi Kelly coborî din taxi şi îi dădu nişte bani.

– Poftim.

Şoferul o privi pe Kelly intrînd grăbită pe uşa unei clinici. *Sper că se duce la un psihiatru.*

La colţ, în momentul în care semaforul se făcu verde, limuzina o luă la stînga. Taxiul era la două cvartale în faţă şi goniră după el.

Cinci minute mai tîrziu, Kelly făcea semn unui alt taxi.

În apartamentul Dianei Stevens, detectivul Greenburg întreba:

– Doamnă Stevens, v-aţi uitat la persoana care a tras în dumneavoastră?

Diane clătină din cap:

– Nu, totul s-a întîmplat aşa de repede...

– A fost ceva foarte serios. Cei de la secţia balistică au scos gloanţele din pereţi. Erau de calibrul patruzeci şi cinci, capabile să penetreze o vestă antiglonţ. Aţi avut noroc. (Ezită.) Credem că, oricine ar fi fost, a fost trimis de Tony Altieri.

Diane încuviinţă. *O să mă odihnesc o vreme, să achit cîteva datorii vechi.*

– Verificăm asta.

Diane încuviinţă din cap.

Greenburg o studie un moment.

– În legătură cu servieta care lipseşte, aveţi vreo idee ce era în ea?

– Nu ştiu sigur. Richard o lua în fiecare dimineaţă cu el la laborator şi o aducea acasă în fiecare seară. Am văzut o dată unele dintre hîrtii şi erau chestii pur tehnice.

Greenburg ridică verigheta care era pe masă.

– Şi spuneaţi că soţul duneavoastră nu îşi scotea niciodată verigheta?

– Aşa este.

– În zilele de dinainte de a muri, soţul dumneavoastră s-a purtat altfel decît de obicei, ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva, îngrijorat în legătură cu ceva? Vă amintiţi ceva din ceea ce a zis sau a făcut în ultima seară pe care a petrecut-o cu dumneavoastră?

Era dimineaţa devreme. Erau în pat, goi. Richard a strîns-o blînd de coapsă şi a spus:

– Am să lucrez pînă tîrziu diseară, dar rezervă-mi şi mie o oră-două pentru cînd vin acasă, iubito.

L-a atins acolo unde îi plăcea să fie atins şi a spus:

– Obraznicule.

– Doamnă Stevens...

Diane se trezi brusc la realitate.

– Nu. Nu a fost nimic neobişnuit.

– Voi avea grijă să vi se asigure protecţie, spuse Greenburg. Şi dacă...

Se auzi soneria de la uşă.

– Aşteptaţi pe cineva?

– Nu.

Greenburg dădu din cap.

– Răspund eu.

Se duse la uşă şi o deschise. Kelly Harris intră val vîrtej, ciocnindu-se de el.

Kelly se duse direct la Diane.

– Trebuie să vorbim.

Diane o privi surprinsă.

– Nu ziceai că eşti în drum spre Paris?

– Am făcut un ocol.

Greenburg li se alăturase.

– Dînsul e detectivul Earl Greenburg. Kelly Harris.

Kelly se întoarse către Greenburg.

– Cineva tocmai a încercat să intre în camera mea de hotel, domnule detectiv.

– Aţi anunţat paza hotelului?

– Da. Bărbaţii plecaseră. M-a condus un agent afară.

– Aveţi vreo idee cine erau?

– Nu.

– Cînd spuneţi că a încercat cineva să intre, vreţi să spuneţi că au încercat să forţeze uşa?

– Nu. Doar... doar au stat afară în hol. Pretindeau că sînt de la room service.

– Comandaserăți ceva?

– Da.

Diane spuse:

– Atunci probabil doar îți imaginezi, din cauza celor întîmplate de dimineață și...

Kelly țipă la ea:

– Ascultă, ți-am spus, nu vreau să am de-a face cu nimic din toate astea și nici cu tine. Îmi fac bagajele și plec înapoi la Paris în după-amiaza asta. Spune-le prietenilor tăi din Mafia să mă lase în pace.

O privire pe Kelly răsucindu-se pe călcîie și plecînd.

– Ce-a fost asta? întrebă Greenburg.

– Soțul ei a fost... a fost și el ucis. Lucra pentru aceeași companie ca și Richard, Kingsley International Group.

Cînd Kelly se întoarse în holul hotelului, se duse la recepție.

– Aș dori să-mi faceți nota de plată. Ați putea să-mi faceți o rezervare la următorul avion pentru Paris?

– Sigur, doamnă Harris. Vreo companie anume?

– Numai să plec de aici.

Kelly traversă holul hotelului, urcă într-un lift și apăsă butonul pentru etajul al patrulea. Cînd ușile începeau să se închidă, doi oameni le deschiseră cu forța și urcară în lift. Kelly îi studie o clipă, apoi se retrase repede în hol. Așteptă pînă ce ușa liftului se închise, apoi se îndreptă spre scări și începu să urce. *Nu are rost să îmi asum vreun risc, se gîndi ea.*

Cînd ajunse la platforma etajului patru, un bărbat uriaș bloca trecerea.

– Mă scuzați, spuse Kelly. (Încercă să treacă pe lîngă el.)

– Ssst. (Ținea îndreptată spre ea o armă cu amortizor.)

Kelly păli.

– Ce...

– Taci. Sînt sigur că ai numărul exact de găuri, doamnă. Dacă nu vrei una în plus, taci. Vreau să spun... de tot. Coborîm amîndoi.

Bărbatul zîmbea, dar privind mai îndeaproape, Kelly văzu că o tăietură pe buza de sus îi trăsese gura în sus cu totul într-un zîmbet fix de bucurie. Avea cei mai reci ochi pe care îi văzuse Kelly în viața ei.

– Hai.

Nu! N-o să mor din cauza cățelei ăleia.

– Stai un pic. Ai nimerit persoana gre...

Simți o izbitură cu pistolul în coaste atît de tare încît vru să țipe.

– Ți-am spus să taci! Coborîm.

Bărbatul o ținea pe Kelly strîns de braț ca într-o menghină, iar arma era ascunsă în cealaltă mînă, la spatele ei.

Kelly era speriată de moarte.

– Te rog, spuse ea blînd. Nu eu sînt...

Durerea provocată de țeava armei din spate era insuportabilă. Îi strîngea mîna atît de tare încît simțea cum i se scurge sîngele din ea.

Porniră în jos pe scări. Ajunseră în hol. Era aglomerat şi chiar cînd Kelly se gîndea dacă să strige după ajutor sau nu, bărbatul spuse:

– Nici să nu te gîndeşti.

Ajunseră afară. Lîngă trotuar aştepta o camionetă. La două mașini în față, un polițist scria o amendă de parcare. Cel care o ținea captivă o duse la uşa din spate a camionetei.

– Urcă, îi ordonă el.

Kelly aruncă o privire în față, către polițist.

– Bine, spuse Kelly, cu o voce puternică, furioasă. Mă urc, dar vreau să-ți spun ceva. Ce vrei să-ți fac te mai costă o sută de dolari în plus. Mi se pare dezgustător.

Polițistul se întorsese să se uite.

Uriaşul se holba la Kelly.

– Ce dracu...?

– Dacă nu vrei să plăteşti, atunci las-o baltă, ticălos zgîrcit!

Kelly începu să meargă repede în direcția polițistului. Bărbatul privea după ea. Buzele îi zîmbeau, dar ochii lui erau ucigători.

Kelly arătă înspre el.

– Perversul ăla mă deranja.

Aruncă o privire în spate şi îl văzu pe polițist mergînd către răufăcător. Kelly urcă într-un taxi care aştepta.

În timp ce gorila încerca să se urce în camionetă, polițistul spunea:

– Aşteptați un minut, domnule. Prostituția e ilegală în acest stat.

– Nu încercam să...

– Aş vrea să văd un act de identitate. Cum vă numiți?

– Harry Flint.

Flint privea taxiul lui Kelly demarînd în trombă. *Curva! Am s-o omor. Cu încetinitorul.*

22

Kelly coborî dintr-un taxi în fața clădirii în care se afla apartamentul lui Diane, se repezi ca o furtună la ușa din față și apăsă insistent pe sonerie.

Detectivul Greenburg fu cel care deschise ușa:

– Pot...

Kelly o văzu pe Diane în living și trecu pe lîngă detectiv.

– Ce se întîmplă? întrebă Diane. Ai zis că...

– Să-mi spui *tu* mie ce se întîmplă. Ți-am zis să le spui prietenilor tăi mafioți să mă lase în pace. Au încercat iar să pună mîna pe mine. De ce încearcă amicii tăi mafioți să mă omoare?

– Nu... nu am nici o idee. Nu ar... poate ne-au văzut împreună și au crezut că sîntem prietene și...

– Ei bine, *nu* sîntem prietene, doamnă Stevens. Scoate-mă din chestia asta.

– Despre ce vorbești? Cum pot eu să...?

– La fel cum m-ai băgat și în chestia asta. Vreau să-i spui prietenului tău, Altieri, că nu mă cunoști. Nu o să las pe cineva să mă ucidă din cauza unei prostii pe care ai făcut-o tu.

– Nu pot, spuse Diane.

– Oh, ba da, poți. Ai să vorbești cu Altieri *acum*. Nu plec de aici pînă nu faci asta.

– Ceea ce îmi ceri este imposibil, spuse Diane. Îmi pare rău dacă eu sînt cea care te-a băgat în asta, dar... (Rămase pe gînduri un timp, apoi se întoarse către Greenburg.) Credeți că dacă aș vorbi cu Altieri ar fi posibil să ne lase pe amîndouă în pace?

– E o întrebare interesantă, spuse Greenburg. S-ar putea, mai ales dacă i se pare că noi îl urmărim. Ați vrea să vorbiți personal cu el?

Diane spuse:

– Nu, eu...

– Vrea să spună că da, o întrerupse Kelly.

Casa lui Altieri era un conac clasic din piatră și lemn, la capătul unei fundături, întinzîndu-se pe cincisprezece acri de teren și înconjurată de un gard de fier imens. Pe teren erau copaci mari și umbroși, bazine de apă și o grădină minunată.

La poarta principală, într-o cabină, era un paznic. Cînd se apropie mașina în care se aflau Greenburg, Diane și Kelly, paznicul ieși să-i primească.

Îl recunoscu pe Greenburg.

– Bună ziua, domnule locotenent.

– Bună, Cezar. Am vrea să-l vedem pe domnul Altieri.

– Aveți un mandat?

– Nu e genul ăla de vizită. E una socială.

Paznicul le aruncă o privire celor două femei.

– Așteptați aici. (Intră în cabină. Două minute mai tîrziu, ieși și deschise poarta.) Puteți intra.

– Mulțumesc. (Greenburg trase mașina pînă în fața casei.)

Cînd cei trei coborîră din maşină, apăru un al doilea paznic.

– Urmaţi-mă.

Îi conduse înăuntru. Livingul uriaş era decorat într-o combinaţie de mobilă demodată, franţuzească. În ciuda faptului că era o zi caldă, în uriaşul şemineu din piatră ardea un foc imens. Trio-ul îl urmă pe paznic din living într-o cameră mare şi întunecată. Anthony Altieri era în pat, legat la un aparat de respirat. Era palid, avea un aer pămîntiu şi părea să fi îmbătrînit mult faţă de momentul cînd apăruse la proces. Lîngă el erau un preot şi o soră medicală.

Altieri îi privi pe Diane, Kelly şi Greenburg şi apoi se întoarse din nou către Diane. Cînd vorbi, avea vocea răguşită şi aspră.

– Ce dracu' vrei?

Diane spuse:

– Domnule Altieri, aş vrea să ne lăsaţi în pace pe mine şi pe doamna Harris. Retrageţi-vă oamenii. E destul că mi-aţi ucis soţul şi...

Altieri o întrerupse:

– Despre ce vorbeşti? Nici măcar nu am auzit vreodată de soţul tău. Am citit despre nota aia de rahat găsită pe trupul lui. (Se strîmbă.) *O să înoate cu peştii*. Cineva s-a uitat prea mult la *Clanul Soprano*. Să-ţi spun ceva gratis, doamnă. Cine a scris asta nu era italian. Nu te urmăresc. Nu-mi pasă dacă trăieşti sau mori. Nu vreau capul nimănui. Nu... (Gemu de durere.) Sînt ocupat să mă împac cu Dumnezeu. Sînt...

Preotul se întoarse către Diane.

– Cred că ar fi mai bine să plecaţi acum.

– Ce are? întrebă Greenburg.

– Cancer.

Diane îl privi pe omul din pat. *Nu te urmăresc... Nu-mi pasă dacă trăieşti sau mori...Sînt ocupat să mă împac cu Dumnezeu.* Spunea adevărul.

Şi pe Diane o cuprinse o panică bruscă, oarbă.

Pe drumul înapoi de la Altieri, detectivul Greenburg părea îngrijorat.

– Trebuie să vă spun că eu cred că Altieri a vorbit serios.

Kelly încuviinţă, fără tragere de inimă.

– Şi eu. Tipul e pe moarte.

– Ştiţi vreun motiv pentru care cineva ar încerca să vă omoare pe amîndouă?

– Nu, spuse Diane. Dacă nu e Altieri... (Clătină din cap.) Nu am nici o idee.

– Nici eu, încuviinţă Kelly.

Detectivul Greenburg le escortă pe Diane şi pe Kelly înapoi la apartamentul Dianei.

– Voi trata această problemă cît mai serios cu putinţă, spuse el. Veţi fi în siguranţă aici. În cincisprezece minute va veni o maşină de poliţie în faţa apartamentului dumneavoastră, care vă va supraveghea douăzeci şi patru de ore şi am să văd ce pot afla pînă atunci. Dacă aveţi nevoie de mine, sunaţi.

Plecă.

Diane şi Kelly se uitau una la cealaltă. Era o tăcere ciudată.

– Vrei nişte ceai? întrebă Diane.

– Cafea, spuse Kelly şmechereşte.

Diane o privi o clipă, iritată şi apoi oftă:

– Bine.

Plecă în bucătărie să pună apa la fiert. Kelly se plimba prin living privind picturile de pe pereți.

Cînd ieşi din bucătărie, Kelly studia una dintre picturile ei.

– Stevens. (Se întoarse către Diane.) Tu ai pictat astea?

– Da.

– Drăguțe, spuse Kelly pe un ton de complezență.

Diane strînse din buze:

– Oh. Te pricepi la artă?

– Nu mult, doamnă Stevens.

– Cine-ți place? Bunica Moise, presupun.

– E interesantă.

– Şi ce alți pictori primitivi te impresionează?

Kelly se întoarse către Diane:

– Ca să fiu sinceră, prefer forma curbilinie non-reprezentațională. Există excepții, desigur. De exemplu, în *Venus din Robin* de Titzian, tăietura în diagonală a formei ei îți taie răsuflarea şi...

Din bucătărie, se auzi cafeaua bolborosind.

– Cafeaua e gata, i-o tăie Diane.

Stăteau una în fața alteia în sufragerie, tăcute, lăsîndu-şi cafelele să se răcorească.

Diane rupse tăcerea:

– Îți vine prin minte vreun motiv pentru care cineva ar încerca să ne omoare?

– Nu. (Kelly tăcu un moment.) Singura legătură dintre noi două e că soții noştri lucrau amîndoi la KIG. Poate că erau implicați în nişte proiecte ultrasecrete. Şi oricine i-ar fi ucis crede că poate ne-au spus şi nouă despre ele.

– Da... (păli Diane.)

Se priviră speriate una pe cealaltă.

În biroul lui, Tanner privea scena care se petrecea în apartamentul Dianei, pe unul dintre televizoare. Şeful securităţii stătea lîngă el.

– *Nu. Singura legătură dintre noi două e că soţii noştri lucrau amîndoi la KIG. Poate că erau implicaţi în nişte proiecte ultrasecrete. Şi oricine i-ar fi ucis crede că poate ne-au spus şi nouă despre ele.*

– *Da...*

Apartamentul familiei Stevens fusese împînzit cu aparatură de supraveghere audio şi video de ultimă generaţie. Exact aşa cum îi spusese Tanner partenerului său, casa era plină de aparate ultimul răcnet. În fiecare încăpere a apartamentului erau ascunse sisteme video, cu o cameră fără fire de mărimea unui nasture printre cărţi, fibre optice pe sub uşi şi o cameră secvenţială fără fir. În pod, fusese instalat un server video de mărimea unui laptop pentru a deservi şase camere de luat vederi. La server era ataşat un modem fără fir care dădea echipamentului posibilitatea de a funcţiona prin tehnologie celulară.

Pe cînd Tanner se apleca înainte, privind scena cu atenţie, Diane spunea:

– *Trebuie să aflăm la ce lucrau soţii noştri.*

– *Bun. Dar o să avem nevoie de ajutor.*

– *Îl sunăm pe Tanner Kingsley. E singurul care ne poate ajuta. Încearcă să afle cine stă în spatele tuturor acestor lucruri.*

– *Hai să-l sunăm.*

– Poţi să stai aici peste noapte, spuse Diane. O să fim în siguranţă. Afară e o maşină de poliţie.

Se duse la fereastră şi trase perdeaua. Nu era nici o maşină.

Privi îndelung şi simţi cum o cuprinde un fior ciudat.

– E ciudat, spuse Diane. Trebuia să fie o maşină de patrulare afară. Stai să dau un telefon.

Diane scoase cartea de vizită a lui Greenburg din poşetă şi formă un număr.

– Cu detectivul Greenburg, vă rog. (Ascultă un moment.) Sînteţi sigur? Înţeleg... Atunci, aş putea vorbi cu detectivul Praegitzer? (Urmă un alt moment de tăcere.) Da, mulţumesc. (Diane puse încet receptorul la loc.)

Kelly o privea pe Diane.

– Ce e?

– Detectivii Greenburg şi Praegitzer au fost transferaţi la o altă secţie, spuse ea.

– Asta chiar e o coincidenţă, aşa-i? înghiţi Kelly în sec.

– Şi tocmai mi-am amintit ceva, spuse Diane.

– Ce?

– Detectivul Greenburg m-a întrebat dacă Richard a spus sau a făcut ceva neobişnuit în ultima vreme. Era ceva ce am uitat să menţionez. Richard s-a dus la Washington, să se întîlnească cu cineva. Uneori mergeam cu el, dar de data asta, a insistat că ar fi mai bine să se ducă singur.

Kelly o privea cu o expresie surprinsă.

– E ciudat. *Şi* Mark mi-a spus că trebuia să plece la Washington şi că trebuia să meargă singur.

– Trebuie să aflăm de ce.

Kelly se duse la fereastră şi trase draperiile la loc.

– Tot nu a apărut nici o maşină. Se întoarse către Diane. Hai să plecăm de aici.

– Bine, spuse Diane. Ştiu un hotel retras în Cartierul Chinezesc, numit Mandarinul. Nu se va gîndi nimeni să ne caute acolo. Îl sunăm pe domnul Kingsley din cameră.

Ştiu un hotel retras în Cartierul Chinezesc numit Mandarinul. Nu se va gîndi nimeni să ne caute acolo. Îl sunăm pe domnul Kingsley din cameră.

Tanner se întoarse către şeful securităţii, Harry Flint, cu eternul lui zîmbet abia mijit.

– Omoară-le. Pe amîndouă.

23

Harry Flint va face ce trebuie în privința femeilor, se gîndea Tanner satisfăcut. Flint nu îl dezamăgise niciodată.

Pe Tanner îl amuza să se gîndească la modul cum apăruse Flint în viața lui. Cu ani în urmă, Andrew, fratele său, capul de afiş în ajutorarea tuturor inimilor suferinde din lume, pusese bazele unui azil pentru recuperarea deținuților abia eliberați, pentru a-i ajuta să se adapteze la viața normală. Apoi le găsea slujbe.

Tanner avea un plan mai util pentru ex-condamnați, pentru că era convins că nu există conceptul de „fost" criminal. Prin sursele lui private, făcea rost de informații privind trecutul deținuților recent eliberați şi, dacă aveau calitățile de care avea nevoie, ieşeau din azil pentru a lucra direct pentru el, făcînd ceea ce el numea „sarcini particulare delicate".

Aranjase ca un fost infractor, pe nume Vince Carballo, să vină să lucreze la KIG. Carballo era un tip uriaş, cu o barbă sălbatică şi ochi albaştri ce arătau ca nişte pumnale. Era în închisoare de mult timp. Fusese judecat pentru crimă. Dovezile împotriva lui erau copleşitoare, dar un membru al juriului ținuse cu dinții de ideea de a-l achita, încît totul se sfîrşise cu revocarea juriului. Numai cîțiva oameni ştiau că fetița juratului dispăruse

şi în locul ei rămăsese un bilet: *Dacă-ţi ţii gura, viaţa fetiţei tale va depinde de verdictul juriului.* Genul de om pe care Tanner Kingsley îl admira.

Tanner mai auzise despre un fost deţinut, pe nume Harry Flint. Cercetase în amănunt viaţa lui Flint şi decisese că era perfect pentru nevoile lui.

Harry Flint se născuse în Detroit, într-o familie din clasa mijlocie. Tatăl lui era un comis-voiajor dezamăgit, ratat, care-şi petrecea timpul în casă, plîngîndu-şi de milă. Era un perfecţionist sadic şi, la cea mai mică greşeală a fiului său, se distra biciuindu-l cu o ruletă, o curea sau orice găsea la îndemînă. E ca şi cum ar fi încercat să-şi bată fiul pentru ca acesta, prin succesele sale, să răzbune ratarea lui.

Mama băiatului lucra ca manechiuristă la o frizerie. Dacă tatăl lui era un tiran, mama lui era devotată şi iubitoare. O dată cu trecerea anilor, băiatul era sfîşiat emoţional între cei doi părinţi.

Doctorii îi spuseseră mamei lui Harry că era prea în vîrstă să facă un copil, aşa că a considerat sarcina un miracol. Îl cocoloşea şi îl îmbrăţişa mereu pe Harry, mîngîindu-l şi sărutîndu-l. Într-un final, el a început să resimtă dragostea ei ca pe o povară. Pe măsură ce creştea, îi era din ce în ce mai silă să fie atins.

Cînd Harry Flint avea paisprezece ani, a prins un şobolan în pivniţă şi l-a ucis călcîndu-l în picioare. Privind moartea lentă şi dureroasă a şobolanului, Harry Flint a avut o viziune. A descoperit, dintr-o dată, că avea puterea să ia viaţa cuiva, să omoare. Se simţea asemenea lui Dumnezeu. Era atotputernic. Avea nevoie să simtă din nou acelaşi lucru, aşa că a început să

pîndească animale mici prin vecini, ele devenind prada sa. În ceea ce făcea nu era nimic personal sau răuvoitor. Își folosea doar talentul de la Dumnezeu.

Vecinii furioși ale căror animale de casă fuseseră torturate sau ucise s-au plîns autorităților. I-a fost întinsă o capcană. Poliția a pus un terrier scoțian pe peluza din fața unei case, prins într-o lesă ca să nu poată fugi. Au pîndit locul și, într-o noapte, sub privirile poliției, Harry Flint s-a apropiat de animal. A deschis cu forța gura cîinelui și a încercat să-i pună un băț de artificii aprins în gură. Poliția a intervenit. Cînd a fost percheziționat, Harry Flint avea în buzunare o piatră însîngerată și un cuțit de cincisprezece centimetri.

A fost trimis la Casa de corecție Challenger Memorial pentru douăsprezece luni.

La o săptămînă după sosire, Flint l-a atacat pe unul dintre ceilalți băieți, mutilîndu-l groaznic. Psihiatrul care l-a examinat i-a pus diagnosticul de schizofrenie paranoidă.

– E psihotic, i-a avertizat doctorul pe paznicii care se ocupau de el. Aveți grijă. Țineți-l departe de ceilalți.

Cînd a fost eliberat, Harry Flint avea cincisprezece ani și era eliberat pe o perioadă de probă. S-a întors la școală. Cîțiva dintre colegii de clasă îl considerau un erou. Se apucaseră de infracțiuni mărunte, cum ar fi furtul de poșete, portmonee și furtul din magazine. În curînd, Harry a devenit liderul lor.

În timpul unei bătăi de stradă într-o noapte, lui Harry i-a fost despicată buza cu un cuțit, lăsîndu-l pe viață cu o expresie de zîmbet abia mijit.

Crescînd, băieții s-au orientat către furtul de mașini, spargeri de case și jafuri din magazine. Una dintre spargeri a degenerat în violență și a fost ucis un proprietar de magazin. Harry Flint a fost condamnat pentru jaf armat și incitare la crimă și a fost condamnat la zece ani de închisoare. A fost cel mai brutal deținut pe care paznicii îl văzuseră vreodată.

Era ceva în ochii lui care-i făcea pe ceilalți prizonieri să-l lase în pace. Îi teroriza în mod constant, dar nimeni nu avea curajul să îl reclame.

Într-o zi, cînd un gardian trecea pe lîngă celula lui Harry Flint, a rămas țintuit locului, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Colegul de celulă al lui Flint zăcea pe podea, într-o baltă de sînge. Fusese omorît în bătaie. Gardianul l-a privit pe Flint, care avea un zîmbet de satisfacție pe față.

– Bine, ticălosule. De data asta nu mai scapi. Putem să începem să încălzim scaunul pentru tine.

Flint l-a privit sec și și-a ridicat încet brațul stîng, în care era înfipt adînc un cuțit de măcelărie plin de sînge.

Flint a spus rece:

– Autoapărare.

Deținutul din celula de vizavi de Flint nu a spus niciodată și nimănui că îl văzuse pe Flint bătîndu-și cu sălbăticie colegul de celulă pînă la moarte și apoi scoțînd un cuțit de măcelărie de sub saltea și înfingîndu-și cuțitul în propriul braț.

Tanner îl admira pe Fleint pentru că îi plăcea enorm munca lui.

El își aminti de prima dată cînd Flint îi dovedise cît de folositor putea fi. Era în timpul unei călătorii de urgență la Tokio...

– Spune-i pilotului să pornească motorul la Challenger. Plecăm în Japonia. Mergem amîndoi.

Ştirea venise într-un moment nepotrivit, dar lucrurile nu sufereau amînare şi erau prea sensibile pentru a le lăsa pe mîna oricui altcuiva. Tanner aranjase să se întîlnească cu Akira Iso la Tokio şi să-şi ia o cameră la hotelul Okura.

În timp ce avionul traversa oceanul Pacific, Tanner îşi punea la punct strategia. Pînă la aterizare, găsise o rezolvare care nu putea da greş.

Drumul de la aeroportul Narita a durat o oră şi Tanner fu uimit de felul în care Tokio reuşea să rămînă întotdeauna neschimbat. În vremuri de înflorire sau de decădere, metropola părea să aibă întotdeauna acelaşi chip impasibil.

Akira Iso îl aştepta la restaurantul Fumiki Mashimo. Iso era trecut de cincizeci de ani, cu o faţă slăbănoagă, păr grizonat şi ochi căprui deschis. Se ridică să îl salute pe Tanner.

– E o onoare să vă cunosc, domnule Kingsley. Sincer, am fost surprins cînd m-aţi sunat. Nu-mi imaginez de ce aţi străbate atîta drum pentru a vă întîlni cu mine.

Tanner zîmbi.

– Aduc veşti bune pe care le-am considerat prea importante pentru a fi discutate la telefon. Cred că am să vă fac un om foarte fericit şi foarte bogat.

Akira Iso îl privea curios.

– Da?

La masă sosise un chelner cu jachetă albă.

– Înainte de a discuta afaceri, ce ar fi să comandăm?

– Cum doriţi, domnule Kingsley. Vă pricepeţi la felurile de mîncare japoneze sau comand eu pentru dumneavoastră?

– Vă mulţumesc. Pot să comand. Vă place sushi?

– Da.

Tanner se întoarse către chelner.

– Aş dori *hamachi-temaki, kaibashira* şi *ama-ebi.*

– Sună delicios, zîmbi Akira Iso. Îl privi pe chelner. Aş vrea acelaşi lucru.

În timp ce mîncau, Tanner spuse:

– Lucrați la o companie foarte bună, Tokio First Industrial.

– Vă mulțumesc.

– De cînd lucrați acolo?

– De zece ani.

– Deci, de mult... (Îl privi pe Akira Iso în ochi). De fapt s-ar putea să fie timpul pentru o schimbare.

– De ce aş vrea să fac asta, domnule Kingsley?

– Pentru că am să vă fac o ofertă pe care nu o puteți refuza. Nu ştiu cîți bani luați, dar sînt dispus să vă dau dublu pentru a pleca de la ei şi a veni să lucrați pentru KIG.

– Domnule Kingsley, asta nu e posibil.

– De ce nu? Dacă e din cauza unui contract, pot aranja...

Akira îşi puse beţişoarele deoparte.

– Domnule Kingsley, în Japonia, cînd lucrăm pentru o companie, e ca o familie. Şi cînd nu mai putem lucra, ei ne îngrijesc.

– Dar banii pe care vi-i ofer...

– Nu. *Aisha seishin.*

– Poftim?

– Înseamnă că noi punem loialitatea mai presus de bani. Akira Iso îl privi iscoditor. De ce m-ați ales pe mine?

– Pentru că am auzit despre dumneavoastră lucruri care vă fac cinste.

– Mă tem că ați făcut o călătorie lungă pentru nimic, domnule Kingsley. Nu aș părăsi niciodată Tokio First Industrial.

– A meritat să încerc.

– Nu-mi purtați pică?

Tanner se lăsă pe spate și rîse.

– Sigur că nu. Aș vrea ca toți angajații mei să fie la fel de loiali ca dumneavoastră. Își aminti ceva. Apropo, am adus un mic dar pentru dumneavoastră și pentru familia dumneavoastră. Vi-l va aduce un asociat al meu. Se numește Harry Flint. Va fi la dumneavoastră la hotel, într-o oră.

O menajeră de noapte a găsit corpul lui Akira Iso atîrnat de un cîrlig în șifonier. Verdictul oficial a fost sinucidere.

24

Hotelul Mandarin era o clădire părăginită, cu două etaje, aflată în inima Cartierului Chinezesc, la trei cvartale de strada Mott.

Cînd Kelly şi Diane coborîră din taxi, Diane văzu pe trotuarul de vizavi un banner mare pe care se afla fotografia lui Kelly într-o rochie de seară, ţinînd în mînă o sticlă de parfum. Diane o privi surprinsă:

– Asta eşti tu.

– Greşeşti, spuse Kelly. Cu asta mă ocup, doamnă Stevens. Nu asta *sînt.*

Se întoarse şi intră în hotel, iar Diane o urmă exasperată.

Un funcţionar chinez stătea la un birou, în micul hol al hotelului, citind un exemplar din *China Post.*

– Am vrea o cameră pentru noaptea asta, spuse Diane.

Funcţionarul ridică privirea către cele două doamne elegant îmbrăcate şi spuse cu voce tare: *Aici?* Se ridică.

– Sigur, spuse el, uitîndu-se mai îndeaproape la hainele lor de firmă. Vă costă o sută de dolari pentru o noapte.

Kelly îl privi şocată:

– O su...?

– E în regulă, spuse Diane repede.

– În avans.

Diane deschise poşeta, scoase nişte bancnote şi i le dădu funcţionarului. El îi dădu o cheie.

– Camera zece, drept înainte pe hol, pe dreapta. Aveţi bagaje?

– Vor sosi, îi spuse Diane.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, vorbiţi cu Ling.

– Ling? spuse Kelly.

– Da, e camerista dumneavoastră.

– Mda, spuse Kelly, aruncîndu-i o privire sceptică.

Cele două femei porniră pe holul sinistru, slab luminat.

– Ai plătit prea mult, spuse Kelly.

– Cît valorează pentru tine un acoperiş sigur deasupra capului?

– Nu sînt prea sigură că această alegere e o idee chiar atît de bună, spuse Kelly.

– Va trebui să ne mulţumim cu el pînă ne vine o idee mai bună. Nu te teme. Domnul Kingsley se va ocupa de noi.

Cînd ajunseră la numărul zece, Diane deschise uşa şi intrară. Mica încăpere mirosea şi arăta de parcă nu fusese locuită de mult timp. Avea două paturi acoperite cu cearşafuri zdrenţuite şi două scaune lîngă un birou zgîriat.

Kelly privi în jur.

– O fi, n-o fi mică, da' sigur e urîtă. Pun pariu că nu a fost curăţată niciodată. Atinse o pernă şi privi praful care se ridica. Mă întreb acum cît timp a murit Ling.

– E numai pentru seara asta, o asigură Diane. Îl sun pe domnul Kingsley acum.

Kelly o privi pe Diane ducîndu-se la telefon şi sunînd la numărul de pe cartea de vizită pe care i-o dăduse Kingsley.

Apelul fu preluat imediat.

– Tanner Kingsley.

Diane oftă uşurată.

– Domnule Kingsley, sînt Diane Stevens. Îmi pare rău că vă deranjez, dar eu şi doamna Harris avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Cineva încearcă să ne omoare şi nu avem idee ce se întîmplă. Sîntem pe fugă.

– Mă bucur enorm că aţi sunat, doamnă Stevens. Puteţi sta liniştite. Tocmai am aflat ce se ascunde în spatele întregii poveşti. Nu veţi mai avea probleme. Pot să vă asigur că, de acum încolo, dumneavoastră şi doamna Harris veţi fi în perfectă siguranţă.

Diane închise ochii o clipă. *Slavă Domnului.*

– Îmi puteţi spune cine?

– Vă povestesc totul cînd ne întîlnim. Staţi acolo unde sînteţi. Voi trimite pe cineva să vă ia în treizeci de minute.

– E...

Legătura fu întreruptă. Diane puse receptorul la loc şi se întoarse către Kelly, toată numai un zîmbet.

– Veşti bune! Problemele noastre s-au terminat.

– Ce a zis?

– Ştie ce e în spatele poveştii şi, de acum încolo, sîntem în siguranţă.

Kelly oftă adînc.

– Minunat. Acum mă pot întoarce la Paris să-mi iau viaţa de la capăt.

– Trimite pe cineva să ne ia într-o jumătate de oră.

Kelly aruncă o privire prin camera jalnică.

– Cu siguranţă ne vom despărţi cu greu de toate astea.

Diane o privi şi spuse plină de regrete:

– O să fie ciudat...

– Ce?

– Să mă întorc la o viață fără Richard. Nu-mi dau seama cum o să reușesc să...

– Atunci n-o face, i-o trînti Kelly.

Nu mă băga în chestia asta, cucoană, că mă faci praf. Nici nu pot să mă gîndesc la asta. Mark era viața mea, singurul meu motiv de a trăi...

Diane privi fața inexpresivă a lui Kelly și se gîndi: *E ca o operă de artă fără viață. Frumoasă și rece.*

Kelly stătea așezată pe unul din paturi, cu spatele la Diane. Închise ochii peste durerea din interior și, încet... încet... încet...

Se plimba cu Mark pe malul stîng al Senei, vorbind de toate și nimic. Kelly avea senzația că nu se simțise niciodată mai în largul ei cu cineva.

Îi spuse lui Mark:

– Mîine seară e vernisajul unei galerii, dacă te interesează...

– O, îmi pare rău, Kelly. Sînt ocupat mîine seară.

Kelly simți o împunsătură neașteptată de gelozie. Încerca să păstreze un ton de glumă:

– Te duci la altă întîlnire?

– Nu, nu. Mă duc singur. E un banchet... (văzu expresia de pe fața lui Kelly). Vreau să spun că e doar o cină pentru oameni de știință. Te-ai plictisi.

– Oare?

– Mă tem că da. O să... O să fie o grămadă de cuvinte pe care probabil nu le-ai auzit în viața ta și...

– Cred că le-am auzit pe toate, spuse Kelly. Pune-mă la încercare!

– Păi nu cred că...

– Sînt om matur. Dă-i drumul.

El oftă.

– Bine. *Anatripsologie... malacostracologie... aneroidograf... term...*

– Oh, spuse Kelly, copleşită. Genul ăla de cuvinte...

– Ştiam eu că n-o să te intereseze. Eu...

– Te-ai înşelat, mă interesează. *Pentru că te interesează pe tine.*

Banchetul se ţinea la hotelul Prince des Galles şi s-a dovedit a fi un eveniment major. În sala de bal erau trei sute de persoane, printre ei numărîndu-se unii dintre cei mai înalţi demnitari ai Franţei. Unul dintre invitaţii de la masa din faţa celei la care erau aşezaţi Mark şi Kelly era un bărbat atrăgător, cu o personalitate caldă, comunicativă.

– Sînt Sam Meadows, îi spuse el lui Kelly. Am auzit foarte multe lucruri despre tine.

– *Eu* am auzit multe despre tine, replică Kelly. Mark spune că eşti mentorul lui şi cel mai bun prieten.

Sam Meadows zîmbi.

– E o onoare să fiu prietenul lui. Mark e o persoană foarte specială. Lucrăm împreună de mult timp. E cel mai dedicat...

Mark asculta, jenat.

– Vreţi nişte vin? îi întrerupse el.

Pe scenă apăru maestrul de ceremonii şi începură discursurile. Mark avusese dreptate că pe Kelly seara nu avea s-o intereseze deloc. Se dădeau premii pentru ştiinţe tehnice şi, în ceea ce o privea pe Kelly, cei care vorbeau puteau să o facă şi în swahili. Dar Kelly privea entuziasmul de pe faţa lui Mark şi se bucura că e acolo.

Cînd terminară cina, pe scenă apăru Preşedintele Academiei Franceze de Ştiinţe. Începu prin a lăuda realizările

ştiinţifice ale Franţei din ultimul an şi, abia la sfîrşitul discursului, cînd ridică o statuetă de aur şi rosti numele lui Mark Harris, Kelly îşi dădu seama că Mark era vedeta serii. Fusese prea modest ca să-i spună. *De asta a încercat să mă facă să nu vin.* Kelly îl privi pe Mark ridicîndu-se şi urcînd pe scenă în aplauzele călduroase ale publicului.

– Nu mi-a zis o vorbă despre asta, îi spuse Kelly lui Sam Meadows.

– Aşa e Mark, zîmbi Meadows. (O studie un moment pe Kelly). Ştii că e îndrăgostit nebuneşte de tine? Vrea să vă căsătoriţi. (Făcu o pauză şi spuse, cu subînţeles:) Sper să nu-l răneşti.

Auzind asta, Kelly se simţi cuprinsă de un val de vinovăţie. *Nu mă pot căsători cu Mark. E un prieten grozav, dar nu sînt îndrăgostită de el. Ce-am făcut? Nu vreau să-l rănesc. E mai bine să nu mă mai văd cu el. N-aş putea niciodată să-i ofer unui bărbat ceea ce el ar aştepta de la o femeie. Cum o să-i...?*

– Ai auzit vreun cuvînt din ce am spus?

Vocea mînioasă a Dianei o smulse pe Kelly din reverie. Sala frumoasă de bal dispăru, şi se afla într-o cameră mizerabilă de hotel împreună cu o femeie pe care îşi dorea să n-o fi întîlnit niciodată.

– Ce?

Diane spuse agitată:

– Tanner Kingsley a spus că va veni cineva să ne ia de aici într-o jumătate de oră.

– Mi-ai spus asta. Şi?

– Nu a întrebat unde sîntem.

– Probabil crede că sîntem încă în apartamentul tău.

– Nu. I-am spus că sîntem fugare.

Urmă un moment de tăcere. Kelly scoase un oftat aproape mut, îndelung.

Se întoarseră şi se uitară la ceasul de pe noptieră.

Funcţionarul chinez îi aruncă o privire lui Flint, care intra în holul hotelului.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Văzu zîmbetul lui Flint şi zîmbi şi el.

– Soţia mea şi o prietenă de-a ei tocmai s-au cazat aici. Soţia mea e o blondă. Prietena ei e o bucată neagră beton. În ce cameră sînt?

– Camera zece, dar mă tem că nu vă pot permite să intraţi. Va trebui să sun...

Flint ridică pistolul Ruger de calibrul patruzeci şi cinci, echipat cu amortizor şi trase un glonţ în fruntea funcţionarului. Împinse corpul sub birou şi porni pe hol, cu arma într-o parte. Cînd ajunse la numărul zece, se dădu înapoi, făcu doi paşi înainte, deschise uşa cu umărul şi intră în cameră.

Camera era goală dar, prin uşa închisă de la baie, Flint auzi duşul curgînd. Se duse la uşa de la baie şi o izbi, deschizînd-o. Duşul era deschis la maxim, şi perdelele trase se legănau uşor. Flint trase patru focuri în perdele, aşteptă un moment, apoi le deschise.

Nu era nimeni acolo.

Într-un restaurant de peste drum, Diane şi Kelly îl văzuseră pe Flint venind şi intrînd în hotel.

– Doamne, spuse Kelly, e bărbatul care a încercat să mă răpească.

Aşteptară. Cînd Flint ieşi, două minute mai tîrziu, buzele îi zîmbeau, dar faţa îi era o mască de furie.

Kelly se întoarse spre Diane.

– Am scăpat şi de Godzilla. Ce facem în continuare?

– Trebuie să plecăm de aici.

– Şi unde să mergem? O să urmărească aeroporturile, gările, autogările...

Diane stătu un moment pe gînduri.

– Ştiu un loc unde nu ne pot atinge.

– Dă-mi voie să ghicesc. Nava spaţială cu care ai venit aici.

25

Toate ziarele de dimineață prezentau aceeași știre. Seceta din Germania dusese la moartea a cel puțin o sută de persoane și la pierderea recoltelor în valoare de milioane de dolari.

Tanner o sună pe Kathy:

– Trimite articolul ăsta doamnei senator van Luven, cu o notă: „Altă nenorocire produsă de încălzirea globală. Cu stimă"...

Pe sigla de neon din fața clădirii era scris Hotelul WILTON.

În hol, Kelly și Diane s-au cazat sub nume false. Femeia de la birou îi dădu lui Kelly o cheie.

– Apartamentul 424. Aveți bagaje?

– Nu. Doar...

– S-au pierdut, o întrerupse Diane. Vor ajunge dimineață. Apropo, peste puțin timp vin să ne ia soții noștri. Ați vrea să îi trimiteți la noi în cameră și...

Funcționara clătină din cap.

– Îmi pare rău. Bărbații nu au voie sus.

– Oh?

Diane îi aruncă lui Kelly un zîmbet cu subînțeles.

– Dacă doriți să vă întîlniți cu dînșii aici...

– Lăsați. Vor trebui să reziste fără noi.

Apartamentul 424 era amenajat minunat, cu un living în care erau o canapea, scaune, mese, un dulap, şi un dormitor cu două paturi duble îmbietoare.

Diane privi în jur.

– E plăcut, nu?

Kelly spuse pe un ton acid:

– Ce faci, concurezi pentru *Guiness Book of World Records,* Un hotel la fiecare jumătate de oră?

– Ai tu un plan mai bun?

– Ăsta nu e plan, spuse Kelly cu dispreţ. E un joc de-a şoarecele şi pisica, iar noi sîntem şoarecele.

– Dacă stai să te gîndeşti, oamenii din cea mai mare corporaţie de cercetare din lume vor să ne ucidă, spuse Diane.

– Atunci, nu te mai gîndi.

– Uşor de zis, greu de făcut. Sînt destule capete cu chelie la KIG cît să dea de lucru timp de şapte ani tuturor peruchierilor din lume.

– Păi, atunci trebuie să gîndim altfel decît ei.

– Ne trebuie un fel de armă, orice, pufni Kelly. Ştii să tragi cu pistolul?

– Nu.

– La dracu. Nici eu.

– N-are importanţă. N-avem armă.

– Da' karate?

– Nu, dar în liceu am făcut parte din echipa de dezbateri, spuse Diane sec. Poate îi conving să nu ne ucidă.

– Sigur.

Diane se duse la fereastră şi privi traficul de pe Strada treizeci şi patru. Brusc, mări ochii şi spuse:

– Oh!

Kelly ajunse repede lîngă ea.

– Ce e? Ce ai văzut?

Diane avea gîtul uscat.

– A... a trecut un bărbat. Arăta exact ca Richard. Pentru un moment, am...

Plecă de la fereastră.

Kelly spuse batjocoritor:

– Vrei să trimit după vînătorii de fantome?

Diane tocmai se pregătea să i-o întoarcă, dar se opri. *Ce rost are? Vom pleca în curînd de aici.*

Kelly o privea pe Diane, gîndindu-se: *Taci odată şi du-te să pictezi ceva.*

Flint vorbea pe mobil cu un Tanner furios la culme.

– Îmi pare rău, domnule Kingsley. Nu erau în camera lor de la Mandarin. Plecaseră. Trebuie să fi ştiut că vin.

Tanner se simţi lovit de apoplexie.

– Vacile alea vor să se joace de-a creieru' cu *mine*? Cu *mine?* Te sun eu.

Trînti receptorul.

Andrew stătea întins pe canapea în biroul lui şi mintea îi plutea la scena imensă a sălii de concerte din Stockholm. Publicul aplauda şi striga entuziast: Andrew! Andrew!

În timp ce el traversa scena pentru a primi Premiul Nobel de la regele Carl Gustav al XVI-lea al Suediei. Cînd întinse mîna după premiu, cineva începu să-l înjure:

– Andrew, boule, treci încoace!

Sala de concerte din Stockholm se pierdu în ceaţă, iar Andrew se afla în biroul lui. Îl striga Tanner.

Are nevoie de mine, se gîndi Andrew bucuros. Se ridică încet şi se duse în biroul fratelui său.

– Sînt aici, spuse Andrew.

– Da, văd asta, i-o trînti Tanner. Stai jos.

Andrew se aşeză pe un scaun.

– Trebuie să te învăț cîteva lucruri, frate mai mare. Separă și cucerește. (În vocea lui Tanner era o notă de aroganță.) Am făcut-o pe Diane Stevens să creadă că Mafia i-a ucis soțul, și Kelly Harris își face griji din pricina unei Olga inexistente. Înțelegi?

– Da, Tanner, spuse Andrew vag.

Tanner îl bătu pe fratele său pe umăr, protector.

– Ești un public perfect pentru mine, Andrew. Sînt lucruri despre care vreau să vorbesc, dar pe care nu le pot discuta cu nimeni altcineva. Dar ție pot să îți spun orice, fiindcă ești prea prost ca să înțelegi. (Privi în ochii goi ai lui Andrew.) *Răul pe care nu-l știi nu te poate atinge.* (Revenind la afaceri.) Avem o problemă de rezolvat. Au dispărut două femei. Știu că le căutăm, pentru a le ucide. De aceea și încearcă să stea ascunse. Unde s-ar duce să se ascundă, Andrew?

Andrew își privi fratele un moment:

– Nu... nu știu.

– Există două posibilități să aflăm. Mai întîi, vom încerca metoda carteziană, logică, construind soluția pas cu pas. Să gîndim.

Andrew își privi fratele și spuse fără noimă:

– Cum zici tu...

Tanner începu să se plimbe.

– Nu se vor întoarce la apartamentul familiei Stevens, pentru că e prea periculos, îl supraveghem. Știu că nici Kelly Harris nu are prieteni apropiați în State, pentru că a locuit în Franța prea mult timp, așa că nu ar avea încredere că cineva de aici o poate proteja. (Își privi fratele.) Mă urmărești?

Andrew clipi:

– Ăă... da, Tanner.

– Oare Diane Stevens s-ar duce să ceară ajutorul prietenilor? Nu cred. I-ar putea pune în pericol. O altă

alternativă e să se ducă la poliție și să le spună povestea, dar știu că li s-ar rîde în nas. Deci, care ar putea fi următorul lor pas? (Închise ochii cîteva secunde, apoi continuă.) Evident că ar fi luat în considerare aeroporturile și gările și autogările. Dar știu că le supraveghem. Deci ce ne rămîne?

– Ăă, cum zici tu, Tanner.

– Ne rămîne un hotel, Andrew. Le trebuie un hotel în care să se ascundă. Astea sînt două femei înspăimîntate, care fug să-și salveze viața. Vezi tu, indiferent pe care l-ar alege, o să-și închipuie că avem legături acolo și vor fi expuse. Nu se vor simți în siguranță. Ți-o aduci aminte pe Sonja Verbrugge, din Berlin? Am fentat-o cu mesajul ăla de pe calculator. S-a dus la hotelul Artemisia pentru că era numai pentru femei, așadar a crezut că e în siguranță. Ei bine, cred că doamnele Harris și Stevens ar putea avea același sentiment. Deci ce ne rămîne?

Se întoarse din nou, pentru a-l privi pe fratele său. Andrew avea ochii închiși. Dormea. Furios, Tanner se duse la el și îl plesni peste față.

Andrew sări în sus:

– Ce...?

– Fii atent cînd vorbesc cu tine cretinule!

– Îmi... îmi pare rău. Doar...

Tanner se întoarse către un computer.

– Așa. Acum să vedem ce hoteluri pentru femei sînt în Manhattan.

Tanner accesă o căutare rapidă pe Internet și scoase rezultatele la imprimantă. Citi numele cu voce tare:

– El Carmelo Residence, pe Strada Paisprezece Vest... Centro Maria Residence, pe Cincizeci și Patru Vest... Parkside Evangeline pe Gramercy Sud și Hotelul Wilton pentru femei.

(Ridică privirea şi zîmbi.) Aici ne spune logica carteziană că ar putea fi, Andrew. Acum, să vedem ce ne spune tehnologia.

Tanner se duse la o pictură cu un peisaj de pe un perete, băgă mîna după el şi apăsă pe un buton mascat. O secţiune a zidului glisă, dezvăluind un ecran cu o hartă computerizată a Manhattanului.

– Îţi mai aminteşti ce e asta, Andrew? Tu operai echipamentul ăsta. De fapt, erai aşa de bun la treaba asta, că eram gelos pe tine. E un sistem global de poziţionare. Cu ăsta, putem localiza pe oricine în lume. Îţi aminteşti?

Andrew încuviinţă din cap, luptîndu-se să nu adoarmă.

– Cînd doamnele au plecat din biroul meu, i-am dat fiecăreia cîte o carte de vizită. Cărţile de vizită au implantate în ele microcipuri de dimensiunea unui bob de grîu. Semnalul ăla e preluat de satelit şi, cînd sistemul de poziţionare globală e activat, arată poziţia lor cu precizie. (Se întoarse către fratele său.) Înţelegi?

– D... da, Tanner.

Andrew se întoarse iar cu faţa către ecran. Apăsă un al doilea buton. Nişte lumini micuţe începură să strălucească pe ecran şi să se mişte în jos. Încetiniră pe o arie restrînsă, apoi porniră din nou în jos. Un punct mic roşu se mişcă de-a lungul unei străzi, mergînd atît de încet încît se vedeau clar numele de firme.

Tanner arătă cu degetul:

– Asta e strada Paisprezece Vest. Lumina roşie continua să se mişte. Ăsta e restaurantul Tequila... o farmacie... Spitalul St. Vincent... Banana republic... biserica Madonna din Guadalupe. (Lumina se opri. În vocea lui Tanner apăru o notă de victorie.) Şi aici e Hotelul Wilton pentru femei. Asta îmi confirmă logica. Am avut dreptate, ştii.

Andrew se linse pe buze.

– Da. Ai avut dreptate...

Tanner îl privi pe Andrew.

– Acum poți pleca. Scoase telefonul mobil și formă. Domnule Flint, se află la hotelul Wilton pe strada Treizeci și Patru Vest.

Închise telefonul. Ridică privirea și îl văzu pe Andrew în picioare, în prag.

– Ce e? întrebă Tanner nerăbdător.

– Să mă duc în... știi tu... Suedia, să-mi iau Premiul Nobel ce tocmai mi-a fost decernat?

– Nu, Andrew. Asta a fost acum șapte ani.

– Oh!

Andrew se întoarse și se tîrî înapoi în biroul lui.

Tanner se gîndea la călătoria lui urgentă în Suedia, în urmă cu trei ani...

Tocmai era implicat într-o încurcătură logistică importantă, cînd prin interfon se auzi vocea secretarei:

– Sunteți căutat la telefon din Zürich, domnule Tanner.

– Sînt prea ocupat, dar lasă. Vorbesc. Da? (Ascultînd, fața lui Tanner se amărî. Spuse nerăbdător:) Înțeleg... Sigur?... Nu, lasă. Mă ocup personal de asta.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Domnișoară Ordonez, spune-i pilotului să stea cu Challengerul pregătit. Plecăm la Zürich. Doi pasageri.

Madeleine Smith stătea într-un separeu în La Rotonde, unul dintre cele mai bune restaurante din Zürich. Era abia trecută de treizeci de ani, cu o față ovală încîntătoare, păr cîrlionțat și un corp frumos.

Tanner se îndreptă înspre masă. Madeleine Smith se ridică.

Tanner Kingsley întinse mîna.

– Te rog, ia loc.

Se aşează în faţa ei.

– Sînt fericită să vă cunosc, spuse ea, cu un accent elveţian, cîntat. La început, cînd am primit telefonul, am crezut că e o glumă.

– De ce?

– Păi, sînteţi un om aşa de important. Mi-au zis că veniţi doar ca să vă întîlniţi cu mine, nu-mi imaginam...

Tanner zîmbi.

– O să-ţi spun eu de ce mă aflu aici. Pentru că eşti un om de ştiinţă extraordinar, Madeleine. Pot să-ţi spun Madeleine?

– Oh, vă rog, domnule Kingsley.

– La KIG, apreciem talentul. Eşti genul de persoană care ar trebui să lucreze pentru noi, Madeleine. De cînd lucrezi pentru Tokio First Industrial?

– De şapte ani.

– Ei bine, şapte este numărul tău norocos, pentru că îţi ofer un loc de muncă la KIG cu de două ori salariul pe care îl ai acum. Vei conduce propriul departament şi...

– Oh, domnule Kingsley! (Radia.)

– Te interesează, Madeleine?

– Oh, da! Mă interesează foarte mult. Desigur, n-aş putea să încep chiar acum.

Expresia lui Tanner se schimbă:

– Ce vrei să spui?

– Păi,o să am un copil, mă căsătoresc...

Tanner zîmbi.

– Asta nu e o problemă. Ne ocupăm noi de toate.

Madeleine Smith spuse:

– Dar mai e un motiv pentru care nu pot pleca chiar în acest moment. Lucrez la un proiect în laboratorul nostru şi tocmai... tocmai am ajuns la sfîrşitul lui.

– Madeleine, nu ştiu ce proiect ai şi nu îmi pasă. Dar problema e că oferta pe care ţi-am făcut-o trebuie pusă în aplicare imediat.

De fapt, speram să te iau pe tine şi pe logodnicul tău în America. Sau ar trebui să spun viitorul tău soţ? În fine, sînt cu avionul personal. Zîmbi.

– Aş putea veni imediat ce se termină proiectul. Şase luni, poate un an.

Tanner tăcu un moment.

– Eşti sigură că nu ai cum să vii acum?

– Nu. Eu conduc proiectul ăsta. Ar fi necinstit să mă retrag. (Se lumină.) La anul?

Tanner zîmbi:

– Absolut.

– Îmi pare rău că a trebuit să faceţi această călătorie degeaba.

– Nu a fost degeaba, Madeleine, spuse Tanner cald. Te-am cunoscut pe tine.

– Sînteţi foarte drăguţ, roşi ea.

– Oh, apropo, ţi-am adus un dar. Asociatul meu ţi-l va aduce la apartament diseară, la ora şase. Îl cheamă Harry Flint.

În dimineaţa următoare, corpul Madeleinei Smith a fost găsit pe podeaua bucătăriei. Aragazul fusese lăsat pornit şi apartamentul era plin de gaz.

Gîndurile lui Tanner se întoarseră în prezent. Flint nu-l dezamăgise niciodată. În scurt timp, Diane Stevens şi Kelly Harris aveau să fie trecut şi. O dată eliminate din drum, proiectul putea continua.

26

Harry Flint se duse la recepția hotelului Wilton:

– Bună ziua.

– Bună ziua. (Funcționara observă zîmbetul de pe fața lui.) Vă pot ajuta cu ceva?

– Da. Soția mea şi o prietenă de-a ei, o afro-americană, s-au cazat aici cu puțin timp în urmă. Vreau să urc şi să le fac o surpriză. Care este numărul camerei lor?

– Îmi pare rău, spuse funcționara. Acesta este un hotel pentru femei, domnule. Bărbații nu au voie sus. Dacă vreți să telefonați...

Flint aruncă o privire prin hol.

Din nefericire, era aglomerat.

– Lăsați, spuse. Sînt sigur că vor coborî curînd.

Flint ieşi din hotel şi formă un număr pe mobil.

– Sînt sus, în camera lor, domnule Kingsley. Nu pot să urc.

Tanner rămase nemişcat o secundă, concentrîndu-se.

– Domnule Flint, logica îmi spune că vor hotărî să se despartă. Îl trimit pe Carballo să te ajute.

Sus, în camera lor, Kelly porni radioul pe un post de muzică uşoară Camera se umplu brusc de muzică rap la maxim.

– Cum poţi să asculţi asta? spuse Diane, iritată.

– Nu-ţi place muzica rap?

– Aia nu e muzică. E zgomot...

– Nu-ţi place Eminem? Şi ce zici de LL Cool J şi R. Kelly şi Ludacris?

– Numai asta asculţi?

– Nu, zise Kelly ţîfnoasă. Îmi plac *Simfonia Fantastică* de Berlioz, studiile lui Chopin şi *Almira* de Handel. Îmi place în mod special...

Kelly o privi pe Diane ducîndu-se la radio şi oprindu-l.

– Ce-o să facem cînd terminăm hotelurile, doamnă Stevens? Cunoşti pe cineva care ne poate ajuta?

Diane clătină din cap.

– Majoritatea prietenilor lui Richard lucrau la KIG, şi ceilalţi prieteni ai noştri... nu pot să-l amestec pe nici unul în chestia asta. (O privi pe Kelly.) Dar tu?

Kelly ridică din umeri.

– Eu şi Mark am locuit la Paris în ultimii trei ani. Nu cunosc pe nimeni aici, cu excepţia celor de la agenţia de modelling. Am un sentiment că nu o să ne ajute prea mult.

– Mark ţi-a spus de ce se ducea la Washington?

– Nu.

– Nici Richard. Cred că, aici e cheia. Cauza pentru care au fost omorîţi.

– Grozav. Avem cheia. Unde e uşa?

– O vom găsi. (Diane rămase gînditoare pentru o clipă, apoi faţa i se lumină.) Stai un pic! Cunosc pe cineva care ar putea să ne ajute. Se duse la telefon.

– Pe cine suni?

– Pe secretara lui Richard. Ea va şti ce s-a întîmplat.

O voce de la celălalt capăt al firului spuse:

– KIG.

– Aş dori să vorbesc cu Betty Barker, vă rog.

În biroul său, Tanner privea lumina albastră a identificatorului de voce aprinzîndu-se. Apăsă pe un buton şi o auzi pe operatoare spunînd:

– Doamna Barker nu este în biroul dumneaei în acest moment.

– Îmi puteţi spune cum să o găsesc?

– Îmi pare rău. Dacă-mi spuneţi numele şi numărul dumneavoastră de telefon, am s-o rog...

– Lăsaţi.

Diane puse receptorul la loc în furcă.

Lumina albastră se stinse.

Diane se întoarse spre Kelly.

– Am o presimţire că Betty Barker ar putea fi uşa pe care o căutăm noi. Trebuie să găsesc o cale de a ajunge la ea. (Pufni.) E atît de ciudat.

– Ce e ciudat?

– O ghicitoare mi-a prezis asta. Mi-a zis că vede moarte în jurul meu, şi...

– Nu! exclamă Kelly. Şi nu ai anunţat FBI-ul şi CIA-ul?

Diane o privi fioros o secundă.

– Lasă. (Kelly o călca pe nervi din ce în ce mai tare.) Hai să luăm cina.

– Trebuie să dau un telefon mai întîi, spuse Kelly. (Ridică telefonul şi formă numărul operatoarei hotelului.) Vreau să dau un telefon la Paris. (Îi dădu operatoarei un număr şi aşteptă. După

cîteva minute, fața lui Kelly se lumină.) Bună, Philippe. Ce faci? ... Totul e în regulă aici... Îi aruncă o privire Dianei. Da... Ar trebui să fiu acasă într-o zi sau două... Ce face Angel?... Oh, asta e minunat. Îi e dor de mine?... Vrei să mi-o dai la telefon? (Vocea ei luă tonul pe care îl iau adulții cînd vorbesc cu copiii.) Angel ce faci, iubito?... E mami. Philippe zice că ți-e dor de mine... Și mie mi-e dor de tine. Vin curînd acasă și te iau în brațe și te mîngîi, iubițel.

Diane se întorsese să asculte, nedumerită.

– La revedere, puiuț. Bine, Philippe... Mulțumesc. Ne vedem curînd. *Au revoir.*

Kelly văzu expresia mirată a Dianei.

– Vorbeam cu cățeluşa mea.

– Mda. Și el ce a avut de zis?

– Ea. E cățea.

– Evident.

Era vremea cinei, dar se temeau să iasă din cameră. Comandară ceva prin room service.

Conversația era fără sens. Diane încerca să discute cu Kelly, dar fără succes.

– Deci, ați locuit în Paris?

– Da.

– Mark era francez?

– Nu.

– Erați căsătoriți de mult?

– Nu.

– Cum v-ați cunoscut?

– Nu-mi amintesc. *Nu e treaba ta.* Am cunoscut o grămadă de bărbați.

Diane o privi atent pe Kelly.

– De ce nu dai jos zidul ăla pe care l-ai construit în jurul tău?

Kelly zise sec:

– Ţi-a spus cineva vreodată că zidurile sînt făcute ca să ţină oamenii departe?

– Cîteodată ele ţin oamenii închişi înăuntru şi...

– Uite ce e, doamnă Stevens. Vezi-ţi de treaba ta. Pînă cînd te-am cunoscut, mi-era bine. Hai s-o lăsăm baltă.

– Bun. *E cea mai rece persoană pe care am întîlnit-o în viaţa mea,* îşi spuse Diane în gînd.

Cînd terminară cina tăcută, Kelly declară:

– Mă duc să fac un duş.

Diane nu îi răspunse.

În baie, Kelly îşi aruncă hainele, intră la duş şi îl porni. Senzaţia pe care apa caldă i-o provoca pe corpul gol era minunată. Închise ochii şi îşi lăsă mintea să plutească...

Auzea cuvintele lui Sam Meadows. *Ştii, Mark e îndrăgostit nebuneşte de tine. Vrea să vă căsătoriţi. Sper să nu-l răneşti.* Lui Kelly îi plăcea să fie cu Mark. Şi ştia că Sam Meadows avea dreptate. Mark era amuzant, atent, devotat.Un prieten extraordinar. Aici era buba. *Mă gîndesc la el doar ca la un prieten. Nu e drept faţă de el. Trebuie să nu mă mai întîlnesc cu el.*

Mark sunase în dimineaţa de după banchet:

– Bună, Kelly. Ce ai vrea să faci diseară? (Vocea lui Mark era plină de promisiuni.) Cina şi apoi la teatru? Sînt ceva magazine deschise seara, şi mai e...

– Îmi pare rău, Mark. Sînt... sînt ocupată diseară.

Urmă o scurtă tăcere.

– Oh. Credeam că aveam o...

– Ei bine, nu avem.

Kelly se ura pentru ceea ce îi făcea. *E vina mea că am lăsat lucrurile să meargă atît de departe.*

– Ah, bine. Te sun mîine.

A sunat în ziua următoare.

– Kelly, dacă te-am jignit în vreun fel...

Şi Kelly trebuise să se transforme în oţel pentru a spune:

– Îmi pare rău, Mark. M-am... m-am îndrăgostit de cineva.

Aştepta. Liniştea îndelungă era de nesuportat.

– Oh! (Lui Mark îi tremura vocea.) Înţeleg. Ar fi... ar fi trebuit să îmi dau seama că noi... Fe... felicitări. Chiar sper să fii fericită, Kelly. Te rog, spune-i lui Angel la revedere din partea mea.

Mark închisese. Kelly stătea acolo, cu telefonul mort în mînă, simţindu-se îngrozitor. *Mă va uita curînd,* se gîndi Kelly, *şi îşi va găsi pe cineva care să-i poată da fericirea pe care o merită.*

Kelly muncea în fiecare zi, zîmbind pe podiumuri şi ascultînd aplauzele publicului, dar era tristă. Viaţa nu mai era aceeaşi fără prietenul ei. Era tentată să-l sunemereu, dar rezista. *Nu pot. L-am rănit destul.*

Au trecut cîteva săptămîni. Mark nu i-a dat nici un semn de viaţă. *A ieşit din viaţa mea. Probabil că pînă acum şi-a găsit pe altcineva. Mă bucur.* Şi încerca să creadă asta.

Într-o sîmbătă după-amiaza, Kelly avea o prezentare de modă într-o încăpere elegantă, în care se îngrămădea elita Parisului. Ieşi pe podium şi, imediat ce apăru, urmară aclamaţiile obişnuite. Kelly mergea după un manechin care purta un costum de după-amiază şi mănuşi. Una din mănuşi îi alunecă de pe mînă şi căzu pe podium. Cînd Kelly o văzu, era prea tîrziu. Se împiedică de ea şi plonjă pe podea, căzînd în faţă. Din public se auzi o rumoare. Kelly stătea întinsă acolo, umilită. Abţinîndu-se să nu plîngă, respiră adînc, tremurător. Apoi se ridică şi fugi de pe podium.

Cînd Kelly ajunse în cabină, garderobiera spuse:

– Ți-am pregătit rochia de seară. Ar fi mai bine să...

Kelly suspina.

– Nu, nu! nu mai pot să ies în fața oamenilor ălora. O să rîdă de mine. (Devenind din ce în ce mai nervoasă). M-am săturat. Nu mai ies niciodată acolo! Niciodată!

– Sigur.

Kelly se întoarse. Mark stătea în prag.

– Mark! Ce... ce faci aici?

– Oh, m-am... m-am cam învîrtit pe aici în ultima vreme.

– Ai... ai văzut... ce s-a întîmplat acolo?

– A fost minunat, zîmbi Mark. Mă bucur că s-a întîmplat.

Kelly se holba la el.

– Ce...?

El se apropie de ea şi scoase o batistă să-i şteargă lacrimile.

– Kelly, înainte de a ajunge acolo, publicul a crezut că eşti doar un vis frumos, intangibil, o fantezie, dincolo de realitate. Cînd te-ai împiedicat şi ai căzut, le-ai arătat că eşti o ființă umană şi te-au adorat pentru asta. Acum, du-te înapoi acolo şi fă-i fericiți.

Privi în ochii înțelegători ai lui Mark.Acela a fost momentul în care Kelly şi-a dat seama că e îndrăgostită de el.

Garderobiera punea rochia de seară înapoi pe un umeraş.

– Dă-mi aia, spuse Kelly.

Îl privi pe Mark, zîmbindu-i printre lacrimi.

Cinci minute mai tîrziu, cînd Kelly urcă plină de încredere pe podium, din public se auzi un val de aplauze furtunoase şi ovații. Kelly stătea acolo, cu fața la ei, copleşită de emoție. Era atît de minunat să-l aibă din nou pe Marrk în viața ei. Îşi aminti cît de nervoasă fusese la început...

Kelly era încordată, aşteptînd ca Mark să-i facă un avans, dar el era întotdeauna un gentleman perfect. Timiditatea lui o făcea să se simtă mai încrezătoare. Kelly începea majoritatea conversaţiilor şi, indiferent de subiect, descoperea că Mark era priceput şi amuzant.

Într-o seară, Kelly spuse:

– Mark, mîine seară e o premieră simfonică orchestrală minunată. Îţi place muzica clasică?

El încuviinţă din cap.

– Am crescut ascultînd-o.

– Bun. Mergem.

Concertul era nemaipomenit şi publicul era entuziast.

Cînd ajunseră la apartamentul lui Kelly, Mark spuse:

– Kelly, te-am... te-am minţit.

Trebuia să-mi dau seama, se gîndi Kelly. *E la fel ca toţi ceilalţi. S-a terminat.* Se întări pentru răspunsul lui:

– Da?

– Da. Nu... nu prea îmi place muzica clasică.

Kelly îşi muşcă buza ca să nu izbucnească în rîs.

La următoarea întîlnire, Kelly spuse:

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru Angel. E o companie minunată.

Şi la fel eşti şi tu, se gîndea Kelly. Mark avea cei mai strălucitori ochi albaştri pe care-i văzuse vreodată, şi un zîmbet timid, drăgălaş. Îi plăcea enorm compania lui şi...

Apa începea să se răcească. Kelly opri duşul, se şterse cu un prosop, îşi puse halatul hotelului şi se duse în dormitor.

– E numai al tău.

– Mulţumesc.

Diane se ridică şi se duse în baie. Arăta ca după furtună. Pe podea se vărsase apă şi erau prosoape peste tot.

Furioasă, Diane se întoarse în cameră:

– Baia e un jeg. Eşti obişnuită să strîngă cineva după tine?

Kelly zîmbi dulce.

– Da, doamnă Stevens. Ca să spun drept, am crescut cu o grămadă de bone care aveau grijă de mine.

– Ei bine, eu nu sînt una dintre ele.

Nici nu ai trece testul.

Diane respiră adînc.

– Cred că ar fi mai bine dacă noi...

– Nu există „noi", doamnă Stevens. Sînt eu şi eşti dumneata.

Se priviră fix, îndelung. Apoi, fără vreo altă vorbă, Diane se întoarse şi se duse înapoi în baie. Cincisprezece minute mai tîrziu, cînd ieşi, Kelly era în pat. Diane întinse mîna către întrerupător pentru a stinge lumina de deasupra capului.

– Nu, nu atinge ăla!

Era un ţipăt.

Diane se uită la Kelly, speriată.

– Cum?

– Lasă lumina aprinsă.

Diane o întrebă cu dispreţ:

– Te temi de întuneric?

– Da. Mă... mă tem de întuneric.

– De ce? o întrebă Diane, luînd-o de sus. Părinţii tăi ţi-au spus poveşti înfricoşătoare cu Bau-bau cînd erai mică?

Urmă o linişte lungă.

– Exact.

Diane se duse către propriul ei pat. Stătu întinsă un minut, apoi închise ochii.

Richard , iubitule, nu am crezut niciodată că cineva poate muri de inimă rea. Acum cred. Am atîta nevoie de

tine. Am nevoie de îndrumarea ta. Am nevoie de căldura şi de dragostea ta. Eşti pe aici, pe undeva, ştiu asta. Te simt. Eşti un dar pe care mi l-a împrumutat Dumnezeu, dar nu pentru suficient timp. Noapte bună, îngerul meu păzitor. Te rog să nu mă părăseşti niciodată. Te rog.

Din patul ei, Kelly o auzea pe Diane suspinînd încet. Strînse din buze. *Taci. Taci. Taci.* Şi pe obraji începură să i se rostogolească lacrimi.

27

Cînd Diane se trezi dimineața, Kelly stătea într-un scaun, cu fața la un perete.

– 'Neața, spuse Diane. Ai dormit vreun pic?

Nu primi nici un răspuns.

– Trebuie să ne gîndim care e următoarea noastră mişcare. Nu putem rămîne aici la nesfîrşit.

Nici un răspuns.

Exasperată, Diane spuse tare:

– *Kelly, mă auzi?*

Kelly se răsuci în scaun.

– Îmi dai *voie*? Sînt în mijlocul unei mantre.

– Oh, scuză-mă, n-am...

– Las-o baltă. (Kelly se ridică.) Ți-a spus cineva vreodată că sforăi?

Diane simți un mic şoc. Îl auzea pe Richard spunîndu-i, în prima noapte cînd au dormit împreună, *Iubito, ştiai că sforăi? Să-ți spun altfel. Nu e chiar un sforăit. Nasul tău cîntă cîntecele mici şi drăgălaşe prin noapte, ca o muzică a îngerilor.* Şi o luase în brațe şi...

– Ei bine, sforăi, spuse Kelly. (Se duse la televizor şi îl porni.) Să vedem ce se întîmplă în lume.

Începu să sară de la un canal la altul şi se opri brusc. Era un program de ştiri, şi gazda era Ben Roberts.

– E Ben! exclamă Kelly.

– Ben Roberts. El face ştirile şi interviurile. E singurul talk-show care îmi place cu adevărat. El şi Mark s-au împrietenit. Într-o zi...

Se opri brusc.

Ben Roberts spunea:

– ...Şi, abia venită, ştirea că Anthony Altieri, cunoscutul cap mafiot care a fost de curînd achitat într-un proces de crimă, a murit în această dimineaţă, de cancer. Era...

Kelly se întoarse către Diane.

– Ai auzit? Altieri a murit.

Diane nu simţea nimic. Erau ştiri din altă lume şi din alt timp.

Diane o privi pe Kelly şi spuse:

– Cred că ar fi mai bine dacă ne-am despărţi. Amîndouă la un loc sîntem prea uşor de localizat.

– Da, spuse Kelly sec. Avem aceeaşi înălţime.

– Vreau să spun că...

– Ştiu ce vrei să spui. Dar aş putea să mă dau cu pudră albă pe faţă şi...

Diane o privea, nedumerită:

– Ce?

– Glumeam, spuse Kelly. E o idee grozavă să ne despărţim. E aproape un plan, nu?

– Kelly...

– Cu siguranţă a fost interesant să vă cunosc, doamnă Stevens.

Diane spuse rece.

– Hai să ne predăm camera.

Holul era aglomerat din cauza unor femei care veniseră la o convenţie şi se cazau în hotel, iar şase rezidente îşi făceau ieşirile. Kelly şi Diane aşteptau la coadă.

Privind în hol de pe stradă, Harry Flint le văzu şi se ascunse. Scoase telefonul mobil.

– Tocmai au coborît în hol.

– Bun. Carballo a ajuns acolo, domnule Flint?

– Da.

– Procedează exact cum ţi-am spus. Acoperă din ambele părţi intrarea hotelului, astfel încît, în orice parte ar lua-o, să fie prinse în cursă. Vreau să dispară fără nici o urmă.

În fine, Kelly şi Diane ajunseseră la biroul casierei.

– Sper că aţi avut o şedere frumoasă aici, le zîmbi casiera.

– Foarte plăcută, mulţumesc, zise Diane. *Sîntem încă în viaţă.*

În timp ce se îndreptau către uşa holului, Kelly întrebă:

– Ştii încotro te duci, doamnă Stevens?

– Nu. Vreau doar să scap din Manhattan. Tu?

Vreau doar să scap de tine.

– Înapoi la Paris.

Ieşiră amîndouă afară şi se uitară cu grijă în jur. Nu era decît afluxul obişnuit de pietoni şi totul părea normal.

– La revedere, doamnă Stevens, spuse Kelly, cu o notă de uşurare în voce.

– La revedere, Kelly.

Kelly se întoarse la stînga şi porni către colţul străzii. Diane privi după ea un moment, apoi se întoarse la dreapta şi porni în direcţia opusă. Nu făcuseră nici una nici cealaltă mai mult de cinci paşi, cînd Harry Flint şi Vince Carballo apărură brusc la colţurile opuse ale cvartalului. Expresia de pe faţa lui Carballo era sadică. Flint avea buzele răsfrînte în zîmbetul lui abia mijit.

Cei doi bărbaţi începură să se apropie de ele, împingînd pietonii pentru a trece. Diane şi Kelly se întoarseră şi se priviră, cuprinse de panică. Li se organizase o ambuscadă. Se întoarseră amîndouă repede către intrarea hotelului, dar era atît de aglomerat

încît nu aveau cum să ajungă înăuntru. Nu aveau unde să se ducă. Cei doi bărbați se apropiau.

Kelly se întoarse către Diane şi, în timp ce privea înmărmurită, Diane zîmbi şi le făcu veselă cu mîna lui Flint şi lui Carballo.

– Ai înnebunit? şopti Kelly.

Diane, încă zîmbind, scoase telefonul celular şi vorbi repede:

– Sîntem în fața hotelului acum... oh, bine. Eşti după colț? Zîmbi veselă şi îi făcu lui Kelly semnul victoriei. Ajung aici într-un minut, spuse ea tare. Îi privi pe Flint şi pe Carballo şi spuse în telefon: Nu, sînt numai doi. Diane ascultă şi apoi rîse. Aha... Sînt aici? Bine.

În timp ce Kelly şi cei doi bărbați se uitau să vadă ce se întîmplă, Diane coborî de pe trotuar uitîndu-se la maşinile care veneau. Diane începu să facă semne unei maşini care se apropia şi să o cheme bucuroasă. Flint şi Carballo se opriseră, nedumeriți de ceea ce se întîmpla.

Diane arătă către cei doi bărbați:

– Aici, strigă ea în plin trafic gesticulînd. Aici.

Flint şi Carballo se priviră unul pe celălalt şi luară o decizie rapidă. Se întoarseră în direcțiile din care veniseră şi dispărură după colțuri.

Kelly se holba la Diane, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul.

– Au plecat, spuse. Cu... cu cine vorbeai?

Diane respiră adînc, pentru a se linişti.

– Cu nimeni. Bateria era moartă.

28

Kelly se uita surprinsă la Diane.

– A fost grozav. Aş vrea să mă fi gîndit şi eu la asta.

– Ai vrea, spuse Diane sec.

– Ce o să faci acum?

– Plec din Manhattan.

– Cum? întrebă Kelly. Ei vor urmări toate ieşirile din staţiile de metrou, aeroporturi, gări, închirieri de maşini...

Diane se gîndi un moment.

– Putem să mergem în Brooklyn. N-o să ne caute acolo.

– Bine, zise Kelly. Dă-i drumul.

– Ce?

– Nu merg cu tine.

Diane vru să spună ceva, apoi se răzgîndi.

– Eşti sigură?

– Da, doamnă Stevens.

– Ei, păi atunci, noi... La revedere, spuse Diane.

– La revedere.

Kelly o privi pe Diane cum opreşte un taxi şi dă să urce în el. Stătea acolo, nehotărîtă, încercînd să ia o decizie. Era singură pe o stradă necunoscută, nu avea unde să se ducă şi nici la cine. Uşa se închise şi taxiul se puse în mişcare.

– Aşteaptă! strigă Kelly.

Taxiul opri, şi Kelly se grăbi spre el.

Diane deschise uşa, şi Kelly urcă şi se aşeză confortabil pe locul ei.

– Ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Tocmai mi-am dat seama că nu am văzut niciodată Brooklynul.

Diane o privi un moment pe Kelly şi clătină din cap.

– Încotro? întrebă şoferul.

– Du-ne în Brooklyn, te rog, spuse Diane.

Taxiul porni.

– Undeva anume?

– Plimbă-ne pe acolo, pur şi simplu.

Kelly o privi pe Diane fără să-i vină a crede.

– Nu ştii încotro mergem?

– Voi şti cînd ajungem acolo.

De ce m-am întors? se întrebă Kelly.

În timpul călătoriei amîndouă stătură tăcute, una lîngă alta. După douăzeci de minute, traversau podul Brooklyn.

– Căutăm un hotel, îi spuse Diane şoferului. Nu ştiu care...

– Vreţi un hotel drăguţ, doamnă? Ştiu eu unul. Se numeşte Adams. O să vă placă.

Hotelul Adams era o clădire de cinci etaje cu un portic în faţă şi un portar care aştepta.

Cînd taxiul trase pe marginea trotuarului, şoferul întrebă:

– Arată bine?

– Pare drăguţ, spuse Diane.

Kelly nu spuse nimic.

Coborîră din taxi şi portarul le întîmpină.

– Bună ziua, doamnelor. Doriți să vă cazați aici?

– Da, încuviință din cap Diane.

– Aveți bagaje?

– Ni le-a rătăcit compania aeriană, spuse Diane, cu abilitate. E vreun loc pe aici de unde putem cumpăra niște haine?

– E un magazin foarte drăguț pentru doamne la capătul cvartalului. Poate vreți mai întîi să vă cazați aici. Apoi putem face astfel încît lucrurile să vă fie trimise direct în cameră.

– Bun. Eşti sigur că găsim o cameră aici?

– În perioada asta a anului, nu e nici o problemă.

Funcționarul de la recepție împărțea formulare de cazare. În timp ce îl semna pe al ei, Kelly spuse tare:

– Emily Brontë.

Diane îi aruncă o privire funcționarului, să vadă dacă pe fața lui se citea vreun semn de recunoaştere. Nimic.

Diane scrise Mary Cassatt.

Funcționarul le luă formularele de înregistrare.

– Şi doriți să plătiți cu carte de credit?

– Da, am...

– Nu, o întrerupse Diane repede.

Kelly o privi şi încuviință fără tragere de inimă.

– Bagaje?

– Sînt pe drum. Ne întoarcem.

– Veți avea apartamentul 515.

Funcționarul le privi ieşind pe uşă. *Două adevărate frumuseți. Şi singure. Ce pierdere...*

Magazinul For Madame era un corn al abundenței. Se găseau toate stilurile de haine pentru femei şi aveau şi o secție de marochinărie, cu genți de mînă şi valize.

– Se pare că am dat lovitura, spuse Kelly privind în jur.

O vînzătoare se apropie de ele:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Ne uităm doar, îi răspunse Diane.

Vînzătoarea le privi luînd fiecare cîte un căruț de cumpărături și începînd să se plimbe prin magazin.

– Uite! spuse Kelly. Ciorapi. Înșfăcă șase perechi. Diane făcu la fel

– Dresuri...

– Sutiene.

– Slipuri.

Curînd, cărucioarele lor dădeau pe dinafară de lenjerie.

Vînzătoarea le aduse repede încă două:

– Dați-mi voie să vă ajut.

– Mulțumim.

Diane și Kelly se apucară să umple noile cărucioare.

Kelly examina un rînd de pantaloni. Alese patru perechi și se întoarse către Diane:

– Nu se știe cînd o să putem să facem din nou cumpărături.

Diane luă și ea niște pantaloni și o rochie de vară în dungi.

– Nu poți purta aia, spuse Kelly. Dungile o să te facă să pari grasă.

Diane vru să o pună înapoi, apoi o privi pe Kelly și îi dădu rochia vînzătoarei:

– O iau.

Vînzătoarea le privi uimită pe Diane și pe Kelly trecînd prin restul raioanelor. Cînd au terminat, ceea ce cumpăraseră umplea patru valize.

Kelly le privi şi zîmbi:

– Ar trebui să ne ajungă o vreme.

Cînd ajunseră la casieră, aceasta spuse:

– Bani gheaţă sau carte de credit?

– Car...

– Bani gheaţă, spuse Diane.

Kelly şi Diane îşi deschiseră poşetele şi împărţiră nota de plată. Gîndiră în acelaşi timp: *banii gheaţă se împuţinează.*

– Stăm la Adams, îi spuse Kelly casierei. Mă întrebam dacă...

– Am putea să vă trimitem lucrurile? Sigur. Numele dumneavoastră?

Kelly ezită un moment:

– Charlotte Brontë.

Diane o privi şi spuse repede:

– *Emily.* Emily Brontë.

Kelly îşi aduse aminte.

– Exact.

Casiera le privea cu o expresie de confuzie pe faţă. Se întoarse către Diane:

– Şi numele dumneavoastră?

– Ăă... mintea Dianei se învîrtea la maxim. Cu ce nume semnase? Georgia O'Keefe... Frida Kahlo... Joan Mitchell?

– Numele ei este Mary Cassatt, spuse Kelly.

– Sigur, făcu casiera.

Lîngă magazinul For Madame era o farmacie.

– Iar a dat norocul peste noi, zîmbi Diane.

Se grăbiră înăuntru şi începu o nouă febră a cumpărăturilor.

– Rimel.

– Fard.
– Periuțe de dinți.
– Pastă de dinți.
– Tampoane şi absorbante zilnice.
– Ruj.
– Agrafe de păr.
– Pudră.

Cînd Diane şi Kelly ajunseră la hotel, cele patru valize le fuseseră deja aduse în cameră.

Kelly se uită la ele:

– Mă întreb care sînt ale tale şi care sînt ale mele.

– Nu contează, o asigură Diane. Vom sta aici o săptămînă sau poate mai mult, aşa că am putea la fel de bine să aruncăm pur şi simplu totul.

– Şi eu zic la fel.

Începură să aşeze repede pe umeraşe rochiile şi pantalonii, să-şi pună lenjeria în sertare şi articolele de toaletă în baie.

Cînd valizele erau goale şi toate lucrurile la locul lor, Diane îşi scoase pantofii şi rochia şi se aşeză, recunoscătoare, pe unul dintre paturi.

– E un sentiment minunat. Oftă mulțumită. Nu ştiu ce faci tu, dar eu iau cina în pat. Şi apoi o să fac o baie lungă şi fierbinte. Nu mă mişc de aici.

O menajeră în uniformă, cu o față plăcută, bătu la uşă şi intră în apartament cu un braț de prosoape curate. Două minute mai tîrziu, ieşi din baie.

– Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă, vă rog. Vă urez o seară plăcută.

– Mulțumim. Kelly o urmări plecînd.

Diane răsfoia un pliant pe care îl luase de lîngă pat.

– Ştii în ce an a fost construit hotelul ăsta?

– Îmbracă-te, spuse Kelly. Plecăm.

Diane ridică privirea spre ea.

– Asta e un fel de glumă?

– Nu. se va întîmpla ceva groaznic. În vocea ei era panică.

Diane se ridică, alarmată.

– Ce o să se întîmple?

– Nu ştiu. Dar trebuie să plecăm de aici, sau o să murim amîndouă.

Frica ei era contagioasă, dar nu avea nici o logică.

– Kelly, nu are nici un sens. Dacă...

– Te implor, Diane.

Gîndindu-se mai tîrziu la asta, Diane nu şi-a dat seama niciodată dacă a cedat din cauza disperării din vocea lui Kelly sau fiindcă fusese prima dată cînd Kelly îi spusese pe nume.

– Bine. Diane se ridică. Ne împachetăm hainele şi...

– Nu! Lasă totul!

Diane o privi neîncrezătoare pe Kelly.

– *Să las totul?* Tocmai am cumpărat...

– Grăbeşte-te! *Acum!*

– Bine. În timp ce se îmbrăca fără tragere de inimă, se gîndea: *Sper că ştie ce face. Dacă-i...?*

– Repede! Era un ţipăt strangulat.

Diane se îmbrăcă în grabă.

– Acum!

Îşi înşfăcară poşetele şi se năpustiră afară pe uşă.

Cred că sînt la fel de nebună ca ea, decise Diane plină de regrete.

Cînd ajunseră în hol, Diane se pomeni alergînd pentru a ţine pasul cu Kelly.

– Ai vrea să-mi spui şi mie unde mergem?

Afară, Kelly privi în jur.

– E un parc peste drum de hotel. Trebuie... trebuie să mă aşez.

Exasperată, Diane o urmă pe Kelly în parc. Se aşezară pe o bancă.

– Ce facem? spuse Diane.

În acea secundă, în interiorul hotelului se auzi o explozie asurzitoare. Din locul în care stăteau, Diane şi Kelly văzură ferestrele de la camera în care stătuseră ele explodînd, cu resturi zburînd prin aer.

Încremenită şi nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Diane privea ce se întîmplă.

– Aia... aia a fost o bombă. (În vocea ei se simţea groaza.) În camera noastră. (Se întoarse către Kelly.) De... de unde ai ştiut?

– Menajera.

Diane o privi, nedumerită.

– Ce e cu ea?

– Menajerele de hotel nu poartă pantofi Manolo Blahnik de trei sute de dolari, spuse ea încet.

Diane respira cu greutate.

– Cum... cum ar fi putut să ne găsească?

– Nu ştiu, spuse Kelly, dar nu uita cu cine avem de-a face.

Stăteau amîndouă acolo, îngrozite.

– Tanner Kingsley ţi-a dat ceva cît ai fost în biroul lui? întrebă Diane.

Kelly clătină din cap.

– Nu. Ţie?

– Nu.

Îşi dădură seama amîndouă în aceeaşi clipă.

– Cartea lui de vizită!

Îşi deschiseră poşetele şi scoaseră cărţile de vizită pe care li le dăduse Tanner Kingsley.

Diane încercă să o rupă în două pe a ei, dar nu se îndoia.

– E un fel de cip înăuntru, spuse ea furioasă.

Kelly încercă şi ea să o îndoaie pe a ei.

– Şi în a mea. Aşa ne dădea de urmă nenorocitul.

Diane îi luă lui Kelly cartea de vizită şi spuse furioasă:

– S-a terminat cu asta.

Kelly o urmări pe Diane ieşind pe drum şi aruncînd cărţile de vizită pe stradă. În cîteva minute, peste ele trecuseră zece maşini sau camioane.

De departe, atmosfera se umplea de sunetul sirenelor care se apropiau.

Kelly se ridică.

– Ar fi mai bine să o ştergem de aici, Diane. Acum, că nu ne mai pot localiza, o să fie bine. Eu mă întorc la Paris. Tu ce o să faci?

– O să încerc să-mi dau seama de ce se întîmplă asta.

– Ai grijă.

– Şi tu.

Diane ezită un moment.

– Kelly, mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa.

Încurcată, Kelly spuse:

– Îmi pare rău pentru ceva. Te-am mințit.

– Da?

– Ştii ce am spus despre picturile tale?

– Da.

– Chiar mi-au plăcut... la nebunie. Eşti *bună*.

– Mulţumesc, zîmbi Diane. Mă tem că am fost cam nepoliticoasă cu tine.

– Diane?

– Da?

– Nu am crescut cu bone.

Diane rîse, şi se îmbrăţişară.

– Mă bucur că ne-am întîlnit, spuse Diane cu căldură.

– Şi eu.

Stăteau acolo, în picioare, privindu-se şi venindu-le greu să se despartă.

– Am o idee, spuse Diane. Dacă ai nevoie de mine, uite numărul meu de mobil. Îl scrise pe o bucată de hîrtie.

– Uite-l pe al meu, răspunse Kelly, şi i-l dădu lui Diane.

– Păi, la revedere, din nou.

Diane spuse sacadat:

– Mda... eu... la revedere, Kelly.

Diane o urmări pe Kelly plecînd. La colţ, se întoarse şi îi făcu semn cu mîna. Diane îi răspunse. În timp ce Kelly dispărea, Diane îşi ridică privirea către gaura plină de funingine care ar fi trebuit să fie camera lor, şi simţi cum o trece un fior rece.

29

Kathy Ordonez intră în biroul lui Tanner Kingsley cu ziarele de dimineață şi spuse:

– Se întîmplă din nou. Îi întinse ziarele. Toate aveau titluri subliniate.

„Ceața a paralizat mari orașe germane."

„Toate aeroporturile elvețiene închise din cauza ceții."

„Ceața face victime omeneşti la Roma."

– Să i le trimit doamnei senator van Luven? întrebă Kathy.

– Da. Imediat, spuse Tanner hotărît.

Kathy se întoarse repede în biroul ei.

Tanner îşi privi ceasul şi zîmbi. *Bomba trebuie să fi explodat pînă acum. În sfîrşit, cele două cățele au fost eliminate.*

Prin interfon se auzi vocea secretarei:

– Domnule Kingsley, vă caută doamna senator van Luven la telefon. Doriți să vorbiți?

– Da. Tanner ridică receptorul. Tanner Kingsley.

– Bună ziua, domnule Kingsley. Doamna van Luven la telefon.

– Bună ziua, doamnă senator.

– Din întîmplare, eu şi asistentele mele ne aflăm lîngă sediul dumneavoastră şi mă întebam dacă ar fi convenabil pentru dumneavoastră să vă facem o vizită.

– Cu siguranță, spuse Tanner entuziast. Voi fi fericit să vă prezint compania, doamnă senator.

– Bine. Vom ajunge în curînd.

Tanner apăsă pe butonul de la interfon.

– Aştept nişte vizitatori în cîteva minute. Anulează-mi toate convorbirile.

Se gîndi la necrologul pe care îl văzuse în ziare cu cîteva săptămîni înainte. Soțul senatoarei van Luven murise din cauza unui atac de cord. *Îmi voi prezenta condoleanțele.*

Cincisprezece minute mai tîrziu, sosiră doamna senator van Luven şi tinerele şi atrăgătoarele ei asistente.

Tanner se ridică să le întîmpine.

– Sînt încîntat că ați hotărît să veniți.

Doamna van Luven încuviință din cap.

– Le cunoaşteți pe Corinne Murphy şi Karolee Trost.

– Da, zîmbi Tanner. Îmi pare bine să vă revăd, pe amîndouă. Am auzit de decesul soțului dumneavoastră. Îmi pare extrem de rău.

– Vă mulțumesc, zise senatoarea van Luven. Era bolnav de multă vreme şi în cele din urmă, acum cîteva săptămîni... Se forță să zîmbească. A propos, informațiile despre încălzirea globală pe care mi le trimiteți sînt foarte impresionante.

– Vă mulțumesc.

– Ați vrea să ne arătați cu ce vă ocupați aici?

– Desigur. Ce fel de tur ați dori? Avem unul de cinci zile, unul de patru şi unul de o oră şi jumătate.

Corinne Murphy zîmbi cu toată gura.

– Mi-ar plăcea să-l facem pe acela de cinci...

– Ne mulțumim cu turul de o oră şi jumătate, o întrerupse senatoarea.

– E plăcerea mea.

– Cîți oameni lucrează la KIG? întrebă senatoarea.

– Aproximativ două mii. KIG are sucursale în douăsprezece orașe mari din lume.

Corinne Murphy și Karolee Trost păreau impresionate.

– Avem cinci sute de angajați în aceste clădiri. Membrii echipei de conducere și cercetătorii afiliați au sedii separate. Fiecare om de știință angajat are un coeficient de inteligență de minimum o sută șaizeci.

– Sînt genii! izbucni Corinne Murphy.

Doamna van Luven îi aruncă o privire dezaprobatoare.

– Urmați-mă, vă rog, spuse Tanner.

Senatoarea, împreună cu Murphy și Trost îl urmară pe Tanner într-una din clădirile alăturate. Le conduse într-o încăpere plină de echipament cu aspect ezoteric.

Senatoarea van Luven se apropie de una din mașinăriile cu aspect ciudat și spuse:

– La ce folosește acest utilaj?

– Acela e un spectrograf de sunet, doamnă senator. Convertește sunetul unei voci într-o amprentă digitală. Poate recunoaște mii de voci diferite.

– Cum face asta? pufni Trost.

– Gîndiți-vă prin comparație. Cînd vă sună un prieten la telefon, recunoașteți instantaneu vocea din cauză că modelul sunetului este gravat în circuitul creierului dumneavoastră. Noi programăm această mașinărie în același fel. Un filtru electronic permite numai unei anumite benzi de frecvențe să treacă prin aparatul de înregistrat, astfel încît avem numai trăsăturile distinctive ale vocii acelei persoane.

Restul turului se transformă într-un colaj fascinant de aparate gigantice, microscoape electronice miniaturale şi laboratoare chimice: camere cu table pline de simboluri misterioase, laboratoare în care zece oameni de ştiinţă lucrau împreună şi birouri în care cîte un om de ştiinţă se căznea să rezolve o problemă secretă.

Trecură pe lîngă o clădire din cărămidă roşie care avea un lacăt dublu la uşă.

– Ce e acolo? întrebă doamna van Luven

– Nişte cercetări guvernamentale secrete. Îmi pare rău, dar acolo e teritoriu restricţionat, doamnă senator.

Turul a durat două ore. Cînd se termină, Tanner le conduse pe cele trei femei înapoi în biroul lui.

– Sper că v-a plăcut, spuse Tanner.

– A fost interesant, încuviinţă doamna senator van Luven.

– *Foarte* interesant, zîmbi Corinne Murphy. Pusese ochii pe Tanner.

– Mi-a plăcut la nebunie! exclamă Karolee Trost.

Tanner se întoarse către senatoarea van Luven.

– À propos, aţi avut ocazia să discutaţi cu colegii dumneavoastră problema de mediu despre care am vorbit?

– Da. Vocea senatoarei era inexpresivă.

– Vreţi să-mi spuneţi care credeţi că ar fi şansele, doamnă senator?

– Aici nu e pe ghicite, domnule Tanner. Vor mai fi discuţii. Vă anunţ eu cînd se va hotărî ceva.

Tanner reuşi să afişeze un zîmbet.

– Vă mulţumesc. Vă mulţumesc tuturor că aţi trecut pe aici.

Le urmări plecînd.

În timp ce uşa se închidea în urma lor, prin interfon se auzi vocea lui Kathy Ordonez:

– Domnule, Saida Hernandez a încercat să dea de dumneavoastră. Zicea că e urgent, dar aţi spus să vă blochez apelurile.

– Dă-mi-o la telefon, spuse Tanner.

Saida Hernandez era femeia pe care o trimisese la hotel pentru a planta bomba.

– Linia unu.

Tanner ridică telefonul aşteptîndu-se la veşti bune.

– Totul a mers bine, Saida?

– Nu, îmi pare rău, domnule Kingsley. Putea auzi frica din vocea ei. Au scăpat.

Corpul lui Tanner înţepeni.

– *Ce-au făcut?*

– Da, domnule. Au plecat înainte ca bomba să explodeze. Un valet le-a văzut ieşind din holul hotelului.

Tanner trînti telefonul. Îşi sună secretara.

– Trimite-i aici pe Flint şi pe Carballo.

Un minut mai tîrziu, Harry Flint şi Vince Carballo intrau în biroul lui Tanner.

Tanner se întoarse către cei doi bărbaţi. Era turbat de furie.

– Javrele au scăpat din nou. E ultima dată cînd permit să se întîmple asta. Înţelegeţi? Eu vă spun unde sînt şi voi vă ocupaţi de ele. Întrebări?

Flint şi Carballo se priviră unul pe celălalt.

– Nu, domnule.

Tanner apăsă pe un buton care scoase la iveală harta electronică a oraşului.

– Atîta timp cît au cărţile de vizită pe care le-am dat, le putem localiza.

Privire la luminile care apăreau pe harta electronică de pe televizor. Tanner apăsă pe un buton. Luminile nu se mişcau.

Tanner scrîşni din dinţi.

– Au scăpat de cărţile de vizită. Faţa i se înroşi şi mai tare. Se întoarse spre Flint şi Carballo. Vreau să fie ucise azi.

Flint se uita la Tanner, nedumerit.

– Dacă nu ştim unde sînt, cum le putem...?

Tanner îl întrerupse.

– Crezi că aş lăsa atît de uşor o femeie să fie mai deşteaptă decît mine? Atîta timp cît au telefoanele mobile, nu se duc nicăieri fără să ne spună şi nouă.

– Aţi putea face rost de numerele lor de mobil? întrebă Flint, surprins.

Tanner nu se mai obosi să-i răspundă. Examina harta.

– Pînă acum, probabil s-au despărţit. Apăsă pe un alt comutator. Mai întîi, să încercăm cu Diane Stevens. Tanner tastă un număr.

Luminile de pe hartă începură să se mişte şi să se concentreze încet asupra străzilor din Manhattan, cercetînd hoteluri, magazine şi centre comerciale. Într-un sfîrşit, luminile se opriră la o firmă de magazin pe care scria: Galeria NELSON.

– Diane Stevens e într-o galerie. (Tanner apăsă pe un alt buton.) Să vedem unde e Kelly Harris. (Repetă aceeaşi procedură. Luminile începură din nou să se mişte, de astă dată concentrîndu-se pe o altă parte a oraşului.)

Bărbaţii urmăriră zona luminată restrîngîndu-se la o stradă cu un magazin de haine, o farmacie, un restaurant şi o staţie de autobuz. Luminile scanară zona şi se opriră brusc în faţa unei clădiri mari.

– Kelly Harris e într-o stație de autobuz. Vocea lui Tanner era sinistră. Trebuie să le prindem repede, pe amîndouă.

– Cum? întrebă Carballo. Sînt în două capete diametral opuse ale orașului. Pînă ajungem noi acolo, nu le mai găsim.

Tanner se întoarse.

– Veniți cu mine.

Se îndreptă către o încăpere alăturată, cu Flint și Carballo urmîndu-l îndeaproape. Camera în care intrară adăpostea o gamă de computere, monitoare și tastaturi electronice cu diferite taste codificate prin culori. Pe un raft era un aparat micuț în care erau zeci de compact discuri și DVD-uri. Tanner căută printre ele și introduse în aparat unul pe care scria DIANE STEVENS.

– Acesta e un sintetizator de voce, le explică el celor doi. Vocile doamnei Diane Stevens și ale doamnei Kelly Harris au fost digitalizate mai devreme. Le-a fost înregistrat și analizat modelul vocii. La o simplă apăsare pe buton, fiecare cuvînt pe care îl rostesc eu va fi calibrat după vocea lor. Tanner luă un telefon celular și tastă niște cifre.

– Alo, se auzi o voce precaută. Era vocea lui Kelly Harris.

– Kelly! Mă bucur atît de tare că te-am găsit! Vorbea Tanner Kingsley, dar ei auzeau vocea Dianei Stevens.

– Diane! M-ai prins chiar la timp. Sînt gata să plec de aici.

Flint și Carballo ascultau, minunîndu-se.

– Unde te duci, Kelly?

– La Chicago. Iau un avion spre casă, de pe aeroportul O'Hare.

– Kelly, nu poți pleca acum.

Un moment de tăcere.

– De ce?

– Pentru că am aflat ce se întîmplă de fapt. Știu cine ne-a ucis soții și de ce.

– Oh, Doamne! Cum ai... eşti sigură?

– Absolut. Am toate dovezile de care avem neoie.

– Diane, asta e... asta e minunat.

– Am dovada cu mine. Sînt la hotelul Delmont, în apartamentul prezidenţial A. De aici mă duc la FBI. Voiam să mergi cu mine, dacă vrei să te duci acasă, înţeleg.

– Nu, nu! Vreau... vreau să ajut la terminarea a ceea ce încerca Mark să facă.

Flint şi Carballo ascultau fiecare cuvîntel, ţintuiţi. Pe fundal, se auzea anunţul din staţie pentru autobuzul de Chicago.

– Merg cu tine, Diane. Ai zis hotelul Delmont?

– Da. Pe Strada 86. Apartamentul prezidenţial A.

– Vin. Ne vedem peste puţin timp.

Legătura se întrerupse.

Tanner se întoarse către Flint şi Carballo.

– Problema e pe jumătate rezolvată. Acum ne ocupăm de cealaltă jumătate.

Flint şi Carballo îl priviră pe Tanner introducînd în sintetizator un alt compact disc, etichetat KELLY HARRIS. Tanner mută un comutator pe telefon şi apăsă nişte numere.

Vocea lui Diane se auzi aproape instantaneu:

– Alo...

Tanner vorbi în aparat, dar ei auzeau vocea lui Kelly.

– Diane...

– Kelly! Ai păţit ceva?

– Mă simt minunat. Am nişte veşti îmbucurătoare. Am aflat cine i-a ucis pe soţii noştri şi de ce.

– *Ce?* Cine... cine...?

– Nu putem vorbi despre asta la telefon, Diane. Sînt la hotelul Delmont, pe Strada 86, apartamentul prezidenţial A. Poţi să vii să ne întîlnim aici?

– Sigur. Vin imediat.

– Minunat, Diane. Te aştept.

Tanner opri aparatul şi se întoarse către Flint.

– *Tu* vei aştepta. Îi dădu o cheie lui Flint. Asta este cheia de la apartamentul prezidenţial A. Este apartamentul companiei noastre. Du-te acolo imediat. Vreau să le omori cum intră pe uşă. Mă voi ocupa eu de dispariţia cadavrelor.

Carballo şi Tanner îl urmăriră pe Flint întorcîndu-se şi ieşind grăbit pe uşă.

– Ce vreţi să fac eu, domnule Kingsley? spuse Carballo.

– Ai grijă de Saida Hernandez.

Aşteptînd în apartamentul prezidenţial A, Flint era decis ca de această dată să nu mai dea greş. Auzise de tăntălăii de care Tanner se descotorosise. *Nu de mine*, se gîndi Flint. Îşi scoase arma, verifică ţeava şi înşurubă amortizorul. Tot ce avea de făcut era să aştepte.

Într-un taxi, la şase cvartale de hotelul Delmont, mintea lui Kelly Harris fugea cu nerăbdare la cele spuse de Diane. *Ştiu cine ne-a ucis soţii şi de ce şi am toate dovezile de care avem nevoie. Mark! O să-i fac să plătească pentru ceea ce ţi-au făcut.*

Pe Diane o cuprinsese un val de nerăbdare. Coşmarul ajunsese la sfîrşit. Cumva, Kelly descoperise cine era în spatele complotului şi avea dovada. *Te voi face să fii mîndru de mine, Richard. Te simt aproape şi...*

Gîndurile Dianei fură întrerupte de şoferul de taxi.

– Am ajuns, doamnă. Hotelul Delmont.

30

Cînd Diane intră în holul hotelului Delmont, îndreptîndu-se către lifturi, inima începu să-i bată mai repede. Nu mai avea răbdare să audă ce aflase Kelly.

Uşa unui lift se deschise şi pasagerii coborîră.

– Urcaţi?

– Da.

Diane păşi înăuntru.

La apartamentul prezidenţial, vă rog.

Mintea îi funcţiona cu repeziciune. *La ce proiect puteau să fi lucrat soţii noştri, care să fie atît de secret încît să ducă la uciderea lor? Şi cum aflase Kelly răspunsul?*

Oamenii începură să se înghesuie în lift. Liftul se închise şi începu să urce. Diane o văzuse pe Kelly cu doar două ore în urmă şi, spre surprinderea ei, descoperi că îi era dor de ea.

În cele din urmă, după cinci opriri, liftierul deschise uşa şi spuse:

– Etajul prezidenţial.

În livingul apartamentului prezidenţial A, Flint aştepta aproape de uşă, încercînd să desluşească sunetele care veneau de pe coridor. Uşa era neobişnuit de groasă, iar Flint ştia şi de ce. Sunetele dinăuntru nu trebuiau să se audă afară..

Înăuntru se ţineau şedinţe de consiliu, dar lui Flint îi plăcea să glumească pe seama faptului că nimeni nu era consiliat. De trei ori pe an, Tanner invita directorii KIG din douăsprezece ţări. Cînd şedinţele de afaceri se întrerupeau, înăuntru erau aduse fete frumoase care să-i distreze pe bărbaţi. Flint fusese paznic la cîteva dintre orgii şi acum, stînd acolo şi gîndindu-se la marea de corpuri goale şi tinere care gemeau şi se unduiau pe canapele şi paturi, simţi un început de erecţie. Zîmbi. Doamnele aveau să se ocupe în curînd de treaba asta.

Harry Flint nu se considera necrofil. Nu omorîse niciodată o femeie pentru a face sex cu ea. Dar, dacă ar fi fost deja moartă...

Ieşind din lift, Diane întrebă:

– Pe unde o iau către apartamentul prezidenţial A?

– E pe stînga, la capătul coridorului. Dar nu e nimeni acolo.

– Ce? se întoarse Diane.

– Apartamentul e folosit numai pentru şedinţe de consiliu. Următoarea e abia în septembrie.

– Nu mă duc la o şedinţă de consiliu, zîmbi Diane. Mă întîlnesc cu o prietenă care mă aşteaptă.

Liftierul o urmări pe Diane făcînd la stînga şi pornind către apartamentul prezidenţial A. Ridică din umeri. Liftul se închise.

În timp ce se apropia de uşa apartamentului, Diane începu să meargă mai repede datorită nerăbdării crescînde.

În apartamentul prezidenţial A, Harry Flint aştepta bătaia în uşă. *Care dintre ele va ajunge prima aici – tipa blondă sau aia brunetă? Nu contează. Nu fac discriminări...*

Lui Flint i se păru că aude pe cineva apropiindu-se de uşă. Strînse arma mai tare în mînă.

Kelly se lupta să-şi stăpînească nerăbdarea. Pentru a ajunge la hotelul Delmont trecuse prin tot felul de situaţii care o făcuseră să întîrzie: trafic... semafoare roşii... reparaţii de drumuri. Traversă grăbită holul hotelului şi urcă în lift.

– La apartamentul prezidenţial, vă rog.

La etajul 50, în timp ce Diane se apropia de apartamentul prezidenţial A, se deschise uşa apartamentului vecin şi ieşi un valet cu spatele la coridor şi un cărucior cu bagaje care-i bloca drumul.

– Dau ăsta la o parte într-un minut, se scuză el.

Valetul se întoarse în apartament şi ieşi cu încă două valize. Diane încercă să se strecoare pe lîngă cărucior, dar nu era loc.

– Gata, spuse valetul. Îmi cer scuze pentru întîrziere. Dădu la o parte căruciorul de bagaje.

Diane se duse la apartamentul prezidenţial A. Se pregătea să bată la uşă, cînd auzi o voce din capătul coridorului:

– Diane?

Diane se întoarse. Kelly tocmai coborîse dintr-un lift.

– Kelly...!

Diane se grăbi spre ea, la capătul coridorului.

În apartamentul prezidenţial, Harry Flint asculta. Era cineva acolo, afară? Ar fi putut deschide uşa să se uite, dar asta ar fi distrus tot planul. *Ucide-le cum intră pe uşă.*

Pe coridor, Kelly şi Diane se îmbrăţişau, încîntate să se vadă una pe cealaltă.

– Îmi pare rău că am întîrziat, Diane, dar traficul a fost îngrozitor, spuse Kelly. M-ai prins exact cînd autobuzul pleca spre Chicago.

Diane o privi pe Kelly, nedumerită:

– Eu te-am prins...?

– Mă urcam în autobuz cînd ai sunat.

Tăcură pentru un moment.

– Kelly, nu eu te-am sunat pe tine. Tu m-ai sunat pe mine. Ca să-mi spui că ai dovada de care aveam nevoie pentru... Diane văzu expresia perplexă a lui Kelly.

– Nu te-am...

Se întoarseră amîndouă către apartamentul prezidențial A.

Diane respiră adînc:

– Să nu...

– Exact.

Coborîră în fugă un etaj pe scări, urcară în lift. Ieşiră din hotel în trei minute.

În apartamentul prezidențial, Harry Flint se uita la ceas. *De ce întîrzie javrele astea?*

Diane şi Kelly stăteau într-un vagon de metrou aglomerat.

– Nu ştiu cum au făcut asta, spuse Diane. Era vocea ta.

– Şi a ta. Nu se vor opri pînă nu ne omoară. Sînt ca o caracatiță cu o mie de brațe sîngeroase pe care vor să le înfăşoare în jurul gîturilor noastre.

– Vor să ne prindă ca să ne ucidă, spuse Diane.

– Cum puteau să ne găsească de data asta? Am scăpat de cărțile de vizită ale lui Kingsley. Doar nu mai avem nimic după care...

Se priviră una pe cealaltă, apoi îşi priviră telefoanele celulare.

– Dar cum ar fi putut să afle numerele noastre? zise Kelly cu mirare.

– Adu-ți aminte cu cine avem de-a face. Oricum, probabil că ăsta e cel mai sigur loc din New York. Putem rămîne în metrou pînă cînd... (Diane aruncă o privire la rîndul de scaune din fața ei şi se albi la față.) Coborîm, spuse ea agitată. La următoarea stație.

– *Ce? Tocmai ai spus...*

Kelly urmări privirea Dianei. Pe banda publicitară care era instalată deasupra ferestrelor defila fotografia unei Kelly zîmbitoare, ținînd la vedere un frumos ceas de damă.

– Oh, Doamne!

Se ridicară şi se mutară repede lîngă uşă, aşteptînd următoarea stație. Doi soldați în uniformă, aşezați în apropiere, se uitau insistent la ele.

Kelly le zîmbi bărbaților, luă telefonul celular al Dianei şi pe al ei. Dădu cîte unul fiecăruia.

– Vă sunăm noi.

Şi femeile dispărură.

În apartamentul prezidențial A, începu să sune telefonul. Flint îl smulse din furcă.

– A trecut mai bine de o oră, spuse Tanner. Ce se petrece acolo, domnule Flint?

– Nu au apărut.

– *Ce?*

– Am stat aici tot timpul, aşteptîndu-le.

– Vino înapoi la birou.

Tanner trînti receptorul în furcă.

La început, aceasta fusese o afacere micuță şi de rutină pe care Tanner trebuia să o rezolve. Acum, devenise ceva personal. Tanner îşi scoase telefonul celular şi formă numărul de mobil al lui Diane.

Unul dintre soldații cărora Kelly le dăduse telefoanele răspunse la apel:

– Ai sunat, iubito. Ce-ați zice să vă tratăm cu ceva mare deseară?

Javrele au scăpat de telefoanele celulare...

Era o pensiune cu aspect sărăcăcios, pe o stradă laterală din West Side. Cînd taxiul era să treacă de ele, Diane şi Kelly văzură anunțul: *LOCURI LIBERE*. Diane spuse:

– Poți opri aici, şofer.

Femeile coborîră şi merseră pînă la uşa din față a casei.

Proprietara, care le deschise uşa, era o femeie plăcută, între două vîrste, pe nume Alexandra Upshaw.

– Pot să vă ofer o cameră foarte drăguță pentru patruzeci de dolari pe noapte cu mic dejun inclus.

– E în regulă, spuse Diane. (Privi expresia lui Kelly.) Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

Kelly închise ochii o clipă. Pensiunea nu avea nimic de a face cu aceea în care fusese crescută ea, curățînd toalete şi gătind pentru străini şi ascultînd speriată în timp ce bețivul de tată vitreg îi bătea mama. Zîmbi.

– E în regulă.

A doua zi dimineață, Tanner era în şedință cu Flint şi Carballo.

– Au aruncat cărțile de vizită, spuse Tanner, şi s-au descotorosit de telefoanele celulare.

– Deci le-am pierdut, spuse Flint.

– Nu, domnule Flint, atîta timp cît trăiesc eu, nu, spuse Tanner. Nu mergem noi după ele. Vin ele la noi.

Cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt, apoi îşi întoarseră privirile înapoi către Tanner.

– Cum?

– Diane Stevens şi Kelly Harris vor fi aici, la KIG, luni dimineața la ora unsprezece şi un sfert.

31

Kelly şi Diane se treziră în acelaşi timp. Kelly se ridică în capul oaselor şi o privi pe Diane:

– Bună dimineaţa. Cum ai dormit?

– Am avut nişte vise nebuneşti.

– Şi eu. (Diane ezită.) Kelly... cînd ai coborît din lift, la hotel, chiar cînd eu mă pregăteam să bat în uşa apartamentului prezidenţial, crezi că a fost o coincidenţă?

– Sigur. Şi norocul nostru că... (Kelly văzu faţa Dianei.) Ce vrei să spui?

– Am fost foarte norocoase pînă acum, spuse Diane cu precauţie. E ca şi cum... ca şi cum cineva sau ceva ne-ar fi ajutat, ne-ar fi ghidat.

Kelly o privea fix.

– Vrei să spui... un fel de înger păzitor?

– Da.

– Diane, ştiu că tu crezi în chestiile astea, dar eu nu, zise Kelly răbdătoare. *Ştiu* că nu am un înger deasupra umărului.

– Încă nu-l vezi, spuse Diane.

– Mda... îşi dădu Kelly ochii peste cap.

– Hai să luăm micul dejun, sugeră Diane. Aici sîntem în siguranţă. Cred că sîntem în afara pericolului.

Kelly rînji:

– Dacă te consideri în afara oricărui pericol, înseamnă că nu ştii nimic despre mic dejunurile de la pensiuni. Hai să ne îmbrăcăm şi să mîncăm altundeva. Cred că am văzut un restaurant în colţ.

– Diane se duse la telefon şi formă un număr.

– KIG, răspunse o telefonistă.

– Aş dori să vorbesc cu Betty Barker.

– Doar o clipă, vă rog.

Tanner văzuse lumina albastră şi asculta convorbirea pe linia de conferinţe.

– Domnişoara Barker nu este la biroul ei. Aţi dori să lăsaţi un mesaj?

– Oh. Nu, mulţumesc.

Tanner pufni. *Prea rapid ca să-l localizăm.*

Diane se întoarse către Kelly.

– Betty Barker încă lucrează la KIG, aşa că va trebui doar să găsim o cale de a ajunge la ea.

– Poate că are numărul în cartea de telefon.

– S-ar putea, dar linia ar putea fi urmărită, spuse Diane. Luă cartea de telefon de lîngă aparat şi răsfoi pînă la litera pe care o căuta. E înregistrată.

Diane formă un număr, ascultă. Puse repede receptorul la loc, în furcă.

– Ce s-a întîmplat? spuse Kelly, apropiindu-se de ea.

– Telefonul ei a fost deconectat, spuse Diane după cîteva secunde, în care nu reuşi să scoată nici o vorbă.

Kelly respiră adînc:

– Cred că vreau să fac un duş.

Cînd Kelly îşi termină duşul, se pregăti să iasă din baie. Îşi dădu însă seama că lăsase prosoapele pe podea. Dădu să iasă, ezită un moment, apoi le ridică şi le aranjă frumos pe suport. Intră în dormitor:

– Gata.

– Merci, încuviinţă Diane din cap, absentă.

Primul lucru pe care îl observă Diane cînd intră în baie fu că toate prosoapele folosite fuseseră aşezate cu grijă la loc, pe suport. Diane zîmbi.

Intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să o calmeze. Îşi aminti cum făcea duş cu Richard. Cît de plăcut era să-şi atingă trupurile unul de celălalt... *Niciodată, de acum încolo.* Dar amintirile aveau să fie întotdeauna acolo. Întotdeauna...

Adusese flori.

– Sînt frumoase, iubitule. Mulţumesc. Ce sărbătorim?

– Ziua Sfîntului Swithin[8].

Şi alte flori.

– Ziua Traversării Delaware-ului de către Washington.

– Ziua Naţională a papagalilor cu coadă lungă.

– Ziua beţivilor de pivniţă.

Cînd pe biletul ataşat trandafirilor fu scris „Ziua Şopîrlelor Săritoare", Diane rîse şi spuse:

– Iubitule, şopîrlele nu sar.

Şi Richard se luase cu mîinile de cap, spunînd:

– La naiba! Am fost dezinformat.

Îi plăcea să-i scrie poezii de dragoste. Cînd se îmbrăca, Diane găsea cîte una prin pantof, în sutien sau într-un sacou...

[8] Sfînt englez, cca. 800 – 862 d. H. Prelat englez. Ziua lui este pe 15 iulie (n. tr.)

Şi mai era şi ziua aceea cînd venise acasă de la lucru şi ea stătea după uşă, complet goală, cu excepţia unei perechi de pantofi cu toc înalt. Spuse:

– Iubitule, îşi plac pantofii ăştia?

Hainele lui ajunseseră pe podea şi amînaseră cina.

– Luăm micul dejun sau cina? se auzi vocea lui Kelly.

Mergeau pe jos către restaurant. Ziua era răcoroasă şi senină, cu un cer senin.

– Cer albastru, spuse Diane. Un semn bun.

Kelly îşi muşcă buza să nu rîdă. Într-un fel, superstiţiile Dianei erau drăgălaşe.

La cîţiva metri de restaurant, Kelly şi Diane văzură un magazin. Se priviră, zîmbiră vesele şi intrară.

– Vă pot ajuta cu ceva? le întrebă o vînzătoare.

– Da, spuse Kelly, plină de entuziasm.

– S-o luăm uşor, o avertiză Diane. Adu-ţi aminte ce s-a întîmplat data trecută.

– Exact. Uşor.

Trecură amîndouă prin magazin, luînd cîteva lucruri, absolut necesare. Îşi lăsară hainele vechi în cabine.

– Şi astea? întrebă vînzătoarea.

– Nu, zîmbi Diane. Daţi-le la săraci.

La colţ, era un magazin cu program non-stop.

– Uite, spuse Kelly. Telefoane celulare cu cartelă.

Diane şi Kelly intrară şi cumpărară două, fiecare echipat cu o mie de minute preplătite.

– Hai să facem din nou schimb de numere de telefon, spuse Kelly.

– Mda, zîmbi Diane.

Dură doar cîteva secunde.

Pe cînd ieşeau, după ce plătise la casă, Diane se uită în geantă.

– Chiar încep să rămîn fără bani.

– Şi eu, spuse Kelly.

– S-ar putea să fim nevoite să ne folosim cărţile de credit, spuse Diane.

– Nu înainte de a găsi vizuina vrăjită a iepurelui.

– Ce?

– Nimic.

Se aşeză la o masă în restaurant.

– Cu ce vă pot servi, doamnelor? le întrebă chelneriţa.

– Tu prima, se întoarse Kelly spre Diane.

– O să iau nişte suc de portocale, ouă cu bacon, pîine prăjită şi cafea.

Chelneriţa se întoarse către Kelly:

– Şi dumneavoastră, domnişoară?

– O jumătate de grapefruit.

– Atît? întrebă Diane.

Chelneriţa plecă.

– Nu poţi supravieţui cu o jumătate de grapefruit.

– Obişnuinţa. Am ţinut o dietă strictă ani de zile. Unele dintre modele mănîncă chiar Kleenex pentru a le scădea pofta de mîncare.

– Serios?

– Serios. Dar nu mai contează. N-o să mai fac niciodată modelling.

Diane o privi cu atenţie un moment:

– De ce?

– Nu mai contează. Mark m-a învăţat ceea ce e cu adevărat important, şi... (se opri luptîndu-se să-şi reţină lacrimile.) Aş vrea să-l fi cunoscut şi tu.

– Şi eu. Dar trebuie să-ţi iei viaţa de la capăt.

– Şi tu? spuse Kelly. Te vei apuca din nou de pictat?

Urmă o tăcere lungă:

– Am încercat... Nu.

Cînd Kelly şi Diane îşi terminaseră micul dejun şi se îndreptau către uşă, Kelly observă că în standurile de ştiri erau aşezate ziarele de dimineaţă.

– Stai un pic, spuse Kelly. (Se întoarse şi luă unul dintre ziare.) Uite!

Era un articol în partea de sus, pe prima pagină:

Kingsley International Group organizează un serviciu memorial în cinstea tuturor angajaţilor companiei ale căror decese recente au fost ţinta speculaţiilor de tot felul. Ceremonia se va desfăşura la sediul KIG, în Manhattan, luni la 11.15 a.m..

– Adică mîine. (Kely o privi pe Diane un moment.) De ce crezi că fac asta?

– Cred că ne întind o cursă.

– Şi eu cred la fel, încuviinţă Kelly din cap. Kingsley ne crede destul de proaste să cădem într-o...? (Kelly privi expresia Dianei şi spuse dezamăgită:) Mergem?

Diane clătină din cap.

– Nu se poate!

– Trebuie. Sînt sigură că Betty Barker va fi acolo. Trebuie să stau de vorbă cu ea.

– Nu vreau să par plictisitoare, dar cum plănuieşti să ieşim de acolo vii?

– Mă gîndesc eu la ceva. (O privi pe Kelly şi zîmbi.) Ai încredere în mine.

Kelly clătină din cap.

– Nimic nu mă pune mai tare pe gînduri decît să aud pe cineva zicînd „Ai încredere în mine". (Se gîndi o secundă, apoi fața i se lumină.) Am o idee. Știu cum să procedăm.

– Ce idee ai?

– E o surpriză.

Diane se uita la Kelly, îngrijorată.

– Chiar crezi că poți să ne scoți de acolo?

– Ai încredere în mine...

Cînd s-au întors la pensiune, Kelly a dat un telefon.

Amîndouă au dormit prost în acea noapte. Kelly stătea întinsă în pat, cuprinsă de îngrijorare. *Dacă planul meu dă greș, vom muri amîndouă.* Cînd în sfîrșit, a adormit, avea impresia că vede fața lui Tanner Kingsley studiind-o, undeva, de deasupra. Rînjea.

Diane se ruga, cu ochii strîns închiși. *Iubitule, s-ar putea să fie ultimă oară cînd vorbesc cu tine. Nu știu dacă să-ți spun rămas bun sau bine te-am găsit. Mă duc cu Kelly la KIG, la memorialul ținut în cinstea ta. Nu cred că avem șanse prea mari de a scăpa, dar trebuie să mă duc, pentru a încerca să te ajut. Am vrut doar să-ți mai spun o dată, înainte de a fi poate prea tîrziu, că te iubesc. Noapte bună, dragul meu.*

32

Slujba de comemorare se desfăşura în Parcul KIG, o zonă care fusese amenajată în spatele complexului Kingsley International Group ca loc de recreere pentru angajaţi. În parc erau adunaţi o sută de oameni, iar accesul se putea face numai prin două porţi, una de intrare şi una de ieşire.

În centrul perimetrului fusese înălţată o platformă, pe care stăteau, pe scaune, şase directori KIG. La capătul rîndului de scaune era aşezată secretara lui Richard Stevens, Betty Barker. Era o femeie atrăgătoare, cu trăsături nobile, trecută de treizeci de ani.

Tanner vorbea la microfon.

– ...şi această companie a fost construită prin devotamentul şi loialitatea angajaţilor ei. Le mulţumim şi le adresăm respectele noastre. Mi-a plăcut întotdeauna să mă gîndesc la compania noastră ca la o familie, în care toţi lucrează împreună, cu acelaşi obiectiv. (În timp ce vorbea, Tanner scruta mulţimea). Aici, la KIG, am rezolvat probleme şi am pus în practică idei care au făcut lumea un loc mai bun. Nu există o satisfacţie mai mare decît aceea de a...

În capătul opus al parcului, îşi făcură apariţia Diane şi Kelly intraseră. Tanner aruncă o privire la ceas. Era unsprezece patruzeci. Pe faţă îi apăru un zîmbet satisfăcut. Continua să vorbească.

– ...Şi ştim că orice succes repurtat de această companie vi se datorează dumneavoastră.

Diane privi spre platformă şi o înghionti uşor pe Kelly, nerăbdătoare:

– Uite-o pe Betty Barker. Trebuie să vorbesc cu ea.

– Ai grijă.

Diane aruncă o privire în jur şi spuse, încurcată:

– E prea uşor. Am un sentiment că am fost...

Se întoarse să se uite înapoi şi abia îşi putu reţine un ţipăt. Harry Flint şi doi dintre oamenii săi apăruseră la una dintre porţi. Diane îşi întoarse privirea către a doua poartă. Era blocată de Carballo şi alţi doi bărbaţi.

– Uite-i! strigă. Diane, cu gîtul uscat.

Kelly se întoarse şi-i privi pe cei şase bărbaţi care blocau ieşirile.

– Mai e vreo ieşire?

– Nu cred.

Tanner spunea:

– ...Din păcate, recent asupra unora dintre membrii familiei noastre s-au abătut nenorociri. Şi cînd o tragedie loveşte pe cineva din familia noastră, ne afectează pe toţi. KIG oferă o recompensă de cinci milioane de dolari oricui poate dovedi cine sau ce se află în spatele acestei poveşti.

– Cinci milioane de dolari dintr-un buzunar în celălalt, spuse Kelly încet.

Tanner privi peste mulţime, le văzu pe Kelly şi pe Diane şi privirea îi era rece ca gheaţa.

– Avem două membre îndoliate ale familiei alături de noi astăzi, doamna Mark Harris şi doamna Richard Stevens. Le voi ruga să vină aici sus, pe podium.

– Nu-l putem lăsa să ne urce acolo, spuse Kelly, îngrozită. Trebuie să rămînem în mulţime. Ce facem acum?

Diane o privi pe Kelly, surprinsă:

– Ce vrei să spui? Tu eşti cea care ne va scoate de aici, îţi aminteşti? Pune-ţi planul în aplicare.

Kelly înghiţi în sec.

– Nu a mers.

– Atunci treci la planul B, spuse Diane, nervoasă.

– Diane...

– Da?

– Nu am un plan B.

Diane holbă ochii.

– Adică... adică ne-am băgat aici fără să avem o cale de ieşire?

– Am crezut...

Vocea lui Tanner răsună puternic în difuzoare:

– Ar dori doamna Stevens şi doamna Harris să urce aici? Vă rugăm?

Kelly se întoarse către Diane şi spuse:

– Îmi pare foarte rău.

– E vina mea. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord să venim.

Mulţimea se întorcea pentru a le privi. Erau prinse în cursă.

– Doamnă Stevens şi doamnă Harris...

– Ce facem? şopti Kelly.

– Nu avem de ales, spuse Diane. Urcăm. (Trase adînc aer în piept.) Să mergem.

Cele două femei porniră încet către podium.

Diane privea în sus către Betty Barker, ai cărei ochi erau aţintiţi asupra ei, panicaţi.

Diane şi Kelly se apropiară de podium, cu inimile bătîndu-le să iasă din piept.

Richard, iubitule, am încercat. Orice s-ar întîmpla, vreau să ştii că..., îşi spunea Diane.

Brusc, izbucni o ceartă zgomotoasă la capătul parcului. Oamenii erau curioşi să vadă ce se întîmplă.

Ben Roberts îşi făcu o intrare spectaculoasă, însoţit de un număr mare de cameramani şi asistenţi.

Cele două femei se întoarseră să privească. Kelly o apucă pe Diane de braţ, radiind.

– Planul A începe! Ben e aici!

Şi Diane ridică privirea şi spuse încet:

– Mulţumesc, Richard.

– Ce? zise Kelly.

Îşi dădu seama instantaneu ce voia să spună Kelly....

– Mda. Hai. Ben ne aşteaptă, spuse ea cinic.

Tanner urmărea scena, cu faţa împietrită.

– Mă scuzaţi, strigă. Îmi pare rău, domnule Roberts. E o ceremonie memorială privată. Va trebui să vă cer dumneavoastră şi echipei dumneavoastră să plecaţi.

– Bună dimineaţa, domnule Kingsley, spuse Ben Roberts. Facem un interviu cu doamna Stevens şi doamna Harris pentru emisiunea mea dar, dacă tot sîntem aici, m-am gîndit că v-ar plăcea să înregistrăm o parte din serviciul memorial.

Tanner clătină din cap.

– Nu, nu vă pot permite să rămîneţi aici.

– Păcat. Atunci le voi lua pe doamna Harris şi pe doamna Stevens la studio chiar acum.

– Nu puteţi, spuse Tanner dur.

– De ce? îl privi Ben.

Tanner aproape că tremura de furie.

– Adică... nu... nimic.

Femeile ajunseseră la Ben.

– Mă scuzați că am întîrziat, spuse el încet. A fost o ştire de senzație în legătură cu o crimă şi...

– Era gata să mai ai o ştire de senzație cu încă două, spuse Kelly. Hai să plecăm de aici.

Tanner privea, enervat, cum Kelly, Diane, Ben şi echipa lui îi împingeau pe oamenii lui şi ieşeau din parc.

Harry Flint privi spre Tanner pentru instrucțiuni. Cînd Tanner clătină încet din cap a "nu", el se gîndea: *Nu s-a terminat încă, javrelor.*

Diane şi Kelly se urcară în maşină cu Ben Roberts. Echipa lui îi urma în două dubițe.

– Acum, poți să-mi spui despre ce e vorba? se întoarse el spre Kelly.

– Aş vrea să pot, Ben. O voi face cînd voi şti despre ce vorbesc. Promit.

– Kelly, sînt reporter, trebuie să ştiu...

– Azi ai venit în calitate de prieten.

– Mda, oftă Roberts. Unde vreți să vă duc?

– Ai vrea să ne laşi la intersecția dintre strada 42 şi Times Square?

– S-a făcut.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Diane şi Kelly coborau din maşină.

Kelly îl sărută pe Roberts pe obraz.

– Mulțumesc, Ben. N-o să uit asta. Ținem legătura.

– Aveți grijă.

Se întoarseră şi-i făcură cu mîna. Plecară.

– Mă simt fără apărare, spuse Kelly.

– De ce?

– Diane, nu avem nici o armă, nimic. Aş vrea să avem o armă.

– Avem creierele noastre.

– Aş prefera să avem o armă. De ce sîntem aici? Acum ce facem?

– O să ne oprim din fugă. De acum încolo, sîntem în ofensivă.

– Ce înseamnă asta? o privi Kelly cu curiozitate.

– Înseamnă că m-am săturat pînă peste cap să fim ţinta ţintelor. Mergem după ei, Kelly.

Kelly o privi o secundă pe Diane:

– *Noi* să mergem după KIG?

– Exact.

– Ai citit prea multe cărţi poliţiste. Cum crezi că putem noi două să răsturnăm cel mai mare „consorţiu de experţi în problemele climatice" din lume?

– Începem prin a obţine numele tuturor angajaţilor lor care au murit în ultimele cîteva săptămîni.

– Ce te face să crezi că au mai fost şi alţii, în afară de Mark şi Richard?

– Faptul că în anunţul din ziar scria *toţi* angajaţii lor, aşa că erau mai mult de doi.

– Oh. Şi cine ne va da numele astea?

– Îţi arăt eu, spuse Diane.

Internet Café-ul cu acces rapid era o sală vastă plină de computere, în care se aflau mai mult de o duzină de rînduri de separeuri echipate cu patru sute de calculatoare, aproape toate folosite. Făcea parte dintr-un lanţ care se extindea în toată lumea.

Cînd intrară, Diane se duse la automatul de cărţi de credit să cumpere o oră de acces la Internet.

– De unde începem? spuse Kelly, cînd se întoarse.

– Să întrebăm computerul.

Găsiră un separeu gol şi se aşezară.

Kelly o privea pe Diane conectîndu-se la Internet.

– Şi acum ce se întîmplă?

– Mai întîi, dăm o raită pe Google pentru a găsi numele celorlalte victime care erau angajate la KIG.

Diane navigă pe web pînă la site-ul www.google.com şi tastă criteriul de căutare: „Necrolog" şi „KIG".

Apăru o listă lungă de adrese. Diane căuta în mod special articole de ziar care erau accesibile *online*. Găsi cîteva. Accesă acele linkuri, care o duseră la o serie de necrologuri recente şi alte articole. Unul dintre articole o trimitea la KIG Berlin. Accesă site-ul.

– Uite ceva interesant... Franz Verbrugge.

– Cine e?

– Întrebarea e, *unde* e? Pare să fi dispărut. Lucra pentru KIG în Berlin şi soţia lui, Sonja, a murit în condiţii misterioase.

Diane activă alt link. Ezită şi o privi pe Kelly.

– În Franţa. Mark Harris.

Kelly respiră adînc şi făcu semn din cap:

– Continuă.

Diane mai apăsă pe nişte taste.

– Denver – Gary Reynolds. Manhattan – vocea i se frînse – Richard. (Diane se ridică.) Asta e.

– Şi acum? zise Kelly.

– O să ne gîndim cum să punem toate astea cap la cap. Hai să mergem.

La jumătatea cvartalului, Kelly şi Diane trecură pe lîngă un magazin de computere.

– Un minut, spuse Kelly.

Diane o urmă pe Kelly, care intră în magazin şi îi spuse managerului.

– Mă scuzați. Numele meu este Kelly Harris. Sînt asistenta lui Tanner Kingsley. Avem nevoie de treizeci din cele mai bune şi scumpe computere de la dumneavoastră în după-amiaza asta. Se poate?

Managerul radia de bucurie.

– Sigur, cum să nu, doamnă Harris. Pentru domnul Kingsley, orice. Nu le avem pe toate aici, desigur, dar le aducem de la depozit. Mă voi ocupa personal. Plătiți cu bani gheață sau cu factură?

– Cu plata ramburs, spuse Kelly.

În timp ce managerul pleca în grabă, Diane spuse:

– Aş vrea să-mi fi trecut prin cap asta.

– Îți va trece, rînji Kelly.

– Mă gîndeam că ați dori să vedeți astea, domnule Kingsley. Kathy Ordonez îi înmînă cîteva ziare. Titlurile spuneau tot:

O FURTUNĂ CIUDATĂ LOVEŞTE AUSTRALIA

Prima tornadă din istorie care a lovit Australia a distrus cinci sate. Numărul victimelor este necunoscut.
Meteorologii sînt neputincioşi față de noile evoluții mondiale ale climei.
Cauza se presupune că ar fi stratul de ozon.

Tanner spuse:

– Trimite-i astea doamnei senator van Luven, împreună cu o notă : „Doamnă senator van Luven, cred că timpul e din ce în ce mai scurt cu cele mai bune urări, Tanner Kingsley.".

– Da, domnule.

Tanner privea monitorul unui computer, cînd auzi sunetul care-i spunea că primise o alertă de la divizia de securitate de la departamntul de Tehnologie a Informației.

Tanner aranjase ca departamentul său de IT să aibă instalați „păianjeni", software de ultimă generație, care analizau în mod constant Internetul în căutare de informații. În secret, Tanner reglase păianjenii să caute persoanele care doreau informații delicate în legătură cu moartea lui Richard Stevens şi Mark Harris. Acum fixa cu interes mesajul de avertizare de pe monitorul computerului.

Apăsă pe o sonerie.

– Andrew, treci încoace.

Andrew era în biroul lui, visînd cu ochii deschişi amintindu-şi de accidentul pe care îl avusese. Ar fi vrut să probeze costumul de astronaut trimis de armată. Dar Tanner era acolo, şi îi întindea un costum şi o mască de gaze. *Poartă-l pe ăsta. Îți va purta noroc.* Tanner era...

– Andrew! Treci aici!

Andrew auzi ordinul, se ridică şi intră încet în biroul lui Tanner.

– Stai jos.

– Da, Tanner.

Se aşeză pe un scaun.

– Javrele tocmai ne-au atacat site-ul din Berlin. Ştii ce înseamnă asta?

– Da... Ăă, nu.

– Computerele au sosit, domnule Kingsley, spuse secretara prin interfon.

– Ce computere?

– Cele pe care le-ați comandat.

Nedumerit, Tanner se ridică şi se duse în camera de recepţie. Treizeci de computere erau aşezate unul peste celălalt pe cărucioare. Managerul magazinului şi trei bărbaţi în salopete stăteau lîngă ele.

Cînd îl văzu pe Tanner apropiindu-se, faţa managerului se lumină:

– Am exact ceea ce aţi cerut, domnule Kingsley. Ultima generaţie. Şi vă vom ajuta cu plăcere de fiecare dată...

Tanner se holba la grămada de computere.

– Cine a comandat astea?

– Asistenta dumneavoastră, Kelly Harris. A spus că aveţi nevoie de ele imediat, aşa că...

– Ia-le înapoi, spuse Tanner blînd. Unde se duce ea, nu o să mai aibă nevoie de ele.

Se întoarse şi intră înapoi în birou.

– Andrew, ai vreo idee de ce au accesat site-ul nostru de Internet? Păi, o să-ţi spun eu. O să încerce să dea de alte victime şi să caute motivele morţii lor. (Tanner se aşează). Pentru a face asta, ar trebui să se ducă în Europa. Numai că nu vor ajunge acolo.

Andrew spuse somnoros:

– Nu...

– Cum le vom opri, Andrew?

Andrew încuviinţă:

– Oprim...

Tanner îşi privi fratele şi spuse batjocoritor:

– Aş vrea să pot vorbi cu cineva care are creier.

Andrew îl privi pe Tanner ducîndu-se la un computer şi aşezîndu-se în faţa tastaturii.

– O să începem prin a le şterge toate proprietăţile. Avem numerele lor de asigurare socială. În timp ce vorbea, tasta în continuu. Diane Stevens... spuse mustăcind.

Folosea echipamentul de siguranță pe care KIG îl instalase cînd fuseseră angajați să facă sistemele Y2K-compliant pentru „Experian". Software-ul de siguranță îi oferea lui Tanner o rază de acces pe care nu o avea nici chiar cel mai mare director de la Experian.

– Uite. Cei de la Experian au toate informațiile lor bancare, un plan de pensie, linia ei de credit de la bancă. Vezi?

– Da, Tanner, da, înghiți Andrew în sec.

Tanner se întoarse înapoi către calculator:

– O să dăm cărțile ei de credit ca furate... Acum facem același lucru cu Kelly Harris... Următorul pas e să mergem la site-ul de Internet al băncii lui Diane.

Accesă site-ul și apoi activă un link care spunea „Aranjează-ți conturile."

Apoi, Tanner introduse numărul de cod al Dianei și ultimele patru cifre din numărul ei de asigurare socială. Astfel, obținu accesul. O dată intrat, transferă toate balanțele de plăți către linia ei de credit, apoi se întoarse la baza de date pentru credite de la Experian și îi anulă linia de credit sub motivul „Cu plăți de efectuat."

– Andrew...

– Da, Tanner?

– Vezi ce am făcut? Am transferat toate bunurile Dianei Stevens la categoria de plăți care trebuie primite de departamentul lor de încasări. Tonul din vocea lui se umplu de satisfacție. Acum, vom face același lucru cu Kelly Harris.

Cînd termină, Tanner se ridică și merse pînă la Andrew.

– E gata. Nu mai au bani și nici credit. Nu au cum să iasă din țară. Le-am prins în cursă. Ce zici de frățiorul tău?

Andrew încuviință din cap.

– Aseară, la televizor, am văzut un film despre un...

Furios, Tanner strînse pumnul și își lovi atît de tare fratele peste față încît Andrew căzu de pe scaun și se izbi de un zid, făcînd un zgomot.

– Ticălosule! Ascultă-mă cînd vorbesc cu tine!

Uşa se deschise cu putere şi înăuntru apăru Kathy Ordonez:

– S-a întîmplat ceva, domnule Tanner?

Tanner se întoarse către ea.

– Da. Bietul Andrew a căzut.

– Oh, Doamne.

Îl ridicară amîndoi pe Andrew în picioare.

– Am căzut?

– Da, Andrew, dar acum eşti bine, spuse Tanner, cu blîndeţe.

– Domnule Kingsley, şopti Kathy Ordonez, nu credeţi că fratelui dumneavoastră i-ar fi mai bine într-un azil?

– Sigur că i-ar fi, răspunse Tanner. Dar l-ar durea mult. Asta e adevărata lui casă. Eu pot să am grijă de el aici.

Kathy Ordonez îl privi pe Tanner, plină de admiraţie:

– Sînteţi un om minunat, domnule Kingsley.

El ridică din umeri cu modestie:

– Trebuie să facem cu toţii ce putem.

Zece minute mai tîrziu, secretara lui Tanner era înapoi.

– Veşti bune, domnule Kingsley. Faxul acesta tocmai a sosit de la biroul senatoarei van Luven.

– Să văd.

Tanner i-l smulse din mînă.

„Dragă domnule Kingsley,

Aceasta este o notă prin care vă comunicăm decizia Comisiei Senatoriale pentru Probleme de Mediu de a aloca fonduri pentru amplificarea investigaţiilor noastre asupra încălzirii globale şi a modului de combatere a acesteia.

A dumneavoastră, Senator van Luven."

33

– Ai paşaport? întrebă Diane.

– Îl port întotdeauna cu mine cînd sînt într-o ţară ciudată. Şi, în ultima vreme, asta a devenit o ţară a dracului de ciudată.

– Paşaportul meu e într-un seif la bancă. O să-l iau. Şi o să avem nevoie de nişte bani.

Cînd intrară în bancă, Diane coborî în seiful de la subsol şi îşi deschise cutia de valori. Scoase paşaportul, îl puse în poşetă. Apoi se duse sus la ghişeul unui casier.

– Aş vrea să-mi lichidez contul.

– Sigur. Numele dumneavoastră, vă rog.

– Diane Stevens.

Casierul făcu un semn din cap.

– Un moment, vă rog. Se duse în spatele lui, la un rînd de dulapuri cu dosare, deschise un sertar şi începu să răsfoiască prin cartoanele de identificare. Scoase unul, îl privi un moment, apoi se întoarse la Diane. Contul dumneavoastră a fost lichidat deja, doamnă Stevens.

– Nu, clătină Diane din cap. Trebuie să fie o greşeală. Am...

Casierul îi puse cartonul în față. Pe el scria: „Cont închis. Motivul: deces."

Diane se holba la el fără să-i vină a crede, apoi ridică privirea la casier:

– Arăt eu ca şi cum aş fi decedată?

– Sigur că nu. Îmi pare rău. Dacă doriţi să-l chem pe director, aş putea...

– Nu! (Dîndu-şi seama de cele întîmplate, o trecu un fior). Nu, mulţumesc.

Diane se grăbi spre intrare, unde aştepta Kelly.

– Ai luat paşaportul şi bani?

– Am paşaportul. Nenorociţii mi-au închis contul bancar.

– Cum puteau să...?

– E foarte simplu. Ei sînt KIG şi noi nu. (Diane rămase pe gînduri un moment). O, Doamne!

– Acum ce mai e?

– Trebuie să dau un telefon rapid. Diane intră grăbită într-o cabină de telefon, formă un număr şi scoase o carte de credit. Cîteva secunde mai tîrziu, vorbea cu un funcţionar.

– Contul este pe numele de Diane Stevens. E un cont...

– Îmi pare rău, doamnă Stevens. Înregistrările noastre arată că a fost raportat ca furat. Dacă vreţi să daţi o declaraţie, vă putem elibera un nou card într-o zi sau două şi...

– Lăsaţi, spuse Diane.

Trînti receptorul în furcă şi se întoarse la Kelly.

Mi-au anulat cărţile de credit.

Kelly trase adînc aer în piept.

– Acum eu trebuie să dau un telefon sau două.

Kelly stătu la telefon aproape o jumătate de oră. Cînd se întoarse la Diane, era turbată de furie.

– Caracatiţa loveşte din nou. Dar încă mai am un cont bancar în Paris, aşa că pot să...

– Nu avem timp de asta, Kelly. Trebuie să plecăm de aici acum. Cîți bani ai la tine?

– Destul cît să ajungem înapoi în Brooklyn. Dar tu?

– Pînă în New Jersey.

– Sîntem prinse în cursă. Ştii de ce fac asta, nu? Ca să ne împiedice să ajungem în Europa şi să aflăm adevărul.

– Se pare că le-a ieşit.

– Nu, nu le-a ieşit, spuse Kelly gînditoare. Mergem.

– Cum? Cu nava mea spațială? întrebă Diane, sceptică.

– Cu a mea.

Joseph Berry, managerul magazinului de bijuterii de pe Fifth Avenue, le privi pe Diane şi pe Kelly apropiindu-se şi le zîmbi, cît mai profesionist cu putință.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Kelly spuse:

– Da. Aş vrea să-mi vînd inelul. E...

Zîmbetul lui pieri.

– Îmi pare rău. Nu cumpărăm bijuterii.

– Păcat.

Joseph Berry vru să se îndepărteze. Kelly deschise palma. În ea era un inel mare cu smarald.

– Acesta e un smarald de şapte carate, înconjurat de diamante de trei carate şi montat în platină.

Joseph Berry se uită fix la inel, impresionat. Luă o lupă de bijutier şi o puse la ochi.

– E cu adevărat frumos, dar avem o politică a firmei care nu...

– Vreau douăzeci de mii de dolari pe el.

– Aţi spus douăzeci de mii de dolari?

– Da. Bani gheață.

Diane se holba la ea.

– Kelly...

Berry privi din nou inelul și încuviință din cap.

– Eu... cred că se poate aranja acest lucru.

Dispăru în biroul din spate.

– Ai înnebunit? *Te jefuiește!* spuse Diane.

– Oare? Dacă rămînem aici, vom fi ucise. Spune-mi cît prețuiesc viețile noastre.

Diane nu știu ce să răspundă.

Joseph Berry ieși din biroul din spate, zîmbind:

– Trimit pe cineva la bancă, peste drum, să vă aducă banii imediat.

– Aș vrea să nu faci asta, se întoarse Diane către Kelly.

Kelly ridică din umeri:

– E doar o bijuterie...

Închise ochii.

E doar o bijuterie...

Era ziua ei. Se auzi telefonul sunînd.

– Bună dimineața, iubito.

Era Mark.

– Bună dimineața.

Aștepta ca el să-i spună „La mulți ani!".

– Nu lucrăm azi, spuse el. Îți plac excursiile?

Nu asta se aștepta Kelly să audă. Simți un mic tremur de dezamăgire. Vorbiseră despre zilele de naștere cu o săptămînă mai devreme. Mark uitase.

– Da.

– Ce-ai zice să facem o excursie în dimineața asta?

– Bine.

– Vin să te iau într-o jumătate de oră.

– Voi fi gata.

Se urcară în maşină.

– Unde mergem? întrebă Kelly.

Amîndoi purtau haine de excursie.

– Sînt nişte poteci minuate lîngă Fontainebleau.

– Oh? Te duci des acolo?

– Înainte mă duceam acolo ca să evadez.

Kelly îl privi, nedumerită:

– Să evadezi de unde?

– Din singurătate, ezită el. Acolo mă simţeam mai puţin singur. (Îi aruncă o privire lui Kelly şi zîmbi). N-am mai fost acolo de cînd te-am cunoscut pe tine.

Fontainebleau e un palat grandios înconjurat de păduri, în sudul Parisului.

În timp ce la distanţă începea să se zărească proprietatea regală, Mark spuse:

– O grămadă de regi Louis au locuit aici, începînd cu Louis al IV-lea.

– A, da?

Kelly îl privea şi se gîndea: *Mă întreb dacă pe vremea aia aveau felicitări pentru ziua de naştere. Aş vrea să-mi dea o felicitare de ziua mea. Mă port ca o şcolăriţă.*

Ajunseseră pe domeniul palatului. Mark trase maşina pe unul din locurile de parcare.

Cînd coborîră din maşină, îndreptîndu-se spre pădure, Mark spuse:

– Rezişti un kilometru şi jumătate?

– Mă descurc cu mai mult de atît în fiecare zi, pe podium, rîse Kelly.

Mark o luă de mînă.

– Bun. Să mergem.

– Sînt cu tine.

Trecură pe lîngă o serie de clădiri impunătoare şi porniră prin pădure. Erau complet singuri, înconjuraţi de o mare de

verdeață și copaci seculari. Era o zi de vară frumoasă, plină de soare. Vîntul era cald și mîngîietor. Cerul fără nori.

– Nu-i așa că e frumos? întrebă Mark.

– E minunat, Mark.

– Mă bucur că ai fost liberă azi.

Kelly își aminti ceva.

– Tu nu ar trebui să fii la muncă azi?

– Am hotărît să-mi iau liber.

– Oh!

Se afundau din ce în ce mai mult în pădurea misterioasă.

După cincisprezece minute, Kelly întrebă:

– Pînă unde vrei să mergem?

– E un loc mai discret, care îmi place. Aproape că am ajuns.

Cîteva minute mai tîrziu, intrară într-un luminiș cu un stejar enorm în centru.

– Am ajuns, spuse Mark.

– E atît de liniștit.

Pe copac părea să fie o ușoară scrijelitură. Kelly se duse să vadă mai bine. LA MULȚI ANI, KELLY!

Se uită un moment la Mark, fără grai.

– Oh, Mark, dragul meu, mulțumesc.

Așadar, nu uitase.

– Cred că s-ar putea să fie ceva în copac.

– În copac?

Kelly se apropie și mai tare de el. La nivelul ochilor era un loc gol. Băgă mîna și simți un mic pachețel, pe care îl scoase afară. Era o cutiuță de cadouri.

– Ce e?

– Deschide-o.

Kelly o deschise. Avea ochii măriți de uimire. În cutie era un inel cu smarald de șapte carate, înconjurat de diamante de trei

carate, montat în platină. Kelly se uita la el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se întoarse şi îl luă în braţe pe Mark.

– Eşti mult prea generos.

– Ţi-aş da luna dacă mi-ai cere-o, Kelly. Te iubesc.

Ea îl ţinea strîns lîngă ea, pierdută într-o beţie pe care nu o mai cunoscuse. Şi apoi spuse ceva ce credea că nu avea să spună niciodată.

– Şi eu sînt îndrăgostită de tine, iubitule.

El radia de fericire.

– Hai să ne căsătorim acum... Am...

– Nu.

Refuzul a sunat ca un bici.

Mark o privea, surprins.

– De ce?

– Nu putem.

– Kelly... nu crezi că te iubesc?

– Ba da.

– Tu eşti îndrăgostită de mine?

– Da.

– Dar nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

– Ba vreau, dar... dar... nu pot.

– Nu înţeleg. De ce?

O privea atent, nedumerit. Kelly ştia că, în momentul în care i-ar fi povestit lui Mark experienţa ei traumatizantă, el n-ar mai fi vrut s-o mai vadă niciodată.

– Nu aş... nu aş putea niciodată să-ţi fiu o soţie adevărată.

– Ce vrei să spui?

Era cel mai dificil lucru pe care Kelly trebuise să-l spună vreodată.

– Mark, nu am putea niciodată să facem sex împreună. Cînd aveam opt ani am fost violată.

Privea pierdută copacii nepăsători, spunînd acea povestea sordidă primului bărbat pe care îl iubise vreodată.

– Nu mă interesează sexul. Mă dezgustă pînă şi ideea. Mă înspăimîntă. Sînt... sînt doar pe jumătate femeie. Sînt o ciudată.

Respira greu, încercînd să nu plîngă.

Kelly simţi mîna lui Mark peste a ei.

– Îmi pare atît de rău, Kelly. Trebuie să fi fost o experienţă devastatoare.

Kelly tăcea.

– Sexul e foarte important într-o căsnicie, spuse Mark.

Kelly încuviinţă din cap, muşcîndu-şi buza. Ştia ce avea el să spună în continuare:

„Desigur. Aşa că înţeleg de ce nu ai v..."

– Dar nu despre asta e vorba într-o căsnicie. E vorba despre a-ţi petrece viaţa cu cineva pe care-l iubeşti... Despre a avea pe cineva cu care să vorbeşti, pe cineva cu care să împarţi toate momentele vesele şi triste.

Ea asculta, înmărmurită, temîndu-se să creadă ceea ce auzea.

– Sexul dispare în cele din urmă, Kelly, dar dragostea adevărată nu. Eu te iubesc pentru inima şi sufletul tău. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Mă descurc fără sex.

Kelly încerca să nu-i tremure vocea.

– Nu, Mark... nu pot să te las să faci asta.

– De ce?

– Pentru că într-o zi ai regreta. Te-ai îndrăgosti de altcineva, care ar putea să îţi dea... ceea ce eu nu pot. M-ai părăsi.... şi asta mi-ar rupe inima.

Mark se întinse, o luă pe Kelly în braţe şi o strînse aproape de el.

– Ştii de ce n-aş putea să te părăsesc niciodată? Pentru că eşti cea mai bună parte din mine. Ne căsătorim.

Kelly îl privi în ochi.

– Mark, îți dai seama în ce te bagi?

– Cred că ai putea reformula asta, zîmbi el.

Kelly rîse și îl îmbrățișă.

– Oh, iubitule, ești sigur că...

El radia de fericire.

– Sînt sigur. Tu ce zici?

Ea își simți lacrimile curgînd pe obraji.

– Zic... da!

Mark îi strecură inelul cu smarald pe deget. Se ținură în brațe mult timp.

Kelly spuse:

– Vreau să mă însoțești la salon mîine dimineață și să le cunoști pe cîteva dintre manechinele cu care lucrez.

– Credeam că e o regulă împotriva...

– Regulile s-au schimbat.

Mark era bucuros.

– Am să aranjez cu un judecător pe care îl cunosc să ne căsătorească duminică.

În dimineața următoare, cînd Kelly și Mark au ajuns la salon, Kelly arătă înspre cer:

– Se pare că o să plouă. Toată lumea vorbește despre climă, dar nimeni nu face nimic în privința asta.

Mark se întoarse și îi aruncă o privire ciudată.

Kelly văzu expresia de pe fața lui Mark:

– Oh, îmi pare rău. E un clișeu, așa-i?

Mark nu răspunse.

Cînd intră Kelly, în culise erau șase manechine.

– Am de făcut un anunț. Mă căsătoresc duminică și sînteți toate invitate.

Încăperea se umplu imediat de întrebări:

– El e frumosul misterios pe care nu voiai să ni-l prezinți?

– Îl știm?

– Cum arată?

– Ca un Cary Grant tînăr, spuse Kelly mîndră.

– Ooh! Cînd putem să-l întîlnim?

– Acum. E aici. Intră, iubitule.

Mark intră în încăpere. Deodată se lăsă tăcerea. Una dintre manechine îl privi pe Mark și spuse pe ascuns:

– E vreo glumă?

– Trebuie să fie.

Mark Harris era cu treizeci de centimetri mai scund decît Kelly, un om obișnuit, cu o claie de păr gri în dezordine.

Cînd trecu primul șoc, manechinele veniră să-i felicite pe viitorii însurăței.

– E o veste minunată.

– Ne bucurăm enorm pentru voi.

– Sînt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

Cînd felicitările se terminară, Mark și Kelly plecară. Cînd mergeau pe hol, Mark întrebă:

– Crezi că m-au plăcut?

Kelly zîmbea.

– Sigur că le-ai plăcut. Cum ar putea cineva să nu te placă? Se opri. Oh!

– Ce e?

– Sînt pe coperta unei reviste care tocmai a sosit. Vreau să vezi. Mă întorc imediat.

Kelly porni către culisele manechinelor. Cînd ajunse la ușă, auzi o voce spunînd:

– Chiar se mărită cu el?

Se opri să asculte.

– Trebuie să fi înnebunit.

– Am văzut-o refuzîndu-i pe unii dintre cei mai frumoşi şi bogaţi bărbaţi din lume. Ce vede la el?

Una dintre manechine, care tăcuse, vorbi:

– E foarte simplu, spuse ea.

– Ce e?

– O să rîdeţi.

– Dă-i drumul.

– Aţi auzit vreodată expresia „a vedea pe cineva prin ochii iubirii?"

Nimeni nu a rîs.

Nunta a avut loc la Ministerul de Justiţie din Paris şi toate manechinele au fost acolo ca domnişoare de onoare. Afară, în stradă, era o mulţime de oameni care auziseră de nunta fotomodelului Kelly. Paparazzi erau şi ei acolo.

Sam Meadows era cavalerul de onoare al lui Mark.

– Unde plecaţi în luna de miere? întrebă Meadows.

Mark şi Kelly schimbară o privire. Nici măcar nu se gîndiseră la o lună de miere.

– Ăă... făcu Mark. (Alese un loc la întîmplare). Saint Moritz.

– Saint Moritz, zîmbi Kelly încurcată.

Nici unul dintre ei nu mai fusese la Saint Moritz. Peisajul îţi tăia răsuflarea, o privelişte nesfîrşită de munţi maiestuoşi şi văi line.

Hotelul Badrutt Palace se afla sus, pe un deal. Mark sunase dinainte pentru rezervări. Cînd au ajuns, managerul hotelului i-a întîmpinat.

– Bună ziua, doamnă şi domnule Harris. Apartamentul nupţial este gata pentru dumneavoastră.

Mark rămase pe gînduri un moment.

– S-ar putea... s-ar putea să ne puneți două paturi?

Managerul întrebă cu graiul pierit:

– Două paturi?

– Ăă... da, vă rog.

– Păi... sigur.

– Vă mulțumim. (Mark se întoarse spre Kelly). Sînt o grămadă de lucruri interesante de văzut aici. Scoase o listă din buzunar. Muzeul Engadine, Stînca Druidului, Fîntîna Sfîntului Mauriţiu, turnul înclinat...

Cînd rămaseră singuri în apartament, Mark spuse:

– Iubito, nu vreau ca situaţia să te facă să nu te simţi bine. Facem asta doar ca să oprim bîrfele. Ne vom petrece restul vieţii împreună. Şi ceea ce vom împărţi noi e mult mai important decît o relaţie fizică. Vreau doar să fiu cu tine şi vreau ca tu să fii cu mine.

Kelly îl îmbrăţişă.

– Nu... nu ştiu ce să zic.

– Nu trebuie să spui nimic, zîmbi Mark.

Au luat cina jos şi apoi s-au întors în apartament. În dormitorul principal fuseseră puse două paturi. Cînd Kelly ieşi din baie, cincisprezece minute mai tîrziu, Mark era în pat.

Kelly se duse spre el şi se aşeză pe marginea patului.

– Mark, eşti sigur că situaţia o să-ţi convină?

– Mai sigur ca niciodată. Noapte bună, frumoasa mea iubită.

– Noapte bună..

Kelly se băgă în pat şi stătu acolo, gîndindu-se. Retrăind noaptea care-i schimbase viaţa. *Sstt, nu scoate nici un*

sunet!...Dacă-i spui mamei tale despre asta, am să mă întorc şi am s-o omor. Ceea ce îi făcuse monstrul acela îi distrusese toată viaţa. Ucisese ceva în interiorul ei. O făcuse să se teamă de întuneric... să se teamă de bărbaţi... să se teamă de dragoste. Îi dăduse lui putere asupra ei. *N-o să-l las. Nu-l mai las.* Toate emoţiile pe care şi le reprimase în toţi aceşti ani, toată pasiunea care se acumulase în ea, explodară asemeni unui uragan. Kelly îl privi pe Mark. Dintr-o dată îl dori cu disperare. Aruncă cearşafurile de-o parte şi se duse la patul lui.

– Dă-te mai încolo, şopti ea.

Mark se ridică în capul oaselor, surprins.

– Ai zis că... nu mă vrei în patul tău, şi...

Kelly îl privi şi spuse blînd:

– Dar n-am zis că nu pot fi *eu* în al tău. (Îi urmări expresia de pe faţă în timp ce îşi scotea cămaşa de noapte şi se băga în pat lîngă el). Fă dragoste cu mine, şopti ea.

– Oh, Kelly, da!

El începu uşor şi blînd. *Prea blînd. Prea blînd.* Apele potopului se porniseră, şi Kelly avea nevoie de el cu disperare. Făcu dragoste cu el violent. Niciodată nu se simţise mai bine.

Stăteau unul în braţele celuilalt, odihnindu-se. Kelly spuse:

– Ştii lista aia pe care mi-ai arătat-o?

– Da.

– Poţi s-o arunci, zise ea încet.

Mark zîmbi.

– Ce proastă am fost.

Îl ţinea strîns pe Mark, şi vorbeau, şi făceau din nou dragoste, şi în cele din urmă căzură amîndoi, epuizaţi.

– Sting lumina, spuse Mark

Ea se încordă şi-şi închise ochii strîns. Simţind corpul lui cald lîngă al ei, apărînd-o, nu mai spuse nimic.

Cînd Mark stinse lumina, Kelly deschise ochii.

Nu-i mai era frică de întuneric. Scăpase...

– Kelly? Kelly!

Fu smulsă din reverie. Ridică privirea şi era înapoi în magazinul de bijuterii de pe Fifth Avenue din New York. Joseph Berry îi întindea un plic gros.

– Poftiţi. Douăzeci de mii de dolari în bancnote de o sută, exact aşa cum aţi cerut.

Lui Kelly îi trebui un moment să-şi revină.

– Vă mulţumesc.

Kelly deschise plicul, scoase zece mii de dolari şi i-i dădu lui Diane.

Diane o privi confuză:

– Ce faci?

– E jumătatea ta.

– Pentru ce? Nu pot...

– Mi-i dai înapoi mai tîrziu. Dacă mai sîntem pe aici. Dacă nu mai sîntem, oricum nu-mi mai trebuie. Acum, hai să vedem dacă putem pleca de aici.

34

Pe bulevardul Lexington, Diane opri un taxi.
– Încotro mergem?
– La aeroportul La Guardia.
Kelly o privi surprinsă pe Diane.
– Nu ştii că vor urmări toate aeroporturile?
– Sper să o facă.
– Ce...? gemu Kelly. Ai un plan, nu?
– Mda.
Diane o strînse de mînă pe Kelly şi zîmbi.

O dată ajunse la aeroportul La Guardia, Kelly o urmă pe Diane în terminalul care ducea către ghişeul Alitalia Airlines.

– Bună dimineaţa, spuse agentul de turism din spatele ghişeului. Vă pot fi de folos cu ceva?

– Da, am dori două bilete normale pentru Los Angeles.

– Cînd aţi dori să plecaţi?

– Cu primul zbor disponibil. Numele noastre sînt Diane Stevens şi Kelly Harris.

Kelly tresări.

Agentul de ticketing consulta un orar.

– Îmbarcarea în următorul avion se va face la două şi un sfert.

– Perfect.

Diane o privi pe Kelly.

– Perfect, își smulse Kelly un zîmbet șters.

– Plătiți cu bani gheață sau cu carte de credit?

– Bani gheață.

Diane îi dădu banii.

– Ce-ar fi să punem o firmă de neon să-l anunțăm pe Kingsley că sîntem aici? spuse Kelly.

– Îți faci prea multe griji.

Cînd mai aveau puțin pînă să treacă de ghișeul de la American Airlines, Diane se opri și se duse la agentul de turism.

– Am vrea două bilete normale spre Miami, pentru primul avion care pleacă de aici.

– Sigur.

– Îmbarcarea se face peste trei ore.

Agentul verifică orarul și spuse:

– Bine. Numele noastre sînt Kelly Harris și Diane Stevens.

Kelly închise ochii o clipă.

– Carte de credit sau numerar?

– Numerar.

Diane îi plăti funcționarului și acesta îi dădu biletele.

– Așa o să fim noi mai deștepte decît geniile alea? întrebă Kelly cînd plecau. Nu l-ai prosti nici pe un copil de zece ani.

Diane porni către ieșirea aeroportului.

Kelly se grăbi după ea.

– Unde te duci?

– Mergem la...

– Lasă. Nu cred că vreau să știu.

În fața aeroportului era un șir de taxiuri. Cînd cele două femei ieșiră din terminal, unul dintre taxiuri se desprinse din rînd și trase în fața intrării. Kelly și Diane se urcară în el.

– Încotro, vă rog?

– La aeroportul Kennedy.

– Nu ştiu dacă *ei* o să fie zăpăciţi, dar eu sînt. Încă îmi mai doresc să avem o armă cu care să ne apărăm.

– Nu ştiu unde am putea găsi un Howitzer.

Taxiul se puse în mişcare şi Diane se aplecă înainte pentru a se uita la legitimaţia cu fotografie a taximetristului. Îl chema MARIO SILVA.

– Domnule Silva, credeţi că ne puteţi duce la Kennedy fără să fiţi urmărit?

Îi văzură zîmbetul satisfăcut în oglindă.

– Aţi venit la omul potrivit.

Apăsă pe acceleraţie şi întoarse bruşc la o sută optzeci de grade. La primul colţ, conduse pînă la jumătatea străzii şi apoi intră cu viteză pe o alee.

Femeile priveau în oglinda retrovizoare. Nu era nici o maşină în spatele lor.

Zîmbetul lui Mario Silva se lărgi.

– În regulă?

– În regulă, zise Kelly.

În următoarele zece minute, Mario Silva continuă să întoarcă în mod neaşteptat şi să meargă pe mici străzi laterale, pentru a se asigura că nimeni nu îi putea urmări. În cele din urmă, taxiul trase în faţa intrării principale de la aeroportul Kennedy.

– Am ajuns, anunţă Mario Silva triumfător.

Diane scoase nişte bancnote din poşetă.

– E şi ceva în plus, pentru tine.

Şoferul luă banii şi zîmbi.

– Mulţumesc, doamnă. Rămase în taxi, urmărindu-şi pasagerele cum intrau în holul aeroportului. Cînd nu se mai văzură, scoase telefonul mobil.

– Tanner Kingsley.

La ghişeul de la Delta Airlines, agentul de ticketing se uită la panou.

– Da, avem două bilete disponibile pentru zborul care vă interesează. Pleacă la cinci şi cincizeci de minute p.m. Are o escală de o oră în Madrid şi ajunge la Barcelona la nouă şi douăzeci a.m.

– E-n regulă, spuse Diane.

– Plătiţi cu carte de credit sau cu bani gheaţă?

– Bani gheaţă.

Diane îi dădu banii agentului şi se întoarse la Kelly.

– Hai să stăm în sala de aşteptare.

Treizeci de minute mai tîrziu, Harry Flint vorbea pe mobil cu Tanner.

– Am informaţia pe care aţi cerut-o. Merg cu Delta la Barcelona. Avionul lor pleacă de pe Kennedy la cinci şi cincizeci de minute în după-amiaza asta, cu o escală de o oră la Madrid. Ajung în Barcelona la nouă douăzeci dimineaţa.

– Bun. Pleci cu un avion al companiei la Barcelona, domnule Flint, şi le aştepţi acolo cînd sosesc. Contez pe dumneata că le vei întîmpina călduros....

Cînd Tanner închise, intră Andrew. Purta o floare în buzunarul de la piept.

– Uite programele pentru...

– Ce dracu e *aia*?

Andrew era zăpăcit.

– Mi-ai cerut să-ţi aduc...

– Nu mă refer la alea. Mă refer la floarea aia stupidă pe care o porţi.

Andrew se lumină la faţă.

– O port la nunta ta. Sînt cavalerul tău de onoare.

Kingsley pufni.

– Ce dracu'...? (Şi, brusc, îşi dădu seama). Asta a fost acum şapte ani, cretinule, şi n-a fost nici o nuntă. Acum mişcă-ţi hoitul de aici!

Andrew rămase acolo, înţepenit, încercînd să înţeleagă ce se întîmplă.

– Afară!

Kingsley îşi urmărea fratele ieşind din birou. *Ar fi trebuit să-l duc undeva departe*, se gîndi. *Timpul se apropie.*

Decolarea zborului de Barcelona a fost lină şi lipsită de evenimente.

Pe fereastră Kelly privea New York-ul care se pierdea în depărtare.

– Crezi că am scăpat?

Diane clătină din cap.

– Nu. Mai devreme sau mai tîrziu, vor găsi o modalitate de a ne da de urmă. Dar cel puţin vom fi acolo. Scoase hîrtia imprimată din poşetă şi o citi. Sonja Verbrugge, din Berlin, care e moartă şi al cărei soţ e dispărut. Gary Reynolds, din Denver... Avu un moment de ezitare. Mark şi Richard...

Kelly privi lista.

– Deci: mergem la Paris, Berlin, Denver şi înapoi la New York.

– Exact. Trecem graniţa în Franţa la San Sebastian.

Kelly abia aştepta să ajungă înapoi în Paris. Voia să vorbească cu Sam Meadows. Avea un presentiment că el ar putea să le ajute. Şi Angel o aştepta acolo.

– Ai fost vreodată în Spania?

– M-a dus Mark o dată. A fost cea mai... Kelly tăcu îndelung. Ştii ce problemă o să am eu de-acum încolo, toată

viața, Diane? În lumea asta mare, nu e nimeni ca Mark. Ştii, cînd eşti copil, citeşti despre oameni care se îndrăgostesc şi pentru care dintr-o dată lumea devine un loc magic. Genul ăsta de căsătorie îl aveam eu şi Mark. (O privi pe Diane). Probabil aşa simțeai şi tu pentru Richard.

– Da, zise Diane încet.

– Cum era Mark? întrebă Diane.

Kelly zîmbi.

– Era ceva în el drăgălaş de copilăros. Întotdeauna am avut senzația că avea inima unui copil şi mintea unui geniu. (Chicoti scurt.)

– Ce e?

– Felul în care se îmbrăca. La prima noastră întîlnire, purta un costum gri care-i stătea rău, cu pantofi maro, o cămaşă verde şi cravată roşie. După ce ne-am căsătorit, am avut grijă să se îmbrace cum trebuie. (Tăcu. Continuă, cu, vocea sugrumată.) Ştii ceva? Aş da orice să-l văd pe Mark din nou, îmbrăcat în costumul ăla gri, cu pantofi maro, cămaşă verde şi cravată roşu aprins. (Ochii îi erau umezi.) Îi plăcea să-mi facă surprize, cadouri. Dar cel mai minunat cadou al lui a fost acela că m-a învățat să iubesc. (Îşi şterse ochii cu o batistă.) Povesteşte-mi despre Richard.

– Era un romantic, zîmbi Diane. Cînd ne băgam seara în pat, spunea: „Apasă-mă pe butonul secret". Eu rîdeam şi ziceam „Mă bucur că nu înregistrează nimeni asta". O privi pe Kelly şi spuse: butonul lui secret era tasta „Nu deranjați" de pe telefon. Richard îmi spunea că sîntem într-un castel, şi tasta telefonului era şanțul de apărare care ținea lumea la distanță. (Diane se gîndi la ceva şi rîse.) Era un inginer extraordinar şi îi plăcea să repare lucruri prin casă. Repara robineți cu scurgeri sau scurt-circuite electrice şi eu trebuia întotdeauna să chem

specialişti să pună la punct ce reparase Richard. Nu i-am spus niciodată.

Vorbiră pînă aproape de miezul nopţii.

Diane îşi dădu seama că era prima dată cînd vorbiseră despre soţii lor. Era ca şi cum o barieră invizibilă dintre ele dispăruse.

Kelly căscă:

– Ar fi mai bine să dormim un pic. Am o presimţire că ziua de mîine va fi una interesantă.

Nici nu avea idee cît de interesantă...

Harry Flint îşi făcu drum cu coatele prin mulţimea de pe aeroportul El Prat din Barcelona şi urcă la fereastra imensă care oferea panorama pistei. Întoarse capul şi studie panoul pe care erau afişate sosirile şi plecările. Avionul de la New York nu avea întîrziere şi trebuia să sosească în treizeci de minute. Flint se aşeză să aştepte.

Treizeci de minute mai tîrziu începu debarcarea pasagerilor zborului de la New York. Păreau cu toţii încîntaţi – o mulţime tipică dintr-un avion, formată din turişti fără griji, vînzători aflaţi în călătorie, copii şi cupluri în luna de miere. Flint era grijuliu să nu fie văzut la rampa de ieşire, în timp ce supraveghea valul de călători care se scurgeau în terminal şi apoi se opreau. Pufni. Nici urmă de Diane sau de Kelly. Flint mai aşteptă cinci minute, apoi o luă prin poarta de îmbarcare.

– Domnule, nu puteţi trece pe acolo.

– Federaţia de Control aerian, i-o trînti Flint. Avem informaţii de la securitatea naţională în legătură cu un pachet care e ascuns în toaleta acestui avion. Am ordin să fac o inspecţie imediat.

Flint se apropia deja de pista de aterizare. Cînd ajunse la avion, echipajul începea să plece.

– Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o însoțitoare de zbor.

– Inspecție de la FCA, spuse Flint.

Urcă treptele în avion. Nu se vedea nici un pasager.

– E vreo problemă? întrebă însoțitoarea de zbor.

– Da. Posibil o bombă.

Îl privi pe Flint ducîndu-se pînă la capătul cabinei şi deschizînd uşile de la toalete. Încăperile erau goale.

Femeile dispăruseră.

– Nu erau în avion, domnule Kingsley.

Vocea lui Tanner era periculos de blîndă:

– Domnule Flint, le-ai văzut îmbarcîndu-se în avion?

– Da, domnule.

– Şi mai erau la bord cînd avionul a decolat?

– Da, domnule.

– Atunci, putem să presupunem, fără să ne fie teamă că greşim, că fie au sărit în mijlocul Oceanului Atlantic fără paraşute, fie au coborît în Madrid. Eşti de acord cu asta?

– Desigur, domnule Kingsley. Dar...

– Mulțumesc. Deci, asta înseamnă că intenționează să meargă de la Madrid în Franța, via San Sebastian. Făcu o pauză. Au patru opțiuni: pot lua un alt avion pînă la Barcelona, sau pot ajunge acolo cu trenul, autobuzul sau maşina. Tanner rămase pe gînduri un moment. Probabil vor avea senzația că autobuzele, avioanele şi trenurile le limitează prea mult mişcările. Logica mea îmi spune că vor merge cu maşina la San Sebastian, pentru a trece granița în Franța.

– Dacă...

– Nu mă întrerupe, domnule Flint. Ar trebui să le ia cam cinci ore să ajungă cu maşina de la Madrid la San Sebastian.

Uite ce vreau să faci. Du-te cu avionul la Madrid. Verifică toate locurile din care se închiriază maşini la aeroport. Află ce fel de maşină au închiriat – culoare, marcă, tot.

– Da, domnule.

– Apoi, vreau să te întorci cu avionul la Barcelona şi să închiriezi o maşină, una mică. Aşteaptă-le lîngă autostradă, la San Sebastian. Nu vreau să ajungă la graniță. Şi, domnule Flint...

– Da, domnule?

– Nu uita. Să pară un accident.

35

Diane şi Kelly se aflau la Barajas, aeroportul din Madrid. Aveau de ales între a închiria o maşină de la Hertz, Europe Car, Avis sau o altă companie, dar s-au hotărît pentru Alesa, o agenţie de închirieri mai puţin cunoscută.

– Care este cel mai scurt drum spre San Sebastian? întrebă Diane.

– E foarte simplu, señora, o luaţi pe autostrada N-1 pînă la graniţa cu Franţa, apoi mergeţi direct la San Sebastian. E un drum de doar patru-cinci ore.

– *Gracias.*

Şi Kelly şi Diane au pornit la drum.

Cînd avionul particular de la KIG a ajuns în Madrid, Harry Flint alerga de la un ghişeu la altul al companiilor de închiriat maşini.

– Trebuia să mă întîlnesc cu sora mea şi cu prietena ei aici – prietena ei e o afro-americană uluitoare – şi nu le-am prins. Au sosit cu Delta de nouă şi douăzeci, de la New York. Au închiriat o maşină de aici?...

– Nu, señor.

– Nu, señor.

– Nu, señor.

La ghişeul Alesa, Flint avu noroc.

– Oh, da, señor. Mi le amintesc bine. Erau...

– Vă amintiţi ce au închiriat?

– Un Peugeot.

– Roşu. Era singura...

– Aveţi numărul de înmatriculare?

– Desigur. Doar o clipă.

Flint îl privi pe funcţionar deschizînd un registru şi căutînd. Îi dădu numărul.

– Sper să le găsiţi.

– Le voi găsi.

Zece minute mai tîrziu, Flint zbura înapoi la Barcelona. Avea să închirieze o maşină, să caute Peugeot-ul, le va urmări pînă într-un loc de pe autostradă unde nu era trafic, le va împinge în afara autostrăzii şi se va asigura că sînt moarte.

Diane şi Kelly erau la numai treizeci de minute de San Sebastian, mergînd într-o linişte confortabilă. Autostrada nu era aglomerată şi se mişcau repede. Zona rurală era magnifică. Cîmpurile aurite şi livezile umpleau aerul de mirosuri de rodii, piersici şi portocale, iar pe marginea străzii erau înşirate case vechi, cu pereţii acoperiţi de cîrcei de iasomie. La cîteva minute după ce ieşiseră din oraşul medieval Burgos, în decor începură să apară dealurile de la poalele Pirineilor.

– Aproape am ajuns, spuse Diane.

Privi înainte, pufni şi începu să calce frînele. La două sute de metri în faţa lor era o maşină în flăcări în jurul căreia erau adunaţi un grup de oameni. Autostrada era blocată de bărbaţi în uniforme.

– Ce se întîmplă? întrebă Diane, nedumerită.

– Sîntem în Ţara Bascilor, zise Kelly. E război. Bascii se luptă cu guvernul spaniol de cincizeci de ani.

Un bărbat într-o uniformă verde cu ornamente aurii şi roşii, centură neagră, pantofi negri şi beretă de aceeaşi culoare ieşi pe autostradă în faţa maşinii şi ridică mîna. Arătă spre marginea drumului.

– Sînt de la ETA, spuse Kelly printre dinţi. Nu putem opri, pentru că numai Dumnezeu ştie cît ne vor ţine aici.

Ofiţerul se apropie de laterala maşinii.

– Sînt Căpitanul Iradi. Vă rog să coborîţi din maşină.

Diane îl privi zîmbind:

– Chiar mi-ar place să vă ajut cu propriul dumneavoastră război, dar sîntem ocupate cu al nostru.

Îşi propti piciorul în pedala de acceleraţie, ocoli maşina în flăcări şi goni înainte, şerpuind prin mulţime.

Kelly ţinea ochii închişi.

– Am ajuns?

– Sîntem întregi.

Deschizînd ochii, Kelly se uită în oglinda retrovizoare şi îngheţă: în spatele lor era un Citroën Berlingo negru şi îl vedea pe bărbatul de la volan.

– E Godzilla! gîfîi Kelly. E în maşina din spatele nostru!

– *Ce?* Cum putea să ne găsească aşa de repede?

Diane călcă pe acceleraţie pînă la podea. Citroënul se apropia de ele. Diane privi vitezometrul cu două afişaje. Pe unul dintre cadrane scria: 175 de kilometri pe oră. Pe celălalt: 110 mile pe oră.

Nervoasă, Kelly spuse:

– Pariez că eşti prea rapidă pentru raliul de la Indianapolis.

La o milă în față, Diane văzu punctul vamal dintre Spania şi Franța.

– Loveşte-mă, spuse Diane.

Kelly rîse:

– Glumeam doar. Încercam să...

– Loveşte-mă. (Vocea Dianei era disperată.)

Citroënul se apropia.

– Ce încerci să...?

– Fă-o *acum*!

Fără nici o tragere de inimă, Kelly îi trase lui Diane o palmă peste față.

– Nu. Dă-mi un pumn *tare*.

Acum nu mai erau decît două maşini între ele şi Citroën.

– Grăbeşte-te, strigă Diane.

Crispată, Kelly o lovi pe Diane cu pumnul în obraz.

– Mai tare.

Kelly o lovi din nou. De astă dată, verigheta ei cu diamante făcu o tăietură pe fața Dianei, şi sîngele se porni să curgă.

Kelly se uita la Diane, îngrozită.

– Îmi pare nespus de rău, Diane. Nu am vrut să...

Ajunseseră la punctul de trecere. Diane frînă şi opri.

Grănicerul se apropie de maşina lor.

– Bună ziua, doamnelor.

– Bună ziua.

Diane îşi întoarse capul, astfel încît grănicerul să poată vedea dîra de sînge care i se prelingea pe obraz.

El o privi siderat:

– Ce s-a întîmplat, doamnă?

Diane îşi muşcă buza.

– E fostul meu soț. Îi place să mă loveaască. Am un ordin de restricție împotriva lui, dar... dar nu-l pot opri. Mă tot

urmăreşte. Acum e acolo, în spate. Ştiu că nu are nici un rost să vă cer ajutorul. Nimeni nu-l poate opri.

Cînd grănicerul se întoarse să scruteze rîndul de maşini din spatele lor, avea fața neîndurătoare.

– În care maşină este?

– Citroënul negru, la două maşini în spatele nostru. Cred că pune la cale să mă ucidă.

– Aşa face, nu? mîrîi grănicerul. Dumneavoastră continuați-vă drumul, doamnelor. Nu mai trebuie să vă faceți griji din cauza lui.

Diane îl privi şi spuse:

– Oh, vă mulțumesc,vă mulțumesc.

O secundă mai tîrziu, trecuseră granița şi se aflau în Franța.

– Diane...

– Da?

Kelly îi puse mîna pe umăr.

– Îmi pare rău pentru... arătă înspre obrazul Dianei.

Diane zîmbea fericită.

– Ne-a scăpat de Godzilla, nu? O privi pe Kelly. Plîngi...?

– Nu, nu plîng, se smiorcăi Kelly. E din cauza nenorocitului ăstuia de rimel. Ceea ce ai făcut a fost... Nu ai doar un chip drăguț, nu-i aşa? întrebă Kelly tamponînd rana Dianei cu o batistă.

Diane privi în oglinda retrovizoare şi făcu o grimasă.

– Acum e bine.

Cînd Harry Flint ajunse la punctul de control, grănicerul îl aştepta.

– Coborîți din maşină, vă rog.

– Nu am timp de asta, zise Flint. Mă grăbesc. Trebuie să...

– Coborîți din mașină.

– De ce? îl privi Flint. Care este problema?

– Avem un raport conform căruia o mașină cu acest număr de înmatriculare a introdus ilegal droguri în Franța. Va trebui să demontăm mașina.

Flint îl privi fioros:

– Ați înnebunit? Mă grăbesc, v-am spus. Nu au mai intrat droguri...? Se opri zîmbind. Înțeleg. (Scoase o bancnotă de o sută de dolari din buzunar și i-o dădu grănicerului.) Poftim. Luați asta și lăsați-o baltă.

Grănicerul strigă:

– Jose!

Un căpitan în uniformă se apropie de mașină. Grănicerul îi dădu bancnota de o sută de dolari.

– Asta e tentativă de mită.

– Ieșiți din mașină, îi spuse căpitanul lui Flint. Sînteți arestat pentru dare de mită. Trageți pe dreapta spre acel lot...

– Nu. Nu mă puteți aresta acum Sînt în mijlocul unei...

– Și opunere de rezistență la arestare. (Se întoarse către grănicer.) Cheamă întăriri.

Flint respiră adînc și privi înainte pe autostradă. Peugeot-ul nu se mai vedea.

Se întoarse către căpitan.

– Trebuie să dau un telefon.

Gonind prin zona rurală a Franței, platoul central al *mesetei* din Castilia începu să se desfacă, făcînd loc dealurilor din Pirinei și din Sierra de Urbasa.

– Ziceai că ai un prieten în Paris? zise Diane.

– Da. Sam Meadows. Lucra cu Mark. Am o presimțire că el ne poate ajuta.

Kelly își scoase noul telefon celular din geantă și formă un număr din Paris.

– KIG, răspunse o operatoare.

– Aș putea vorbi cu Sam Meadows, vă rog?

– O clipă.

Operatoarea făcu legătura.

– Sam, sînt Kelly. Mă îndrept spre Paris.

– Dumnezeule! Am fost bolnav de îngrijorare din cauza ta! Ai pățit ceva?

– Cred că nu, ezită Kelly.

– E un coșmar, zise Sam Meadows. Încă nu-mi vine să cred.

Nici mie, se gîndi Kelly.

– Sam, trebuie să-ți spun ceva. Cred că Mark a fost asasinat.

Răspunsul lui Sam Meadows o îngrozi.

– Și eu.

Kelly vorbea cu greutate.

– Trebuie să aflu ce s-a întîmplat. Mă poți ajuta?

Sam, încercînd săpară relaxat:

– Nu cred că e un lucru pe care ar trebui să-l discutăm la telefon, Kelly.

– În... înțeleg.

– Ce-ar fi să discutăm despre asta diseară? Putem lua cina la mine acasă.

– Bine.

– La șapte?

– Voi fi acolo, zise Kelly.

Kelly închise telefonul.

– În seara asta am să obțin niște răspunsuri.

– În timp ce tu faci asta, eu am să iau avionul pînă la Berlin pentru a discuta cu oamenii care lucrau cu Franz Verbrugge.

Dintr-o dată, Kelly deveni tăcută.

Diane îi aruncă o privire.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Doar că sîntem o echipă grozavă. Nu-mi place că ne despărțim. De ce să nu mergem la Paris împreună și...

– Nu ne despărțim, Kelly, zîmbi Diane. Cînd termini cu Sam Meadows, mă suni. Ne putem întîlni în Berlin. Pînă atunci eu ar trebui să am niște informații. Și avem telefoanele mobile. Putem ține legătura. De-abia aștept să aud ce vei afla în seara asta.

Ajunseseră la Paris.

Diane privi în oglinda retrovizoare.

– Nici un Citroën. În sfîrșit, am scăpat de ei. Unde vrei să te las?

Kelly se uită pe fereastră. Se apropiau de Place de la Concorde.

– Diane, ce-ar fi să predai mașina și să-ți vezi de drum. Eu pot lua un taxi de aici.

– Ești sigură, colega?

– Sînt sigură, colega.

– Ai grijă.

– Și tu.

Două minute mai tîrziu, Kelly se afla într-un taxi și se îndrepta către casă, nerăbdătoare să-și vadă din nou căminul. Peste puțin timp, avea să se întîlnească cu Sam Meadows în apartamentul lui, la cină.

Cînd taxiul trase în fața clădirii în care se afla apartamentul lui Kelly simți un adînc sentiment de ușurare. Era acasă. Portarul deschise ușa.

Kelly ridică privirea și tocmai se pregătea să spună:

„Bună, Martin", dar se opri. Portarul era complet străin.

– Bnă ziua, doamnă.

– Bună ziua. Unde e Martin?

– Martin nu mai lucrează aici. Şi-a dat demisia.

Kelly era surprinsă.

– Oh, îmi pare rău.

– Vă rog, daţi-mi voie să mă prezint, doamnă. Numele meu este Jérôme Malo.

Kelly făcu un semn din cap.

Intră în hol. În spatele birolui de recepţie, alături de Nicole Paradis, era un străin înalt şi slab.

Străinul zîmbi:

– Bună seara, doamnă Harris. Vă aşteptam. Eu sînt Alphonse Girouard, administratorul clădirii.

Kelly privi în jur, nedumerită:

– Unde e Philippe Cendre?

– Ah. Philippe s-a mutat cu familia undeva în Spania. (Ridică din umeri.) O chestie legată de afaceri, cred.

Kelly simţea cum e cuprinsă de un sentiment de primejdie din ce în ce mai puternic.

– Şi fiica lor?

– A plecat împreună cu ei.

(„V-am spus că fiica noastră a fost acceptată la Sorbona? E un vis devenit realitate".)

Kelly încerca să-şi păstreze vocea egală.

– Cînd au plecat?

– Acum cîteva zile dar, vă rog, nu vă faceţi griji, doamnă. Veţi fi servită cum trebuie. Apartamentul dumneavoastră este pregătit.

Nicole Pardis, aşezată la biroul ei, ridică privirea:

– Bine aţi venit acasă.

Dar privirea ei spunea altceva.

– Unde e Angel?

– Cățeluşa dumneavoastră? Philippe a luat-o cu el.

Kelly se lupta să reziste unui val de panică. Respira cu greutate.

– Mergem, doamnă? V-am pregătit o mică surpriză în apartamentul dumneavoastră.

Pun pariu. Mintea lui Kelly lucra la capacitate maximă.

– Numai un minut, spuse ea. Am uitat să iau ceva.

Înainte ca Girouard să poată spune ceva, Kelly ieşise şi se îndepărta repede pe stradă.

Jérôme Malo şi Alponse Girouard stăteau în mijlocul trotuarului, privind după ea. Luați pe nepregătite, era prea tîrziu s-o oprească.

Doamne! Ce au făcut cu Philippe şi familia lui, şi cu Angel? se întreba Kelly.

– Încotro, domnişoară?

– Mergi înainte!

În seara asta voi afla ce se ascunde în spatele acestor lucruri, se gîndea Kelly. *Între timp, am patru ore de pierdut.*

În apartamentul lui, Sam Meadows încheia o conversație telefonică.

– Da, înțeleg cît de important este. Mă voi ocupa... Trebuie să sosească la cină în cîteva minute... da ... Am aranjat deja cu cineva să scape de cadavrul ei. Mulțumesc. E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Kingsley.

Punînd receptorul la loc în furcă, Sam Meadows se uită la ceas. Invitata lui la cină trebuia să sosească dintr-o clipă într-alta.

36

Ajungînd pe aeroportul Tempelhof din Berlin, găsi cu greutate un taxi.

– Bună ziua, zîmbi şoferul.

– Vorbiţi engleza?

– Desigur, domnişoară.

– La hotelul Kempinski, vă rog.

– Desigur.

Douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Diane se caza la hotel.

– Aş dori să închiriez o maşină cu şofer.

– Desigur, domnişoară. (Recepţionerul privi în jos.) Bagajele dumneavoastră?

– Vor veni.

Cînd sosi maşina, şoferul o întrebă:

– Unde doriţi să mergeţi, domnişoară?

Trebuia să se gîndească.

– Condu prin împrejurimi o vreme, te rog.

– Bine. Sînt multe de văzut în Berlin.

Berlinul era o surpriză pentru Diane. Ştia că aproape fusese şters de pe faţa pământului de bombardamentele din al doilea război mondial, dar ceea ce vedea acum era un oraş înfloritor, cu clădiri moderne şi atrăgătoare şi un aer proaspăt de succes.

Denumirile străzilor i se păreau aşa de ciudate: Windscheidstrasse, Regensburgerstrasse, Lützowufer...

În timpul plimbării, şoferul îi expunea istoria parcurilor şi a clădirilor, dar Diane nu-l asculta. Trebuia să vorbească cu oamenii de la locul de muncă al doamnei Verbrugge şi să afle ce ştiau. Potrivit informaţiilor de pe Internet, soţia lui Franz Verbrugge fusese ucisă şi el dispăruse.

Diane se aplecă în faţă şi îi spuse şoferului:

– Ştii unde e un Internet Café?

– Sigur, domnişoară.

– Ai vrea să mă duci acolo, te rog?

– E excelent. Foarte popular, acolo puteţi obţine orice informaţie doriţi.

Sper, se gîndea Diane.

Cafeneaua Cyberlin nu era aşa de mare ca aceea din Manhattan, dar părea la fel de aglomerată.

Cînd Diane intră pe uşă, din spatele biroului se apropie o femeie:

– Vom avea un computer disponibil în zece minute.

– Vreau să vorbesc cu directorul, vă rog.

– Eu sînt.

– Oh.

– Şi despre ce voiaţi să-mi vorbiţi?

– Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre Sonja Verbrugge.

Femeia clătină din cap.

– Doamna Verbrugge nu este aici.

– Ştiu, spuse Diane. E moartă. Încerc să aflu cum a murit.

Femeia o privea fix pe Diane.

– A fost un accident. Cînd poliţia i-a confiscat computerul, au descoperit... pe faţă îi apăru o expresie de viclenie. Dacă aşteptaţi aici, domnişoară, voi chema pe cineva care vă va putea ajuta. Mă întorc repede.

Privind-o cum se grăbea către birourile din spate, Diane fu cuprinsă de un sentiment neplăcut. Ieşi şi se urcă grăbită în maşină. Aici nu avea să primească nici un ajutor. *Trebuie să vorbesc cu secretara lui Franz Verbrugge,* îşi spuse ea.

La o cabină telefonică, Diane obţinu numărul de la KIG şi formă un număr.

– KIG Berlin.

– Aş putea vorbi cu secretara lui Franz Verbrugge, vă rog? spuse Diane.

– Cine o caută?

– Susan Stratford.

– Un moment, vă rog.

În biroul lui Tanner lumina albastră începuse să pîlpîie. Tanner îi zîmbi fratelui său.

– E Diane Stevens la telefon. Să vedem dacă o putem ajuta. Puse telefonul pe speaker.

Vocea operatorului de la KIG spuse:

– Secretara dumnealui nu e aici. Aţi dori să vorbiţi cu asistenta?

– Da, vă rog.

– Doar o clipă.

Se auzi o voce de femeie.

– Heidi Fronk la telefon. Vă pot ajuta cu ceva?

Inima lui Diane începu să bată mai tare.

– Susan Stratford la telefon. Sînt reporter la *Wall Street Journal*. Facem un reportaj în legătură cu tragediile recente în care au fost implicați angajați ai KIG. Mă întrebam dacă ați vrea să îmi acordați un interviu.

– Nu știu...

– E vorba doar de niște informații generale.

Tanner asculta, cu o expresie de viclenie pe față.

– La prînz? Sînteți liberă azi?

– Nu, îmi pare rău.

– Cina, atunci.

În vocea ei se simțea ezitarea.

– Da, cred că aș putea.

– Unde ați vrea să ne întîlnim?

– Există un restaurant bun, numit Rockendorf. Am putea să ne vedem acolo.

– Vă mulțumesc.

– La opt și jumătate?

– La opt și jumătate.

Diane puse receptorul la loc în furcă, zîmbind.

– Am hotărît să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de la bun început, se întoarse Tanner către Andrew. Îl sun pe Greg Holliday să se ocupe de problemă. El nu m-a dezamăgit niciodată. (Îl privi pe Andrew.) Are un ego supradimensionat. Îți cere și pe Dumnezeu, dar, zîmbi subțire, ți-l și dă.

37

Apropiindu-se de uşa apartamentului lui Sam Meadows, pe strada Bourg-Tibourg numărul 14, în Arondismentul Patru, Kelly ezita. Acum, că vînătoarea se apropia de sfîrşit, era pe cale să obţină nişte răspunsuri. Se temea să le afle. Descoperi că ezita.

Kelly apăsă pe butonul soneriei. În clipa în care uşa se deschise şi îl văzu pe Sam Meadows, temerile ei dispărură. Văzîndu-l pe acest om, care fusese atît de apropiat de Mark, nu simţea decît plăcere şi uşurare.

– Kelly!

El o legănă, într-o îmbrăţişare strînsă.

– Oh, Sam.

– Intră. Luînd-o de mînă:

Kelly intră. Era un apartament încîntător, cu două camere, într-o clădire care aparţinuse cîndva unui membru al nobilimii franceze.

Camera de zi era spaţioasă şi mobilată luxos, în stil franţuzesc şi într-un mic alcov, era un bar din stejar sculptat. Pe pereţi erau o pictură de Man Ray şi desene de Adolf Wölfli.

– Nu am cuvinte să-ţi spun cît sînt de răvăşit de ceea ce i s-a întîmplat lui Mark, spuse Sam pe un ton ciudat.

Kelly îl mîngîie pe braţ.

– Ştiu, zise ea încet.

– E de necrezut.

– Încerc să aflu ce s-a întîmplat, spuse ea. De asta sînt aici. Sper ca tu să mă poţi ajuta.

Se aşeză pe canapea, plină de aşteptări şi speranţe.

Faţa lui Sam se întunecă.

– Se pare că nimeni nu ştie varianta integrală a poveştii. Mark lucra la un proiect secret. În aparenţă, colabora cu alţi doi sau trei angajaţi ai KIG. Ei spun că s-a sinucis.

– Nu cred, spuse Kelly indignată.

– Nici eu. (Vocea i se înmuie.) Şi ştii de ce? Din cauza ta.

– Nu înţeleg, îl privi Kelly nedumerită.

– Cum ar fi putut Mark să părăsească o femeie aşa de frumoasă ca tine? Cum ar putea cineva să te părăsească? (Se apropia de ea.) Ceea ce s-a întîmplat e o mare tragedie, dar viaţa trebuie să meargă mai departe, nu? (Îi luă mîna într-a lui.) Cu toţii avem nevoie de cineva, nu-i aşa? Eşti genul de femeie care are nevoie de un bărbat.

– Genul meu de...?

– Mark mi-a spus cît de pasională eşti. Zicea că îţi place la nebunie.

Kelly se întoarse surprinsă către el. Mark nu ar fi spus niciodată asta. Nu ar fi discutat despre viaţa ei cu nimeni, niciodată.

Sam îi puse o mînă după umeri.

– Da. Mark mi-a spus că vroiai neapărat. Îmi tot povestea cît de grozavă erai în pat.

Kelly se simţi brusc cuprinsă de panică.

Sam spuse:

– Dacă asta te face să te simți mai bine, Mark nu a suferit de loc.

Privindu-l pe Sam Meadows în ochi, Kelly a înțeles.

– Luăm cina în cîteva minute, spuse Sam. De ce nu ne-am deschide apetitul în pat?

Pe Kelly o cuprinse dintr-o dată leşinul. Reuşi să îşi smulgă un zîmbet.

– Sună grozav.

Mintea îi lucra la o viteză incredibilă. Era prea puternic. Nu se putea lupta cu el şi nu avea nici o armă cu care să-l înfrunte. El începu să o mîngîie.

– Ştii, ai un fund grozav, iubito. Îmi place asta.

– Da? zîmbi Kelly. (Adulmecă.) Mi-e foame. Ceva miroase delicios.

– E cina noastră.

Înainte ca el să o poată opri, Kelly se ridică şi porni către bucătărie. Cînd trecu pe lîngă masă, avu un şoc. Masa fusese aşezată pentru o singură persoană.

Kelly se întoarse. În sufragerie, Sam se ducea către uşă şi răsucea cheia în broască. Îl urmări punînd cheia în sertarul unui dulap.

Kelly se uită prin bucătărie, căutînd o armă. Nu avea cum să ştie în care sertar erau cuțitele. Pe blatul de lucru era o cutie de paste fine. Pe aragaz era un vas cu apă în clocot, şi lîngă acesta era unul mai mic cu un sos.

Sam intră în bucătărie şi îşi puse brațele în jurul lui Kelly.

Ea se prefăcea a nu-i acorda nici o atenție. Se uită la sosul de pe aragaz:

– Arată minunat.

El o pipăia pe corp.

– Este. Ce îți place să faci în pat, iubito?

Mintea lui Kelly se învîrtea.

– Totul, spuse blînd. Lui Mark îi făceam ceva pervers care îl înnebunea.

– Ce? se lumină fața lui Sam.

– Luam un burete de spălat cald şi umed – luă un burete de pe chiuvetă – o să-ți arăt. Dă-ți pantalonii jos.

– Daa. Sam Meadows zîmbi satisfăcut. Îşi desfăcu pantalonii şi îi lăsă să cadă pe podea. Purta boxeri.

– Şi boxerii.

Îi dădu jos, şi era în erecție.

– Măi, măi... Apucă buretele în mîna stîngă şi se apropie de el. Cu mîna dreaptă apucă vasul cu apă clocotită şi îi vărsă conținutul peste organele lui genitale.

Kelly încă îl mai auzea țipînd cînd scoase cheia din sertar, descuie uşa şi fugi.

38

Rockendorf e unul dintre marile restaurante ale Germaniei, decorul său „art nouveau" fiind de mult un simbol al prosperității germane.

Cînd Diane intră, fu întîmpinată de şeful de sală:

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Am o rezervare. Stevens. Mă întîlnesc cu domnişoara Fronk.

– Urmați-mă, vă rog.

Şeful de sală o conduse la masa ei. În restaurant erau în jur de patruzeci de clienți, majoritatea lor oameni de afaceri. La o masă din fața Dianei, un bărbat atrăgător şi bine îmbrăcat lua cina singur.

Diane stătea şi se gîndea la conversația ei cu Heidi Fronk. *Cît de multe putea şti?*

Chelnerul îi întinse un meniu.

– *Bitte.*

– Vă mulțumesc.

Diane aruncă o privire peste meniu. *Leberkäs, Haxen, Labskaus...* Nu avea nici o idee ce erau acele feluri de mîncare. Putea să i le explice Heidi Fronk.

Se uită la ceas. Heidi era cu douăzeci de minute în întîrziere.

Chelnerul veni la masă:

– Ați dori să comandați acum, domnișoară?

– Nu, mulțumesc. Îmi aștept invitata. Vă mulțumesc.

Minutele treceau. Diane începuse să se întrebe dacă nu cumva se întîmplase ceva.

Cincisprezece minute mai tîrziu, chelnerul se-ntoarse la masă.

– Pot să vă aduc ceva?

– Nu, mulțumesc. Invitata mea ar trebui să sosească dintr-o clipă în alta.

La ora nouă fix, Heidi Fronk tot nu apăruse. Cu un sentiment de prăbușire, Diane își dădu seama că nu avea să apară.

Ridicînd privirea, Diane văzu doi bărbați așezați la o masă de lîngă intrare. Erau îmbrăcați urît și aveau priviri răutăcioase. Cuvîntul care-i veni în minte lui Diane fu *criminali*. Privi cum îl goniră nepoliticos pe chelnerul care se dusese la masa lor. Nu îi interesa mîncarea. Se întoarseră și o priviră pe Diane. Cu un sentiment de spaimă ea își dădu seama că intrase într-o capcană. Heidi Fronk îi întinsese o cursă. Diane își simți tot sîngele venindu-i în cap. Se uită în jur, căutînd o scăpare. Nu era nici una. Putea continua să stea acolo, dar în cele din urmă avea să fie nevoită să plece și urmau să pună mîna pe ea. Se gîndi să dea un telefon de pe mobil, dar nu putea să o ajute nimeni.

Diane se gîndea cu disperare, *Trebuie să ies de aici, dar cum?*

Uitîndu-se prin sală, privirea îi căzu asupra bărbatului atrăgător care era așezat la masa de vizavi de a ei. Acesta își sorbea cafeaua.

– Bună seara, îi zîmbi Diane.

El ridică privirea, surprins şi spuse pe un ton plăcut:

– Bună seara.

Diane îi adresă un zîmbet cald, plin de promisiuni:

– Văd că sîntem amîndoi singuri.

– Da.

– Aţi vrea să staţi la masa mea?

– Da, zîmbi el, după un moment de ezitare. Se ridică şi se mută la masa Dianei.

– Nu are nici un haz să mănînci singur, aşa-i? întrebă Diane relaxată.

– Aveţi perfectă dreptate. Nu are.

Îi întinse mîna.

– Mă numesc Diane Stevens.

– Greg Holliday.

Kelly Harris fusese uluită de experienţa prin care trecuse cu Sam Meadows. După ce fugise, îşi petrecuse noaptea plimbîndu-se pe străzile din Montmartre, privind mereu în urmă, de teamă să nu fi fie urmărită. *Dar nu pot părăsi Parisul fără să aflu ce se întîmplă,* se gîndea Kelly.

În zori se opri la un bistrou şi bău o ceaşcă de cafea. Răspunsul la întrebarea ei veni pe neaşteptate: secretara lui Mark. Îl adorase pe Mark. Kelly era sigură că ar fi făcut orice ca să-i fie de ajutor.

La ora nouă, Kelly dădea un telefon de la o cabină telefonică. Formă numărul atît de familiar şi o operatoare cu un puternic accent franţuzesc spuse:

– Kingsley International Group.

– Aş dori să vorbesc cu Yvonne Renais.

– *Un moment, s'il vous plaît*[9].

[9] Un moment, vă rog. (în lb. franceză,în orig.)(n. tr.)

O secundă mai tîrziu, Kelly auzi vocea Yvonnei.

– Yvonne Renais. Vă pot ajuta cu ceva?

– Yvonne, Kelly Harris la telefon.

Urmă o exclamație de surpriză:

– Oh! Doamnă Harris...

În biroul lui Tanner Kingsley pîlpîi o lumină albastră.

Tanner ridică telefonul. În New York era trei dimineața, dar se hotărîse să nu plece din birou, pînă nu se rezolvau problemele care-i dădeau atîta bătaie de cap. Acum, ascultînd la telefon, Tanner auzea conversația care avea loc în Paris.

– Îmi pare extrem de rău pentru ce s-a întîmplat cu domnul Harris. A fost îngrozitor.

– Mulțumesc, Yvonne. Trebuie să vorbesc cu tine. Ne putem întîlni undeva? Ai timp la prînz?

– Da.

– Într-un loc public.

– Știți Le Ciel de Paris? E în Turnul Montparnasse.

– Da.

În biroul lui, Tanner își notă în minte.

– La doisprezece fix?

– E bine. Ne vedem acolo.

Tanner Kingsley își strînse buzele într-un zîmbet subțire. *Poftă bună la ultimul tău prînz.* Descuie sertarul, îl deschise și scoase telefonul placat cu aur.

Cînd răspunse o voce de la celălalt capăt al firului, Tanner spuse:

– Veşti bune. S-a terminat. Le avem pe amîndouă.

Ascultă un moment, apoi spuse:

– Știu. A durat puțin mai mult decît ne așteptasem, dar acum sîntem gata să continuăm... Și eu am același sentiment... La revedere.

Turnul Montparnasse are 208,78 metri înălțime și este construit din oțel și sticlă. Clădirea era un furnicar de activitate, cu toate birourile ocupate. Barul și restaurantul se aflau la etajul cincizeci și șase.

Kelly ajunse prima. Yvonne sosi cincisprezece minute mai tîrziu, neștiind cum să se mai scuze.

Kelly nu o întîlnise decît de cîteva ori, dar și-o amintea bine. Yvonne era o doamnă micuță, cu o față dulce. Mark îi spusese de multe ori cît era de eficientă.

– Mulțumesc că ai venit, zise Kelly.

– Aș face orice îmi stă în putință ca să... domnul Harris era un om atît de minunat. Toată lumea îl iubea la birou. Nu ne-a venit niciunuia dintre noi să credem ce... ce s-a întîmplat.

– Despre asta voiam să vorbesc cu tine, Yvonne. Ai lucrat cinci ani împreună cu soțul meu?

– Da.

– Deci ai ajuns să-l cunoști destul de bine?

– Oh, da.

– Ai observat ceva ce ți s-a părut ciudat în ultimele cîteva luni? Adică, vreo schimbare în felul lui de a se comporta, sau vreo aluzie, vreun cuvînt?

Yvonne îi evită privirea.

– Nu sînt sigură... Adică...

– Orice spui acum, nu-i mai poți face rău,spuse Kelly pe un ton serios. Și ar putea să mă ajute să-mi dau seama ce s-a întîmplat. Kelly se oțeli pentru a pune următoarea întrebare. A vorbit vreodată despre Olga?

Yvonne o privi nedumerită:

– Olga? Nu.

– Nu știi cine era?

– Nu am nici o idee.

Kelly avu un sentiment de ușurare. Se aplecă în față.

– Yvonne, e ceva ce nu-mi spui?

– Păi...

Chelnerul veni la masa lor:

– *Bonjour, mesdames. Bienvenue au Ciel de Paris. Je m'appelle Jacques Brion. Notre chef de cuisine a préparé quelques specialités pour le déjeuner d'aujourd'hui. Avez-vous fait votre choix*[10]*?*

– *Oui,monsieur. Nous avons choisi le Chateaubriand pour deux*[11].

Cînd chelnerul plecase, Kelly o privi pe Yvonne:

– Spuneai că...

– Ei bine, în ultimele zile dinainte de... de a muri, domnul Harris părea foarte nervos. Mi-a cerut să-i fac o rezervare la avion, pentru Washington, D. C.

– Asta ştiu. Am crezut că era doar o călătorie obişnuită de afaceri.

– Nu. Cred că era ceva foarte neobişnuit, ceva urgent.

– Ai vreo idee despre ce era vorba?

– Nu. Dintr-o dată, totul a devenit extrem de secret. E tot ce ştiu.

Vorbiră timp de o oră, dar Yvonne nu mai avea nimic de adăugat.

Cînd îşi terminaseră prînzul, Kelly spuse:

– Aş vrea ca întîlnirea asta să rămînă confidențială, Yvonne.

– Nu trebuie să vă faceți griji în privința asta, doamnă Harris. Nu voi spune absolut nimănui. (Yvonne se ridică.) Trebuie să mă duc la lucru. (Buzele îi tremurau.) Dar nu va mai fi la fel.

---

[10] Bună Ziua, doamnelor. Bine ați venit la Ciel de Paris. Numele meu este Jacques Brion. Bucătarul nostru şef a preparat cîteva specialități pentru prînzul de azi. V-ați hotărît ce comandați? (în lb. franceză, în orig.) (n. tr.)

[11] Da, domnule, am ales Chateaubriand pentru amîndouă. (în lb. franceză, în orig.) (n. tr.)

– Mulţumesc, Yvonne.

Pe cine urma să întîlnească Mark în Washington? Şi mai fuseseră şi telefoanele ciudate primite din Germania, din Denver şi din New York.

Kelly luă liftul pentru a coborî în holul central. *O voi suna pe Diane să văd ce a aflat. Poate...*

Cînd ajunse la intrarea principală a clădirii, îi văzu. Erau doi bărbaţi solizi, unul de fiecare parte a uşii. O priviră, apoi îşi zîmbiră satisfăcuţi unul celuilalt. Din cîte ştia Kelly, nu mai era nici o ieşire prin apropiere. *E posibil să mă fi trădat Yvonne?*

Bărbaţii începură să înainteze către Kelly, făcîndu-şi loc cu duritate printre oamenii care intrau şi ieşeau din clădire.

Kelly privi disperată în jur şi se lipi de perete. Braţul ei se sprijini de ceva dur. Se uită la obiect. În timp ce cei doi bărbaţi se apropiau, Kelly ridică micul ciocan ataşat la hidrantul de pe perete, sparse geamul şi toată clădirea se umplu de sunetul alarmei de incendiu.

– Foc! Foc! ţipă Kelly.

Instantaneu, s-a creat panică. Oamenii ieşeau în fugă din birouri, magazine şi restaurante şi se îndreptau către ieşire. În cîteva secunde, holul era blocat din cauza oamenilor care se străduiau să iasă din clădire. Cei doi bărbaţi încercau să o găsească pe Kelly în mulţime. Cînd ajunseră în sfîrşit în locul în care o văzuseră ultima dată, dispăruse.

Restaurantul Rockendorf se aglomera.

– Aşteptam o prietenă, îi explică Diane lui Greg Holliday, bărbatul atrăgător pe care îl invitase la masa ei. Se pare că nu a reuşit să vină.

– Păcat. Sînteţi în vizită la Berlin?

– Da.

– E un oraş frumos. Sînt un bărbat cu o căsnicie fericită, altfel m-aş oferi să vă însoţesc prin oraş. Dar există nişte tururi excelente ale Berlinului pe care vi le-aş recomanda.

– Ar fi drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Diane absentă.

Aruncă o privire către masa de la intrare. Cei doi bărbaţi ieşeau pe uşă. Aveau să o aştepte afară. Era timpul să se mişte.

– De fapt, spuse Diane, sînt împreună cu un grup. (Aruncă o privire la ceas.) Mă aşteaptă. Dacă nu vă deranjează să mă conduceţi la un taxi...

– Deloc.

Cîteva momente mai tîrzu, se îndreptau către ieşire.

Diane avu un sentiment adînc de uşurare. Era posibil ca cei doi bărbaţi să o atace singură, dar nu credea că ar fi atacat-o cu un bărbat lîngă ea. Ar fi atras prea mult atenţia.

Cînd Diane şi Greg Holliday ieşiră din restaurant, cei doi bărbaţi nu se vedeau nicăieri. În faţa restaurantului era un taxi, şi un Mercedes parcat în spatele lui.

Diane spuse:

– Mi-a părut bine să vă cunosc, domnule Holliday. Sper...

Holliday zîmbi şi o apucă de braţ strîngînd-o aşa de tare încît Diane simţi o durere covîrşitoare.

Îl privi speriată:

– Ce...?

– Ce-ar fi să luăm maşina? spuse el cu blîndeţe. O împingea pe Diane către Mercedes. Strînsoarea îi deveni mai puternică.

– Nu, nu vreau să...

Cînd ajunseră la maşină, Diane îi văzu pe bărbaţii din restaurant înăuntru, pe locurile din faţă. Îngrozită, Diane realiză brusc ce se întîmplase şi fu cuprinsă de o teroare inimaginabilă.

– Vă rog, spuse ea. Nu. Eu...

Se simți aruncată în mașină.

Greg Holliday se urcă lîngă ea și închise portiera.

– *Schnell*[12]*!*

În timp ce mașina intra în traficul intens, Diane devenea din ce în ce mai neliniștită.

– Vă rog...

Greg Holliday se întoarse spre ea și zîmbi:

– Liniștiți-vă. Nu o să vă fac rău. Vă promit că mîine veți fi în drum spre casă.

Dintr-o husă textilă atașată de scaunul șoferului, scoase un ac hipodermic.

– Am să vă fac o injecție. E inofensivă. Vă va adormi o oră sau două.

Întinse mîna către încheietura Dianei.

– *Scheisse*[13]*!* țipă șoferul. În fața Mercedesului apăruse din senin un pieton, și șoferul călcă frînele cu putere pentru a nu-l lovi. Luat pe nepregătite, Holliday se lovi puternic cu capul de rama metalică a tetierei.

Amețit, încercă să se redreseze. Urlă la șofer:

– Ce...?

Instinctiv, Diane apucă mîna în care Holliday ținea acul hipodermic, îi răsuci încheietura și îi înfipse acul în carne.

Holliday se întoarse spre ea, șocat.

– Nu! urlă el.

Cuprinsă de o teroare crescîndă, Diane privi corpul lui Holliday cuprins de spasme, înțepenind și apoi prăbușin-du-se. Muri în cîteva secunde. Cei doi bărbați de pe locurile din față se întoarseră să vadă ce se întîmplase. Diane ieși pe ușă și în cîteva secunde urca într-un taxi, îndreptîndu-se în direcția opusă.

[12] Repede! (în lb. germană, în orig.) (n. tr.)

[13] La dracu! (în lb. germană,în orig.) (n. tr.)

39

Sunetul telefonului mobil o sperie. Răspunse, precaută:

– Alo?

– Bună, Kelly.

– Diane! Unde eşti?

– În München. Tu unde eşti?

– Pe feribot, traversez Canalul Mînecii către Londra.

– Cum a mers întîlnirea cu Sam Meadows?

Kelly încă îi mai putea auzi ţipetele...

– Îţi povestesc cînd ne întîlnim. Ai obţinut vreo informaţie?

– Nu multe. Trebuie să hotărîm ce facem în continuare. Rămînem fără alternative. Avionul lui Gary Reynolds s-a prăbuşit lîngă Denver. Cred că trebuie să mergem acolo. Poate e ultima noastră şansă.

– Bine.

– În necrolog scria că Reynolds avea o soră care locuieşte lîngă Denver. Poate că ştie ea ceva. Hai să ne întîlnim în Denver, la hotelul Brown Palace. Plec de pe aeroportul Scoenfeld, din Berlin, în trei ore.

– Iau un avion de pe Heathrow.

– Bun. Camera va fi rezervată sub numele de Harriet Beecher Stowe.

– Kelly...
– Da.
– Doar... ştii tu.
– Ştiu. Şi tu...

Tanner era singur în birou, vorbind la telefonul auriu.

...şi au reuşit să scape. Sam Meadows e un bărbat nenorocit, iar Greg Holliday e mort. Tăcu o secundă, gîndindu-se. În mod logic, singurul loc care le-a mai rămas e Denver. De fapt, probabil că e ultima lor opţiune. .. Se pare că va trebui să mă ocup personal de problemă. Mi-au cîştigat respectul, aşa că e potrivit să mă ocup de ele aşa cum se cuvine. Ascultă, apoi rîse. Desigur. La revedere.

Andrew era aşezat pe scaun în biroul lui, cu mintea plutindu-i şi creînd viziuni confuze... Era întins într-un pat de spital şi Tanner spunea: *M-ai surprins, Andrew. Trebuia să mori. Acum, doctorii îmi spun că poţi pleca de aici în cîteva zile. Îţi dau un birou la KIG. Vreau să vezi cum îţi salvez fundul. Nu vrei să te înveţi minte, aşa-i, imbecilule? Ei bine, transform operaţiunea ta de doi bani într-o mină de aur şi tu poţi să stai acolo şi să mă urmăreşti făcînd-o. A propos, primul lucru pe care l-am făcut a fost să anulez toate proiectele tale de binefacere de rahat pe care le demaraseşi, Andrew... Andrew... Andrew...*

Vocea se auzea din ce în ce mai tare:

– Andrew! Eşti surd?

Îl chema Tanner. Andrew se ridică în picioare şi se duse în biroul fratelui său.

Tanner ridică privirea.

– Sper că nu mă suprapun cu munca ta, spuse Tanner sarcastic.

– Nu, eram...

Tanner îşi studie fratele un moment:

– Chiar nu eşti bun de nimic, aşa-i, Andrew? Nici nu culegi, nici nu semeni. Îmi face bine să am pe cineva cu care să vorbesc, dar nu ştiu cît timp te mai pot ţine prin preajmă.

Kelly ajunse în Denver înaintea Dianei, şi se cază la prestigiosul hotel Brown Palace.

– În după-amiaza asta va sosi şi o prietenă de-a mea.

– Doriţi două camere?

– Nu, una cu două paturi.

Cînd avionul aterizează pe aeroportul internaţional din Denver, Diane luă un taxi pînă la hotel. Îi spuse numele recepţionerului.

– Oh, da, doamnă Stevens. Doamna Stowe vă aşteaptă. E în camera 638.

Fu o uşurare pentru ea.

Kelly aştepta. Se îmbrăţişară călduros.

– Mi-ai lipsit.

– *Tu* mi-ai lipsit mie. Cum ai călătorit? întrebă Kelly.

– Fără evenimente, Slavă Domnului!

– Ce ai păţit în Paris? o întrebă Diane, privind-o.

– Tanner Kingsley, oftă Kelly. Ce s-a întîmplat în Berlin?

– Tanner Kingsley, spuse Diane sfîrşită.

Kelly se duse la o masă, luă o carte de telefon şi i-o dădu Dianei.

– Sora lui Gary, Lois Reynolds, încă mai are numărul trecut în cartea de telefon. Locuieşte pe strada Marion.

– Bun. (Diane se uită la ceas.) E prea tîrziu să mai facem ceva în seara asta. Mergem acolo mîine, la prima oră.

Au luat cina în cameră şi au stat de vorbă pînă la miezul nopţii, apoi s-au pregătit de culcare.

– Noapte bună, spuse Diane, întinzînd mîna după întrerupător.

Dormitorul se scufundă în întuneric.

– Nu! ţipă Kelly. Aprinde lumina!

Diane o aprinse repede la loc.

– Îmi pare rău, Kelly. Am uitat.

– Îmi era frică de întuneric, pînă a apărut Mark. Şi după ce a fost ucis... (Kelly începu să se sufoce, luptîndu-se pentru a-şi controla panica. Respiră adînc.) Aş vrea să pot trece peste asta.

– Nu-ţi face griji din pricina asta. Cînd te vei simţi în siguranţă, va trece.

În dimineaţa următoare, cînd Diane şi Kelly ieşiră din hotel, în faţa intrării era un şir de taxiuri. Cele două femei se urcară într-unul dintre ele şi Diane îi spuse şoferului numărul casei lui Lois Reynolds, de pe strada Marion.

Cincisprezece minute mai tîrziu, şoferul trase pe marginea drumului.

– Am ajuns.

Kelly şi Diane se uitau pe fereastră, uluite. Se uitau la ruina carbonizată a unei case care arsese din temelii. Nu mai rămăsese decît cenuşa, bucăţi de lemn ars şi o fundaţie din beton fărîmiţată.

– Nenorociţii, au ucis-o, spuse Kelly. (O privi pe Diane, cuprinsă de disperare.) Aici e sfîrşitul drumului.

S-a dus şi ultima noastră şansă, se gîndea Diane.

Ray Fowler, acerbul director al Aeroportului Internaţional din Denver, se încruntă la Kelly şi la Diane.

– Să văd dacă am înţeles bine. Dumneavoastră investigaţi prăbuşirea unui avion, fără a avea nici o autorizaţie de a face acest lucru, şi vreţi ca eu să vă aranjez să-i puneţi întrebări

controlorului de trafic aerian care era de serviciu, astfel încît el să vă ofere nişte informaţii confidenţiale? Am înţeles bine?

Diane şi Kelly îşi aruncară o privire.

Kelly spuse:

– Păi, speram...

– Ce speraţi?

– Să ne ajutaţi.

– De ce aş face asta?

– Domnule Fowler, vrem doar să ne asigurăm că ceea ce s-a întîmplat cu Gary Reynolds a fost chiar un accident.

Ray Fowler le studia cu atenţie.

– E interesant, spuse el. Rămase acolo. Stătu puţin pe gînduri, apoi vorbi:

– M-am gîndit să mă amestec în treaba asta. Poate că *ar trebui* să discutaţi problema asta cu Howard Miller. El era controlor de trafic aerian cînd s-a petrecut accidentul. Uite adresa lui. Îl sun să-i spun că veniţi.

– Vă mulţumesc. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, spuse Diane.

Ray Fowler mîrîi:

– Singurul motiv pentru care fac asta e acela că eu cred că raportul Administraţiei Federale pentru Aviaţie, cum că ar fi fost o prăbuşire, e un rahat. Am găsit rămăşiţele avionului dar, destul de interesant, cutia neagră lipsea. A dispărut pur şi simplu...

Howard Miller locuia într-o casă mică din prefabricate, la zece kilometri de aeroport. Miller era un bărbat micuţ, energic, în jur de patruzeci de ani. Le deschise uşa.

– Intraţi. Ray Fowler mi-a spus că veniţi. Cu ce pot să vă ajut?

– Am dori să discutăm cu dumneavoastră, domnule Miller.

– Luați loc.

Se așezară pe canapea. Vreți niște cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Sîntem aici în legătură cu prăbușirea lui Gary Reynolds.

– Da. A fost un accident, sau...?

Howard Miller ridică din umeri.

– Sincer, nu știu. N-am mai trecut prin nici o experiență ca asta, de atîția ani de cînd lucrez aici. Totul decurgea conform protocolului. Gary Reynolds a luat legătura cu noi prin radio pentru a cere permisiunea de a ateriza, și noi i-am acordat-o. Următorul lucru pe care îl știu, e că se afla la trei kilometri de noi și raporta un uragan. Un uragan! Pe monitoarele noastre meteorologice era senin. Mai tîrziu, am verificat la Biroul de Meteorologie. Nu bătea vîntul la ora aia. Să vă spun drept, am crezut că fusese beat sau drogat. Și după aia s-a ciocnit de un versant al muntelui.

– Înțeleg că nu a fost găsită cutia neagră, spuse Kelly.

– Asta e altă treabă. (Comentariul lui Howard Miller era prudent.) În rest, am găsit tot. Ce s-a întîmplat cu cutia neagră? Nenorociții ăia de la FAA au venit și au crezut că noi avem înregistrările greșite. Nu ne-au crezut cînd le-am spus ce se întîmplase. Știți cum e cînd simți că ceva nu e în regulă?

– Da.

– Eu simt că ceva nu e în regulă în chestia asta, dar nu știu să spun ce. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.

Diane și Kelly se ridicară, frustrate.

– Vă mulțumim foarte mult, domnule Miller. Ați fost foarte generos cu timpul dumneavoastră.

– Deloc.

Cînd se ridica să le conducă pe cele două femei spre ușă, Miller spuse:

– Sper că sora lui Gary se va face bine.

– Ce? se opri Kelly.

– E în spital, ştiţi. Biata de ea! I-a ars casa în mijlocul nopţii. Nu se ştie dacă va supravieţui.

Diane îngheţă.

– Ce s-a întîmplat?

– Pompierii zic că a fost provocat de un scurtcircuit electric. Lois a reuşit să se tîrască pînă la uşa din faţă şi apoi pe peluză, dar cînd au ajuns pompierii la ea era deja destul de grav.

Diane încerca să-şi menţină vocea calmă.

– La care spital e?

– La Spitalul Universităţii din Colorado. E un centru de arşi acolo. Trei Nord.

Asistenta de la biroul de recepţie de la spitalul Trei Nord spuse:

– Îmi pare rău, doamna Reynolds nu are voie să primească vizitatori.

– Ne puteţi spune în ce salon este? întrebă Kelly.

– Nu, mă tem că nu pot.

– E urgent, spuse Kelly. Trebuie să o vedem şi...

– Nu o vizitează nimeni fără autorizaţie scrisă. (În vocea ei era o notă care spunea că era ultimul ei cuvînt.)

Diane şi Kelly se priviră una pe cealaltă.

– Oricum, vă mulţumim.

Cele două femei se îndepărtară.

– Ce facem? întrebă Kelly. Asta e ultima noastră şansă.

– Am un plan.

De biroul de recepţie se apropie un curier în uniformă, purtînd un pachet mare, legat cu fundă.

– Am un pachet pentru Lois Reynolds.

– Semnez eu pentru el, spuse asistenta.

Curierul clătină din cap.

– Îmi pare rău. Am instrucțiuni să îl livrez personal. E foarte valoros.

– Atunci, va trebui să vă însoțesc, ezită asistenta.

O urmă pînă la capătul coridorului. Cînd ajunseră la camera 391, asistenta vru să deschidă uşa, dar curierul îi dădu ei pachetul.

– Puteți să i-l dați dumneavoastră, spuse el.

La un etaj mai jos, curierul merse pînă la banca pe care îl aşteptau Diane şi Kelly.

– Camera 391, le spuse el.

– Mulțumesc, spuse Diane recunoscătoare. Îi dădu nişte bani.

Cele două femei urcară pe scări pînă la etajul trei, şi aşteptară pînă ce asistenta vorbea la telefon. Era cu spatele la ele. Merseră repede de-a lungul coridorului şi intrară în camera 391.

Lois Reynolds era întinsă pe pat, cu corpul ataşat la un păienjeniş de cabluri şi tuburi. Era bandajată pe o mare parte a corpului. Cînd Kelly şi Diane se apropiară de pat, avea ochii închişi.

– Domnişoară Reynolds, spuse Diane blînd. Eu sînt Diane Stevens şi ea e Kelly Harris. Soții noştri au lucrat la KIG.

Lois Reynolds deschise încet ochii şi încercă să-şi focalizeze privirea. Cînd vorbi, vocea ei era umbra unei şoapte.

– Cum?

– Soții noştri au lucrat la KIG, repetă Kelly. Amîndoi au fost ucişi. Ne-am gîndit că, datorită celor întîmplate fratelui dumneavoastră, ați putea să ne ajutați.

Lois Reynolds încercă să clatine din cap.

– Nu vă pot ajuta... Gary e mort.

Ochii i se umplură de lacrimi.

Diane se aplecă spre ea.

– Fratele dumneavoastră v-a spus ceva înainte de accident?

– Gary era un om minunat. Vorbea rar şi cu o notă de suferinţă. A fost ucis într-un accident de avion.

Diane spuse răbdătoare:

– V-a spus ceva ce ar putea să ne ajute să aflăm ce s-a întîmplat?

Lois Reynolds închise ochii.

– Domnnişoară Reynolds, vă rog, nu adormiţi încă. Vă rog. E foarte important. V-a spus fratele dumneavoastră ceva ce ne-ar putea ajuta?

Lois deschise din nou ochii şi o privi pe Diane, perplexă:

– Cine sînteţi?

– Credem că fratele dumneavoastră a fost asasinat, spuse Diane.

– Ştiu, murmură Lois.

Amîndouă simţiră un fior rece.

– De ce? întrebă Kelly.

– Prima... (Era o şoaptă.)

– Prima? se aplecă Kelly mai aproape.

– Gary mi-a spus ... mi-a spus despre asta cu cîteva ... toţi trebuiau să se întîlnească cu un senator în legătură cu ... aparatul lor care poate controla... controla vremea. Bietul Gary. Nu... nu a mai ajuns niciodată la Washington.

– Washington? spuse Diane.

– Da... se duceau toţi... se duceau toţi să se întîlnească cu un senator în legătură cu... în legătură cu Prima ... Gary spunea că Prima e rău...

– Vă amintiți numele senatorului? întrebă Kelly

– Nu.

– Vă rog, gîndiți-vă.

Lois Reynolds mormăia:

– Senatorul cutare...

– Senatorul cum? întrebă Kelly.

– Levin... Luven... van Luven. Se ducea să se întîlnească cu ea. Trebuia să se întîlnească...

Uşa se izbi de perete şi un doctor, în halat alb şi cu un stetoscop atîrnat de gît, intră în cameră. Le privi pe Kelly şi pe Diane, furios:

– Nu v-a spus nimeni că aici nu sînt permişi vizitatori?

– Ne scuzați, spuse Kelly. Trebuia să... vorbim cu...

– Plecați, vă rog.

Cele două femei o priviră pe Lois Reynolds.

– La revedere. Sănătate.

Bărbatul le urmări ieşind din cameră. Cînd uşa se închise, se apropie de pat, se aplecă deasupra lui Lois Reynolds, cu o pernă în mînă...

40

Kelly şi Diane plecară spre holul principal al spitalului.

– De-asta se duceau Mark şi Richard la Washington, spuse Diane, să se întîlnească cu senatorul van Luven.

– Cum dăm de ea?

– Simplu. Diane scoase telefonul mobil.

Kelly ridică o mînă şi o opri.

– Nu. Hai să folosim un telefon public.

Obţinură telefonul sediului Senatului de la Informaţii, şi Diane formă numărul.

– Biroul doamnei senator van Luven.

– Aş dori să vorbesc cu doamna senator, vă rog.

– Aş putea şti cine o caută?

– E o problemă personală, spuse Diane.

– Numele dumneavoastră, vă rog?

– Nu pot... spuneţi-i doar că e important.

– Îmi pare rău, nu pot face asta. Legătura se întrerupse.

– Nu ne putem folosi propriile nume, se întoarse Diane către Kelly. Formă din nou numărul.

– Biroul doamnei senator van Luven.

– Vă rog, nu închideţi. Ştiu că vă faceţi doar datoria, dar e o problemă de viaţă şi de moarte. Sun de la un telefon public. Am să vă dau numărul. Vă rog, spuneţi-i doamnei senator să mă

sune. Îi dădu numărul şi auzi cum secretara trînteşte receptorul în furcă.

– Ce facem acum? spuse Kelly.

– Aşteptăm.

Aşteptară timp de două ore şi, într-un sfîrşit, Diane spuse:

– N-o să meargă. Hai să...

Începu să sune telefonul. Diane respiră adînc şi se grăbi să răspundă.

– Alo?

O voce nervoasă de femeie spuse:

– Sînt senatoarea van Luven. Cu cine vorbesc?

Diane ţinea telefonul îndreptat către Kelly, astfel încît să poată auzi amîndouă ce spune senatoarea. Diane se îneca aşa de tare că abia putea să vorbească.

– Doamnă senator, numele meu este Diane Stevens. Sînt împreună cu Kelly Harris. Ştiţi cine sîntem?

– Nu, nu ştiu, şi mă tem că...

– Soţii noştri au fost ucişi în drumul spre o întîlnire cu dumneavoastră.

Se auzi un oftat.

– Oh, Doamne. Richard Stevens şi Mark Harris.

– Da.

– Soţii dumneavoastră au fixat o audienţă pentru a se întîlni cu mine, dar secretara mea a primit un telefon în care i s-a spus că îşi schimbaseră planurile. Apoi au... murit.

– Telefonul nu a fost de la ei, doamnă senator, spuse Diane. Au fost ucişi pentru a nu se întîlni cu dumneavoastră.

– *Cum?* Era şocată. De ce ar fi vrut cineva să...?

– Au fost ucişi ca să nu vorbească cu dumneavoastră. Eu şi Kelly am vrea să venim la Washington şi să vă spunem ceea ce voiau să vă spună soţii noştri.

Urmă o scurtă ezitare.

– Mă voi întîlni cu dumneavoastră, dar nu în biroul meu. E prea la vedere. Dacă ceea ce spuneți e adevărat, ar putea fi periculos. Am o casă în Southhampton, Long Island. Mă pot vedea cu dumneavoastră acolo. De unde sunați?

– Din Denver.

– Doar o clipă.

Trei minute mai tîrziu, senatoarea se întoarse pe fir.

– Următorul zbor din Denver spre New York e un zbor de noapte. E al liniei United Airlines şi zboară non-stop către La Guardia. Pleacă la zero şi douăzeci şi cinci şi aterizează pe La Guardia la şase şi nouă minute. Dacă nu mai sînt locuri, mai e unul la...

– Vom fi în acel avion.

Kelly o privi pe Diane, surprinsă:

– Dar dacă nu putem să...?

Diane ridică mîna, asigurînd-o încă o dată.

– Vom fi acolo.

– Cînd ajungeți la aeroport, vă va aştepta o maşină Lincoln gri. Duceți-vă la maşină. Şoferul e asiatic. Numele lui e Kunio. K-U-N-I-O. El vă va aduce la mine acasă. Vă aştept acolo.

– Vă mulțumim, doamnă senator.

Diane puse receptorul la loc în furcă şi respiră adînc. Se întoarse către Kelly:

– S-a făcut.

– De unde ştii că prindem avionul ăla? zise Kelly.

– Am un plan.

Administratorul hotelului le-a aranjat o maşină de închiriat şi, în patruzeci şi cinci de minute, Kelly şi Diane se îndreptau către aeroport.

– Nu ştiu dacă sînt mai mult emoționată sau înspăimîntată, zise Kelly.

– Nu cred că mai avem de ce să ne temem.

– Se pare că o mulțime de oameni au încercat să se întîlnească cu senatoarea, dar nimeni nu a ajuns, Diane. Cu toții au fost uciși înainte.

– Atunci, noi vom fi primele care vom ajunge.

Kelly spuse:

– Aş vrea să avem...

– Ştiu. O armă. Ai mai spus asta. Avem mintea.

– Mda. Aş vrea să avem o armă.

Kelly privi pe fereastra maşinii.

– Trage pe dreapta.

Diane trase pe marginea şoselei.

– Ce e?

– Trebuie să fac ceva.

Opriseră în fața unui salon de coafură. Kelly deschise uşa maşinii.

– Ce faci? zise Diane.

– O să-mi trag o nouă coafură.

– Glumeşti, zise Diane.

– Nu, nu glumesc.

– Îți faci o nouă coafură *acum*? Kelly sîntem pe drumul spre aeroport, să prindem un avion, şi nu e timp de...

– Diane, nu poți şti niciodată ce se poate întîmpla. Şi, în cazul în care mor, vreau să arăt frumos.

Diane rămase acolo, fără grai, în timp ce Kelly intra în salonul de coafură.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Kelly ieşi. Purta o perucă neagră bogată, îndreptată în sus la spate.

– Sînt gata, spuse Kelly. Hai să spargem nişte moace.

41

– Ne urmăreşte un Lexus alb, zise Diane.
– Ştiu. Sînt şase bărbaţi în el.
– Poţi scăpa de ei?
– Nu e nevoie s-o fac.
– *Cum?* se holbă Kelly la ea.
– Priveşte.

Se apropiau de o poartă a aeroportului cu o plăcuţă pe care scria: NUMAI LIVRĂRI. Paznicul din spatele ei o deschisese pentru a lăsa maşina să treacă.

Bărbaţii din Lexus le priviră pe Kelly şi Diane coborînd şi urcînd într-o maşină oficială a aeroportului, care o porni de-a curmezişul pistei.

Cînd maşina Lexus ajunse şi el la poartă, paznicul spuse:
– Aceasta este o intrare privată.
– Dar aţi lăsat să intre cealaltă maşină.
– E o intrare privată. Paznicul închise poarta.

Maşina oficială a aeroportului traversă pista şi opri lîngă un avion de linie. Cînd Diane şi Kelly coborîră, Howard Miller le aştepta.

– Aţi ajuns cu bine.
– Da, zise Diane. Mulţumim din inimă pentru că aţi făcut aranjamentele.

– Cu plăcere. (Fața i se întristă.) Sper ca din toate astea să se aleagă şi ceva bun.

Kelly spuse:

– Mulțumeşte-i lui Lois Reynolds din partea noastră şi...

Howard Miller se schimbă la față:

– Lois Reynolds a murit azi noapte.

Ambele femei simțiră un şoc. Lui Kelly îi trebui un moment pînă să vorbească.

– Îmi pare rău.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Diane.

– Cred că i-a cedat inima.

– Sînt gata de plecare, zise Howard Miller privind către avion. Am aranjat să aveți locuri lîngă uşă.

– Mulțumim din nou.

Miller le privea pe Kelly şi pe Diane urcînd rampa. Cîteva momente mai tîrziu, însoțitoarea de zbor închise uşa şi avionul începu să ruleze pe pistă.

– Am reuşit, se întoarse Kelly către Diane, zîmbind. Am fost mai deştepte decît mintoşii ăia maniaci. Ce faci după ce vorbim cu doamna senator van Luven?

– Nu prea m-am gîndit la asta, zise Diane. Te întorci la Paris?

– Depinde. Tu crezi că vei rămîne în New York?

– Da.

– Atunci, poate mai rămîn şi eu prin New York o vreme, zise Kelly.

– Şi apoi am putea merge la Paris împreună.

Stăteau acolo, zîmbindu-şi.

Diane spuse:

– Tocmai mă gîndeam la cît de mîndri ar fi Richard şi Mark dacă ar şti că sîntem pe cale să terminăm treaba pe care au început-o ei.

– Să ştii că da.

Diane privi pe fereastră şi apoi în sus, către cer, şi spuse:

– Mulţumesc, Richard.

Kelly îi aruncă o privire lui Diane, clătină din cap, şi nu spuse nimic.

Richard, ştiu că mă auzi, iubitule. Vom termina ceea ce ai început tu. Vă vom răzbuna pe tine şi pe prietenii tăi. Asta nu te va aduce înapoi, dar va ajuta un pic. Ştii ce îmi lipseşte cel mai mult în legătură cu tine, iubirea mea? Totul.

Cînd avionul aterizează pe aeroportul La Guardia, trei ore şi jumătate mai tîrziu, Diane şi Kelly coborîră primele. Diane îşi amintea cuvintele senatoarei van Luven. *Cînd ajungeţi la aeroport, vă va aştepta un Lincoln gri.*

Maşina aştepta la intrarea în terminal. Lîngă ea era un bărbat japonez în vîrstă, în uniformă de şofer. Îşi îndreptă spatele cînd Kelly şi Diane se apropiară de el.

– Doamna Stevens? Doamna Harris?

– Da.

– Eu sînt Kunio.

Le deschise uşa maşinii şi ele urcară.

Cîteva minute mai tîrziu, erau în drum spre Southampton.

– E un drum de două ore, zise Kunio. Peisajul e foarte frumos.

Ultimul lucru care le interesa era peisajul. Amîndouă se gîndeau preocupate la cel mai rapid mod posibil de a-i explica senatoarei cele întîmplate.

Kelly îi zise Dianei:

– Crezi că doamna senator va fi în pericol cînd îi vom spune ceea ce ştim?

– Sînt sigură că va avea protecție. Va ști cum să controleze situația.

– Sper.

După aproape două ore, Lincolnul ajunse la un conac mare, vopsit în alb, cu acoperiș de ardezie și coșuri suple, în stilul conacelor englezești din secolul al XVIII-lea. Avea terenuri întinse, bine îngrijite și au văzut o casă separată pentru locuințele servitorilor cu garaj.

Cînd mașina opri la intrarea din față, Kunio spuse:

– Aștept, dacă aveți nevoie de mine.

– Mulțumim.

Ușa fu deschisă de un majordom.

– Intrați, vă rog. Doamna senator vă așteaptă.

Cele două femei intrară. Livingul era elegant și totuși lejer, mobilat cu un sortiment variat de obiecte vechi, canapele și scaune cu aspect confortabil. Pe perete, deasupra unui șemineu uriaș cu decorațiuni baroce, se aflau două sfeșnice identice, așezate simetric.

– Pe aici, vă rog, spuse majordomul.

Kelly și Diane îl urmară într-o cameră de primire spațioasă.

Doamna van Luven le aștepta. Purta un costum lejer, albastru deschis și avea părul desfăcut. Arăta mult mai feminin decît se așteptase Diane.

– Eu sînt Pauline von Luven.

– Diane Stevens.

– Kelly Harris.

– Mă bucur să vă întîlnesc pe amîndouă. A fost nevoie de prea mult timp...

Kelly o privi pe senatoarea van Luven, nedumerită:

– Mă scuzați?

Din spatele lor, Tanner Kingsley spuse:

– Vrea să spună că ați fost foarte norocoase, dar tocmai ați rămas fără șansă.

Diane și Kelly se întoarseră. Tanner Kingsley și Harry Flint intraseră în cameră.

– Acum, domnule Flint, spuse Tanner.

Harry Flint ridică un pistol. Fără să scoată o vorbă, ținti către femei și trase de două ori. Pauline van Luven și Tanner Kingsley priviră cum corpurile lui Kelly și Diane se aplecau înainte și căzeau pe podea.

Tanner se duse la doamna van Luven și o îmbrățișă:

– În sfîrșit s-a terminat, Prințesă.

42

– Ce vreți să fac cu cadavrele? întrebă Flint.

Tanner nu ezită.

– Leagă-le nişte greutăți de glezne, du-le cu avionul la o distanță de trei sute de kilometri şi aruncă-le în Atlantic.

– Nici o problemă.

Flint părăsi camera.

Tanner se întoarse către senatoarea van Luven.

– Cu asta se termină, Prințesă. Putem să ne vedem de drum.

Ea se apropie de el şi îl sărută.

– Mi-a fost aşa de dor de tine, iubitule.

– Şi mie, de tine.

– Acele întîlniri o dată pe lună erau frustrante, pentru că ştiam că trebuia să pleci.

Tanner o luă în brațe.

– De acum înainte, sîntem împreună. Vom mai aştepta o perioadă respectabilă de trei sau patru luni, ca omagiu pentru iubitul tău soț decedat, şi apoi ne căsătorim.

– Hai să fie doar o lună, spuse ea, zîmbind.

– Sună bine, încuviință el.

– Mi-am dat demisia din Senat, ieri. Au fost foarte înțelegători în legătură cu durerea mea, pricinuită de moartea soțului.

– Minunat. Acum putem fi văzuți împreună fără restricții. Vreau să vezi la KIG, ceva ce nu ți-am arătat înainte.

Tanner şi Pauline ajunseseră la clădirea de cărămidă roşie. Tanner se apropie de uşa solidă de oțel. În centrul ei era o nişă. El purta un inel grecesc care avea ca monogramă fața unui luptător grec.

Pauline îl văzu pe Tanner apăsînd tare inelul în nişă, şi uşa începu să se deschidă. Încăperea era enormă şi plină de computere şi ecrane de televizor uriaşe. Pe un perete opus se aflau generatoare şi alte echipamente electronice, toate legate împreună printr-un panou de control din centru.

– Aici e nivelul zero, spuse Tanner. Ceea ce vedem noi aici e ceva ce va schimba vieți pentru totdeauna. Această cameră este centrul de comandă al unui sistem de sateliți care pot controla vremea în orice zonă a lumii. Putem provoca furtuni oriunde. Putem crea foamete, oprind ploaia. Putem invada aeroporturile cu ceață. Putem fabrica uragane şi cîmpuri ciclonice care ar distruge economia lumii. (Zîmbi.) Deja am demonstrat o parte din puterea noastră. Multe țări au lucrat la problema controlului climateric, dar nici una nu a rezolvat-o încă.

Tanner apăsă pe un buton, care aprinse un ecran de televiziune uriaş.

– Ceea ce vezi aici e o tehnologie avansată pe care armata *şi-ar dori* s-o aibă. (Se întoarse spre Pauline şi zîmbi.) Singura problemă care a oprit Prima să-mi ofere controlul complet a fost efectul de seră şi te-ai îngrijit minunat de asta. (Suspină.) Ştii cine a creat proiectul ăsta? Andrew. El chiar a fost un geniu.

Pauline se holba la echipamentul masiv.

– Nu înțeleg cum asta poate controla vremea.

– Păi, versiunea scurtă e că aerul cald se ridică spre aerul rece şi dacă există umezeală în...

– Nu mă lua de sus, dragă.

– Îmi pare rău, dar versiunea lungă e un pic mai complicată, spuse el.

– Ascult.

– E puțin cam tehnică, aşa că ai răbdare. Laserele cu microunde, create cu ajutorul nanotehnologiei inventate de fratele meu, dacă sînt direcționate în atmosfera terestră, creează oxigen care se leagă cu hidrogen, producînd astfel ozon şi apă. Oxigenul liber din atmosferă se dublează în perechi, de asta îi spune O_2, iar fratele meu a descoperit că dacă tragi cu laserul ăla din spațiu în atmosferă oxigenul se combină cu doi atomi de hidrogen, formînd ozon – O_3, şi apă, H_2O.

– Tot nu înțeleg cum ar putea asta...

– Vremea este condusă de apă. În experimentele la scară mare, Andrew a descoperit că produsese atît de multă apă, încît a schimbat direcția vîntului. Mai multe fascicole laser, mai mult vînt. Dacă ai control asupra apei şi vîntului, ai control asupra vremii.

Rămase gînditor un moment.

– Cînd am descoperit că Akira Iso, din Tokio şi mai tîrzu Madeleine Smith, din Zürich, erau pe cale să rezolve problema, le-am oferit slujbe aici, ca să-i pot controla. Dar m-au refuzat. Nu-mi permiteam să-i las să termine proiectele la care lucrau. (Ridică din umeri.) Ți-am spus că patru dintre cei mai buni meteorologi lucrau împreună cu mine la proiect.

– Da.

– Şi ei erau buni. Franz Verbrugge – în Berlin, Mark Harris – în Paris, Gary Reynolds – în Vancouver şi Richard

Stevens – în New York. Fiecare din ei lucra la un aspect diferit al controlului climateric şi m-am gîndit că, din cauză că lucrau în ţări diferite, nu aveau să pună niciodată piesele cap la cap pentru a afla care este scopul ultim al proiectului. Dar, cumva, au făcut-o. Au venit să se întîlnească cu mine la Viena, pentru a mă întreba ce planuri aveam cu Prima. Le-am spus că îl voi da guvernului nostru. Nu am crezut că vor mai cerceta problema dar, pentru siguranţă, le-am întins o cursă. Cînd stăteau în sala de aşteptare, am dat un telefon la biroul tău de la Senat, asigurîndu-mă că ei mă aud, negînd în faţa ta că aş fi auzit vreodată de Prima. În dimineaţa următoare au început să te sune pentru a stabili audienţe. Atunci am ştiut că trebuiau eliminaţi. (Tanner zîmbi.) Să-ţi arăt ce avem aici.

Pe monitorul unui computer apăru harta lumii, marcată cu linii şi simboluri. În timp ce vorbea, Tanner deplasă un comutator şi focalizarea asupra hărţii continuă să se schimbe, pînă ajunse asupra Portugaliei.

Tanner spuse:

– Văile agricole ale Portugaliei sînt alimentate de rîuri care vin din Spania şi se varsă în Atlantic. Imaginează-ţi numai ce s-ar întîmpla cu Portugalia dacă ar ploua în continuu, pînă ce văile agricole ar fi inundate complet.

Tanner apăsă pe un buton, şi pe un ecran uriaş apăru imaginea unui uriaş palat roz cu pază în uniforme de ceremonie şi grădini frumoase, luxuriante chiar, strălucind în lumina orbitoare a soarelui.

– Acesta e palatul prezidenţial.

Imaginea se schimbă cu o sufragerie din interior, în care o familie îşi lua micul dejun.

– Acesta e preşedintele Portugaliei, împreună cu soţia şi cei doi copii ai săi. Cînd vor vorbi, o vor face în portugheză, dar tu vei asculta conversaţia în engleză. Am zeci de nanocamere

şi microfoane instalate în palat. Preşedintele nu ştie asta, dar şeful gărzilor lui de corp lucrează pentru mine.

Un consilier îi spunea preşedintelui:

– La ora unsprezece fix în această dimineaţă, aveţi o întrevedere la ambasadă şi un discurs la uniunea sindicatelor. La unu, prînz festiv la muzeu. În seara asta, organizăm o cină prezidenţială.

Pe masă sună un telefon şi preşedintele răspunse:

– Alo...

Apoi se auzi vocea lui Tanner, tradusă instantaneu din engleză în portugheză, pe măsură ce vorbea:

– Domnul preşedinte?

Preşedintele părea agitat:

– Cine e la telefon? întrebă el, în timp ce vocea lui era tradusă instantaneu din portugheză în engleză pentru Tanner.

– Sînt un prieten

– Cum... cum aţi obţinut numărul meu privat?

– Asta nu are importanţă. Vreau să mă ascultaţi cu mare atenţie. Iubesc ţara dumneavoastră şi nu mi-ar plăcea să o văd distrusă. Dacă nu vreţi să fie ştearsă de pe hartă de furtuni puternice, trebuie să-mi trimiteţi două miliarde de dolari în aur. Dacă nu vă interesează acum, vă voi suna din nou peste trei zile.

Pe ecran, îl priviră pe preşedinte trîntind telefonul în furcă.

– Un nebun a făcut rost de numărul meu de telefon, îi spuse el soţiei sale. Se pare că a scăpat dintr-un ospiciu.

– Asta a fost înregistrată acum trei zile, se întoarse Tanner către Pauline. Acum, dă-mi voie să-ţi arăt conversaţia pe care am avut-o ieri.

Apăru din nou o imagine a uriaşului palat roz şi a minunatelor sale grădini, dar de data asta cădeau precipitaţii intense sub formă de ploaie, iar cerul era plin de tunete şi brăzdat de trăznete.

Tanner apăsă pe un buton. Scena de la televizor se mută în biroul prezidenţial. Preşedintele era aşezat la o masă de conferinţe, împreună cu şase asistenţi care vorbeau toţi în acelaşi timp. Pe faţa preşedintelui se putea citi îndîrjirea.

Începu să sune telefonul de pe biroul său.

– Acum, rînji Tanner.

Preşedintele ridică telefonul, înfricoşat:

– Alo.

– Bună dimineaţa, domnule preşedinte. Cum...?

– Îmi distrugi ţara! Ai ruinat recoltele! Cîmpurile sînt inundate. Satele sînt... (se opri şi trase aer adînc în piept.) Cît timp va dura asta? (În vocea preşedintelui se citea isteria.)

– Pînă ce primesc cele două miliarde de dolari.

Îl urmăriră pe preşedinte scrîşnind din dinţi şi închizînd ochii pentru o clipă.

– Şi atunci vei opri furtunile?

– Da.

– Cum vrei să primeşti banii?

Tanner opri televizorul.

– Vezi ce uşor e, Prinţesă? Avem deja banii. Să-ţi arăt ce altceva poate face Prima. Astea sînt testele de început.

Apăsă pe un alt buton. Pe ecran apăru imaginea unui uragan devastator.

– Acţiunea se petrece în Japonia, zise Tanner. Iar în anotimpul ăsta, la ei vremea e întotdeauna liniştită.

Apăsă pe un alt buton şi apăru imaginea unei puternice furtuni de grindină abătîndu-se asupra unei livezi de citrice.

– Asta e pe viu, din Florida. Temperatura de acolo acum e aproape de zero grade... în iunie! Recoltele sînt şterse de pe faţa pămîntului.

Activă un alt buton şi pe ecran apăru imaginea unei tornade care demola clădiri uriaşe.

– Asta se întîmplă în Brazilia. Aşa cum se vede, spuse Tanner mîndru, Prima poate face orice.

Pauline se apropie de el şi spuse blînd:

– Ca şi tăticul ei.

Tanner opri televizorul. Ridică trei DVD-uri şi i le arătă.

– Acestea sînt trei conversaţii foarte interesante pe care le-am purtat – cu Peru, Mexic şi Italia. Ştii cum este livrat aurul? Trimitem camioane la băncile lor şi ei le încarcă. Şi apoi, există „Clenciul douăzeci şi doi": dacă fac vreo tentativă de a afla încotro se îndreaptă aurul, le promit că furtuna se va porni din nou şi nu se va opri niciodată.

Pauline îl privi îngrijorată:

– Tanner, există vreo modalitate prin care să-ţi poată localiza convorbirile?

– Sper să o facă, rîse Tanner. Dacă încearcă cineva, va fi trimis la un releu dintr-o biserică, şi un al doilea releu îi trimite la o şcoală. Al treilea va declanşa furtuni pe care-şi vor dori să nu le fi văzut niciodată. Şi a patra oară se opreşte la Biroul Oval al Casei Albe.

Pauline rîse.

Uşa se deschise şi intră Andrew.

– Ah, se întoarse Tanner. Iată-l pe dragul meu frate.

Andrew se holba la Pauline, cu o expresie de nedumerire pe faţă:

– Nu te cunosc de undeva? O privi aproape un minut, concentrîndu-se, apoi faţa i se lumină. Tu... tu şi Tanner aţi fost...

gata să vă căsătoriți. Eu eram cavalerul de onoare. Tu ești... tu ești Prințesa.

– Foarte bine, Andrew, spuse Pauline.

– Dar ai... ai plecat. Nu îl iubeai pe Tanner.

– Lasă-mă să te corectez, interveni Tanner. A plecat *pentru că* mă iubea. (Luă mîna Paulinei.) Mi-a telefonat la o zi după nuntă. S-a măritat cu un bărbat bogat și influent, pentru a-i folosi puterea în a obține clienți importanți pentru KIG. Așa am putut să ne extindem atît de rapid. (Tanner o îmbrățișă pe Pauline.) Am aranjat să ne întîlnim în secret în fiecare lună. Și ea a devenit interesată de politică și a devenit senator, spuse el mîndru.

Andrew pufni:

– Dar... dar Sebastiana... Sebastiana...

– Sebastiana Cortez, rîse Tanner. A fost o momeală, aruncată pentru a deruta pe toată lumea. M-am asigurat că toată lumea de la birou știa despre ea. Eu și Prințesa nu ne puteam permite să lăsăm pe nimeni să devină suspicios.

– Oh, înțeleg, spuse Andrew vag.

– Vino aici, Andrew.

Tanner îl conduse către centrul de comandă. Stăteau în fața Primei.

– Îți aduci aminte de asta? spuse Tanner. Tu ai ajutat la dezvoltarea ei. Acum e gata.

– Prima... făcu Andrew ochii mari.

Tanner arătă spre un buton și spuse:

– Da. Control climateric. (Arătă spre un alt buton.) Locație. (Îl privi pe fratele său). Vezi cît de simplă am făcut-o?

Andrew spuse, printre dinți:

– Îmi amintesc...

Tanner se întoarse către Pauline:

– Acesta e doar începutul, Prințesă. (Tanner o luă în brațe.) Fac cercetări în alte treizeci de țări. Ai ceea ce ți-ai dorit. Putere şi bani!

Pauline spuse fericită:

– Un computer ca ăsta ar costa...

– *Două* asemenea computere, spuse Tanner. Am o surpriză pentru tine. Ai auzit vreodată de insula Tamoa, în Pacificul de Sud?

– Nu.

– Tocmai am cumpărat-o. Are şaizeci de mile pătrate, şi e incredibil de frumoasă. Se află în insulele Polineziei Franceze şi are o pistă de aterizare şi un port pentru iahturi. Are tot ce îi trebuie, inclusiv – (Luă o pauză de efect) – Prima II.

Pauline spuse:

– Vrei să spui că există un alt...?

– Exact, încuviință Tanner. E în subteran, unde nimeni nu îl poate găsi. Acum, că băgărețele alea două au dispărut în sfîrşit din calea noastră, lumea ne aparține.

43

Kelly fu prima care deschise ochii. Zăcea pe spate, dezbrăcată, pe podeaua goală de beton a unui subsol, cu mîinile prinse în lanțuri de douăzeci de centimetri fixate în perete, chiar deasupra podelei. La capătul încăperii, în care se intra printr-o ușă masivă, era o fereastră mică, cu gratii.

Kelly se întoarse și o văzu pe Diane lîngă ea, tot dezbrăcată și prinsă în cătușe. Hainele lor fuseseră aruncate într-un colț.

– Unde sîntem? zise Diane, ametită.

– În Iad, colega.

Kelly încercă duritatea cătușelor. Erau strînse bine și îi imobilizau încheieturile. Putea să-și ridice brațul vreo cîțiva centimetri, dar asta era tot.

– Am intrat drept în cursa lor, zise ea cu amărăciune.

– Știi care e lucrul care-mi displace cel mai mult în chestia asta?

– Nu-mi pot închipui, spuse Kelly, aruncînd o privire de jur împrejurul încăperii.

– Au cîștigat. Știm de ce ne-au ucis soții, Și știm și de ce ne vor ucide pe noi, dar nu avem nici o modalitate de a spune vreodată lumii. Au scăpat cu basma curată. Kingsley avea dreptate. În cele din urmă, norocul ne-a părăsit.

– Nu, nu ne-a părăsit.

Uşa se deschisese şi Harry Flint intră în încăpere. Veşnicul lui zîmbet i se lărgi. Încuie uşa după el şi puse cheia în buzunar.

– Am tras în voi cu gloanţe cu Xylocaină. Trebuia să vă omor, dar m-am gîndit că am putea mai întîi să ne distrăm un pic împreună.

Se apropie de ele.

Cele două femei schimbară o privire înfricoşată. Priviră cum Flint, tot un zîmbet, îşi scotea cămaşa şi pantalonii.

– Uite ce am pentru voi, spuse el. Îşi scoase boxerii. Avea membrul ţeapăn şi congestionat. Flint le privi pe amîndouă şi se apropie de Diane. Ce-ar fi să încep cu tine, iubito, şi apoi...

– Stai un pic, frumosule, îl întrerupse Kelly. Ce-ar fi să vii la mine prima dată? Mă simt excitată.

Diane o privi, uluită:

– Kelly...

Flint se întoarse către Kelly şi zîmbi înfumurat.

– Sigur, iubito. O să-ţi placă la nebunie.

Flint se lăsă în jos şi începu să se întindă deasupra corpului gol al lui Kelly.

– Oh, da, gemu Kelly. Chiar mi-a fost dor de asta.

Diane închisese ochii. Nu putea suporta priveliştea.

Kelly îşi desfăcu picioarele şi, cînd Flint începea să o pătrundă, ridică braţul cîţiva centimetri şi scoase ceva din coafura ei înaltă. Cînd mîna îi coborî, în ea era un pieptene cu un capăt din oţel de zece centimetri. Dintr-o singură mişcare rapidă, înfipse coada de oţel în ceafa lui Flint, împingînd-o pe toată înăuntru.

Flint încercă să urle, dar tot ce se auzi fu un horcăit zgomotos. Din gîtul lui curgea sînge. Diane deschise ochii, uluită.

Kelly o privi pe Diane.

– Poți... poți sta liniștită acum. Împinse jos silueta țeapănă de pe ea. E mort.

Inima Dianei bătea așa de tare, încît avea senzația că o să-i sară din piept. Fața ei avea o paloare cadaverică.

Kelly o privi, alarmată:

– Te simți bine?

– M-am temut că o să te...

Avea gura uscată. Se uită la trupul însîngerat al lui Harry Flint și o cuprinseră fiorii.

De ce nu mi-ai spus despre...? arătă spre pieptenele din gîtul lui.

– Pentru că dacă n-ar fi mers... Ei bine, nu voiam să crezi că te-am lăsat baltă. Hai să plecăm de aici.

– Cum?

– Îți arăt eu. Kelly își întinse piciorul cît era de lung către locul în care Flint își lăsase pantalonii. Întinse degetele de la picior, pentru a apuca pantalonii. Cinci centimetri prea departe. Se mută mai aproape. Doi centimetri. În sfîrșit, reuși.

– Gata! zîmbi Kelly fericită.

Prinse cracul pantalonilor între degetele de la picioare și îi trase încet spre ea, pînă cînd erau suficient de aproape pentru a-i apuca cu mîna. Cerceta buzunarele, căutînd cheia de la cătușe. O găsi. O secundă mai tîrziu, avea mîinile libere. Se grăbi să o elibereze pe Diane.

– Dumnezeule, ești o minune, zise Diane.

– Mulțumește-i noii mele coafuri. Hai să plecăm de aici.

Cele două femei își culeseră hainele de pe podea și se îmbrăcară rapid. Kelly luă cheia de la ușă din buzunarul lui Flint.

Merseră pînă la ușă și ascultară o secundă. Liniște. Kelly descuie. Se aflau pe un coridor lung și pustiu.

– Trebuie să fie vreo ieșire de siguranță pe aici, zise Diane.

– Bine, încuviință Kelly. Tu o iei încolo și eu în direcția cealaltă și...

– Nu. Te rog. Să rămînem împreună, Kelly.

– Bine, colega, încuviință Kelly, strîngîndu-i brațul.

Cîteva minute mai tîrziu, cele două femei intrară într-un garaj în care se aflau un Jaguar și o Toyota.

– Alege, spuse Kelly.

– Jaguarul sare prea tare în ochi. Să luăm Toyota.

– Sper că are cheia în...

Avea. Diane trecu la volan.

– Ai vreo idee unde mergem? întrebă Kelly.

– În Manhattan. Încă nu am un plan.

– Asta e o veste bună, suspină Kelly.

– Trebuie să găsim un loc unde să dormim. Cînd Kingsley o să afle că am scăpat, va înnebuni. Nu vom fi în siguranță nicăieri.

Kelly se gîndea.

– Ba da.

– Ce vrei să zici? o privi Diane.

– Am un plan, zise Kelly cu mîndrie.

44

În timp ce conduceau prin White Plains, la patruzeci de kilometri nord de Manhattan, Diane zise:

– Pare un oraş drăguţ. Ce căutăm aici?

– Am o prietenă aici, ea va avea grijă de noi.

– Povesteşte-mi despre ea.

– Mama era măritată cu un beţiv care o bătea, zise Kelly încet. Cînd mi-am permis financiar să am grijă de ea, am convins-o să-l părăsească. Una dintre manechinele care fugise de prietenul care o bătea mi-a povestit despre locul ăsta. E un pension, condus de un înger de femeie pe nume Grace Seidel. Am adus-o pe mama să stea aici pînă i-am găsit un apartament. O vizitam la Grace în fiecare zi. Mamei îi plăcea, şi s-a împrietenit cu cîteva chiriaşe. În cele din urmă, i-am găsit un apartament şi m-am dus să o iau de acolo. Se opri.

– Ce s-a întîmplat? o privi Diane.

– Plecase înapoi la soţul ei.

Ajunseseră la pensiune.

– Aici e.

Grace Seidel trecuse de cincizeci de ani. Era dinamică şi plină de energie. Cînd deschise uşa şi o văzu pe Kelly, faţa i se lumină.

– Kelly! (O luă în braţe.) Mă bucur aşa de mult să te văd.

– Ea e prietena mea, Diane, spuse Kelly.

Se salutară.

– Camera ta e pregătită, spuse Grace. De fapt, a fost camera mamei tale. Am pus un pat în plus.

În timp ce Grace Seidel le conducea către dormitorul lor, trecură printr-un living cu aspect confortabil, unde vreo zece femei jucau cărţi sau se ocupau cu diverse alte lucruri.

– Cît timp veţi sta? întrebă Grace.

– Nu ştim sigur, se priviră Kelly şi Diane.

– Nici o problemă, zîmbi Grace Seidel. Camera e a voastră atîta cît timp cît vreţi să staţi în ea.

Camera era încîntătoare – ordonată şi curată.

După ce Grace Seidel ieşi, Kelly îi spuse lui Diane:

– Vom fi în siguranţă aici. Şi, a propos, cred că am intrat în *Cartea Recordurilor*. Ştii de cîte ori au încercat să ne omoare?

– Da.

Diane stătea în picioare la fereastră. *Mulţumesc, Richard,* o auzi Kelly spunînd.

Kelly dădu să zică ceva, dar apoi se gîndi, *Nu are rost.*

Andrew, aţipit la biroul său, visa că se află într-un pat de spital. Îl treziseră vocile din cameră.

– Şi, spre norocul meu, am descoperit asta cînd decontaminam costumul lui Andrew. M-am gîndit să v-o arăt imediat.

– Nenorociţii de la armată mi-au spus că va fi în siguranţă.

Un bărbat îi întindea lui Tanner una dintre măştile de gaze din echipamentul furnizat de armată.

– Am descoperit o gaură mică la baza măştii. Se pare că a tăiat-o cineva. Ar fi suficient pentru a cauza starea în care se află fratele dumneavoastră.

Tanner privea masca, tunînd:

– Oricine e responsabil pentru asta, va plăti. Voi cerceta prblema asta imediat, spunea el, privindu-l pe bărbat. Îți mulțumesc că mi-ai adus-o.

Din patul său, Andrew îl urmărea ametit pe bărbat cum pleacă. Tanner se uită o secundă la mască şi apoi se duse către un colț al camerei unde era un cărucior mare de spital plin cu lenjerie murdară.

Tanner băgă mîna pînă la fundul căruciorului şi îngropă masca sub lenjerie.

Andrew încercă să îşi întrebe fratele ce se petrece, dar era prea obosit. Adormi.

Tanner, Andrew şi Pauline se întorseseră în biroul lui Tanner. Tanner îşi rugă secretara să îi aducă ziarele de dimineață. Scană rapid primele pagini.

– Uitați-vă la astea: "Oamenii de ştiință sînt uimiți de furtunile ciudate din Guatemala, Peru,Mexic şi Italia"... (O privi pe Pauline, exultînd.) Şi ăsta e doar începutul. Vor avea mult mai multe de care să se mire.

Vince Carballo intră alergînd în încăpere:

– Domnule Kingsley...

– Sînt ocupat. Ce vrei?

– Flint e mort.

Lui Tanner i se lungi fața:

– *Ce?* Ce tot spui acolo? Ce s-a întîmplat?

– L-au ucis Stevens şi Harris.

– E imposibil!

– E mort. Au evadat şi au fugit cu maşina doamnei senator. Am raportat-o furată. Poliția a găsit-o în White Plains.

Vocea lui Tanner era neîndurătoare:

– Uite ce vreau să faci. Vreau să iei zece oameni şi să pleci în White Plains. Verifici fiecare hotel, pensiune şi motel. Orice loc unde s-ar putea ascunde. Dau o recompensă de cinci milioane de dolari oricui mi le aduce. Dă-i drumul!

– Da, domnule.

Vince Carballo ieşi grăbit pe uşă.

Diane îi spuse lui Kelly, în camera lor de la pensiunea lui Grace Seidel:

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cînd ai ajuns în Paris. L-au ucis pe administrator?

– Nu ştiu. Au dispărut, pur şi simplu.

– Şi cîinele tău, Angel?

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta, zise Kelly sec.

– Îmi pare rău. Ştii ce e frustrant? Eram aşa de aproape. Acum, cînd ştim ce s-a întîmplat, nu avem cui să-i spunem. Ar fi cuvîntul nostru împotriva KIG. Ne-ar închide într-un spital de nebuni.

– Ai dreptate, încuviinţă Kelly. Nu mai avem la cine să mergem.

Urmă o tăcere de moment, şi apoi Diane zise:

– Eu cred că mai e cineva.

Oamenii lui Vince Carballo erau răspîndiţi în tot oraşul, verificînd fiecare hotel, pensiune şi motel. Unul dintre ei îi arăta fotografii cu Diane şi Kelly recepţionerului de la hotelul Esplanade.

– Aţi văzut-o pe vreuna dintre doamnele astea? E o recompensă de cinci milioane de dolari pe capul lor.

Recepţionerul clătină din cap:

– Aş vrea să ştiu unde sînt.

La hotelul Renaissance Westchester, un alt bărbat arăta fotografii cu Diane şi Kelly.

– Cinci milioane. Aş vrea să-i pot lua eu.

La Crowne Plaza, recepţionerul spunea:

– Dacă le văd, vă anunţ cu siguranţă, domnule.

La uşa pensiunii lui Grace Seidel bătu Vince Carballo însuşi:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa. Mă numesc Vince Carballo. Ridică o fotografie cu cele două femei. Le-aţi văzut pe femeile acestea? E o recompensă de cinci milioane de dolari pentru ele.

Grace Seidel se lumină la faţă:

– Kelly!

În biroul lui Tanner, Kathy Ordonez era copleşită. Faxurile soseau într-un ritm mai rapid decît se putea descurca ea, iar inbox-ul de e-mail era plin. Luă un teanc din hîrtiile de pe birou şi intră în biroul lui Tanner. Tanner şi Pauline van Luven erau aşezaţi pe o canapea, discutînd.

Cînd intră secretara, Tanner ridică privirea:

– Ce e?

– Veşti bune, zîmbi ea. Veţi avea un dineu foarte reuşit.

– Ce spui acolo? pufni el.

– Toate astea sînt acceptări de invitaţii, spuse ea, ridicînd hîrtiile. Vin toţi.

Tanner se ridică:

– Unde vin? Dă-mi să văd.

Kathy îi dădu hîrtiile şi ieşi din birou.

Tanner citi primul e-mail cu voce tare:

„Sîntem încîntaţi să participăm la dineul din sediul KIG vineri seara, pentru a participa la lansarea proiectului *Prima,* aparatul dumneavoastră de control climateric. Din partea editorului-şef al revistei *Times.*"

Se albi la față. O luă pe următoarea:

– „Vă mulțumim pentru invitația de a vedea *Prima,* computerul dumneavoastră de control climateric, la sediul KIG. Așteptăm cu nerăbdare evenimentul." E semnată de editorul-șef de la *Newsweek.*

Răsfoi hîrtiile.

– CBS, NBC, CNN, *Wall Street Journal, Chicago Tribune, London Times*, cu toții nerăbdători să asiste la lansarea *Prima.*

Pauline stătea acolo, fără grai.

Tanner era așa de furios, încît abia putea să vorbească:

– Ce mama dracului se întîmplă? (Se opri.) Nenorocitele alea!

La Internet café-ul Irma, Diane lucra de zor la un calculator. Ridică privirea către Kelly:

– Am uitat pe cineva?

– *Elle, Cosmopolitan, Mademoiselle, Reader's Digest...* zise Kelly.

Diane rîse:

– Cred că ajunge. Sper că furnizorul lui Kingsley e bun. Va da o petrecere mare...

Vince Carballo se uita plin de interes la Grace Seidel.

– O cunoașteți pe Kelly?

– Oh, da, zise Grace. E unul dintre cele mai vestite manechine din lume.

Vince Carballo se lumină la față:

– Unde e?

Grace îl privi surprinsă:

– Nu știu. Nu am întîlnit-o niciodată.

El se înroși la față:

– Ziceați că o cunoașteți.

– Adică... toată lumea o cunoaşte. E foarte vestită. Nu-i aşa că e frumoasă?

– Nu aveți nici o idee unde e?

– Cam am o idee, zise Grace gînditoare.

– Unde?

– Am văzut o femeie care arăta cam ca ea luînd un autobuz în dimineața asta. Călătorea împreună cu cineva...

– Ce autobuz era?

– Era autobuzul de Vermont.

– Mulțumesc.

Vince Carballo plecă în grabă.

Tanner zvîrli teancul de faxuri şi e-mailuri pe podea şi se întoarse către Pauline.

– Ştii ce-au făcut nenorocitele alea? Nu putem arăta *Prima* nimănui. (Rămase pe gînduri îndelung.) Cred că *Prima* va suferi un accident cu o zi înainte de petrecere şi va exploda.

Pauline îl privi un moment şi apoi zîmbi:

– *Prima I.*

– Exact, încuviință Tanner. Putem călători în jurul lumii şi, oricînd sîntem gata, mergem pe insula Tamoa şi începem să operăm cu Prima II.

Prin interfon se auzi vocea lui Kathy Ordonez. Era foarte agitată. Sună în biroul lui Tanner:

– Domnule Kingsley, telefoanele au luat-o razna. Aşteaptă pe fir *New York Times, Washington Post* şi Larry King.

– Spune-le că sînt într-o şedință. Tanner se întoarse către Pauline. Trebuie să plecăm de aici. (Îl bătu pe Andrew pe umăr.) Andrew, tu vii cu noi.

– Da, Tanner.

Cei trei se îndreptară către clădirea din cărămidă roşie.

– Am o sarcină foarte importantă pentru tine, Andrew.

– Orice vrei, zise Andrew.

Tanner intră primul în clădirea din cărămidă roşie şi se duse la *Prima*. Se întoarse către Andrew:

– Uite ce vreau să faci. Eu şi Prinţesa trebuie să plecăm acum dar, la şase fix, trebuie să opreşti computerul ăsta. E foarte simplu: Vezi butonul mare şi roşu?

– Îl văd, încuviinţă Andrew din cap.

– Tot ce trebuie să faci e să-l apeşi de trei ori, la ora şase fix. Poţi să ţii minte asta?

– Da, Tanner, zise Andrew. Şase fix. De trei ori.

– Exact. Ne vedem mai tîrziu.

Tanner şi Pauline se îndreptară spre ieşire.

Andrew privea după ei:

– Nu mă luaţi cu voi?

– Nu. Tu rămîi aici. Nu uita! Şase fix, de trei ori.

– Nu uit.

În timp ce ieşeau, Pauline spuse:

– Şi dacă nu-şi aminteşte?

Tanner rîse:

– Nu contează. E programat să explodeze automat la şase fix. Vreau doar să mă asigur că el e aici cînd se întîmplă.

45

Era o zi perfect potrivită pentru zbor. Boeingul 757 al KIG gonea pe deasupra Pacificului, vegheat de un cer de azur. Pauline şi Tanner erau strîns îmbrăţişaţi pe o canapea din cabina principală.

Pauline spuse:

– Iubitule, ce păcat că oamenii nu vor afla niciodată cît de genial eşti...

– Dacă ar afla vreodată, aş fi într-un mare necaz.

Îl privi şi spuse:

– Nici o problemă. Am putea cumpăra o ţară şi ne-am putea autoproclama conducători. În felul ăsta nu ne mai poate atinge nimeni.

Tanner rîse.

Pauline îl bătu uşor pe mînă.

– Ştiai că te-am dorit de prima dată cînd te-am văzut?

– Nu. Din cîte îmi amintesc, erai foarte impertinentă.

– Şi a mers, nu-i aşa? A trebuit să te întîlneşti din nou cu mine, ca să-mi dai o lecţie.

Urmă un sărut lung, plin de erotism.

În depărtare, luci un fulger.

– O să-ţi placă la nebunie Tamoa, zise Tanner. Petrecem o săptămînă sau două acolo, pentru a ne relaxa. Apoi începem să călătorim în jurul lumii. O să ne luăm revanşa pentru toţi anii îndelungaţi în care nu am putut fi împreună.

Ea ridică privirea şi zîmbi cu subînţeles:

– Poţi să fii sigur că o vom face.

– Şi, o dată pe lună, ne întoarcem pe Tamoa şi punem *Prima* – II la treabă. Putem să ne alegem ţintele împreună.

– Păi, am putea provoca o furtună în Anglia, dar nimeni nu ar observa, zise Pauline.

– Putem să alegem din toată lumea, rîse Tanner.

Un ofiţer de zbor se apropie de ei:

– Vă pot servi cu ceva? întrebă el.

– Nu, avem totul, zise Tanner. Şi ştia că ceea ce spunea era adevărat.

În depărtare, pe cer, se iviră din nou cîteva fulgere.

– Sper că nu va fi furtună, zise Pauline. Nu-mi place să zbor pe vreme rea.

– Nu-ţi face griji, iubito, spuse Tanner plin de încredere. Nu e nici un nor pe cer. Se gîndi la ceva şi zîmbi. Nu trebuie să ne facem griji în privinţa vremii. Noi o controlăm. Se uită la ceas. Prima a explodat acum o oră şi...

Brusc, stropi de ploaie începură să lovească fuselajul avionului.

Tanner o luă în braţe pe Pauline.

– Nu-i nimic. Doar un pic de ploaie.

Şi, în timp ce Tanner spunea asta, cerul începu dintr-o dată să se întunece şi să vibreze de zgomote puternice de tunet. Imensul avion începu să danseze în sus şi în jos. Tanner se uita pe fereastră, neînţelegînd ce se întîmpla. Ploaia începu să se transforme în bucăţi mari de grindină.

Tanner spuse:

– Uită-te la... Brusc, îşi dădu seama. Prima! În ochii lui se citea un ţipăt de încîntare, o imagine a gloriei. Putem...

În acel moment, avionul fu lovit de un uragan care îl roti în jurul propriei axe cu sălbăticie...

Pauline ţipa.

În clădirea din cărămidă roşie de la KIG, Andrew Kingsley manevra *Prima*, cu degetele fulgerîndu-i peste taste, amintindu-şi aproape automat. Privind ţinta de pe ecran, vedea o imagine a avionului fratelui său lovit de vînturi care suflau cu patru sute cincizeci de kilometri pe oră. Apăsă un alt buton.

În zece birouri regionale ale Seviciului Naţional de Meteorologie, din Anchorage, Alaska şi pînă în Miami, Florida, meteorologii priveau neîncrezători monitoarele computerelor. Ceea ce se întîmpla părea imposibil, dar se întîmpla.

Lucrînd în clădirea din cărămidă roşie, Andrew era recunoscător că încă mai exista un lucru pe care îl putea face pentru ca această lume să devină un loc mai bun. Ghida cu grijă o tornadă F6 pe care o crease el însuşi... sus... sus... mai sus şi mai sus...

Tanner privea pe fereastra avionului care se zguduia îngrozitor cînd auzi sunetul prevestitor de groază al tornadei care se apropia cu patru sute optzeci de kilometri pe oră. Tanner avea faţa aprinsă şi tremura de emoţie şi încîntare privind tornada care se învîrtea în direcţia avionului. Era în al nouălea cer.

– Uite! Nu a existat niciodată o tornadă aşa de înaltă! Niciodată! Eu am creat-o! E un miracol! Numai eu şi Dumnezeu am putea...

În clădirea din cărămidă roşie, Andrew deplasă un comutator şi privi pe ecran cum avionul exploda şi bucăţi de epavă şi resturi de corpuri omeneşti se risipeau în ceruri.

Apoi, Andrew Kingsley apăsă butonul roşu de trei ori.

46

Kelly şi Diane tocmai se îmbrăcaseră cînd Grace Seidel le bătu în uşă.

– Micul dejun e gata, oricînd sînteţi şi voi gata.

– Venim, strigă Kelly.

– Sper că mica noastră cascadorie a funcţionat, zise Diane. Să vedem dacă Grace are un ziar de dimineaţă.

Ieşiră din cameră. În dreapta lor era zona de recreere. În jurul televizorului erau adunate cîteva persoane. Cînd Kelly şi Diane trecură pe lîngă televizor, pentru a merge în sufragerie, un prezentator de televiziune spunea:

Şi, potrivit înregistrărilor, nu au existat supravieţuitori. În avion se aflau Tanner Kingsley şi fosta senatoare Pauline von Luven, împreună cu pilotul, copilotul şi un ofiţer de zbor.

Cele două femei îngheţară. Se priviră una pe cealaltă, se întoarseră şi se apropiară de televizor. Pe ecran erau imagini cu exteriorul de la KIG.

Kingsley International Group formează cel mai mare „consorţiu de experţi în probleme climaterice" din lume, cu reprezentanţe în treizeci de ţări. Biroul de Meteorologie a anunţat o furtună cu descărcări electrice, neaşteptată în zona în care zbura avionul particular al lui Tanner Kingsley. Pauline von Luven este fosta Preşedintă a Comitetului Senatorial pentru Probleme de Mediu!

Diane şi Kelly ascultau, fascinate.

...Şi pe de altă parte, există un mister pe care poliția încearcă să-l elucideze. Presa a fost invitată la o cină cu ocazia prezentării oficiale a instalației Prima, un nou computer de control al vremii pe care l-a creat KIG, însă ieri a avut loc o explozie la KIG şi Prima a fost distrusă în totalitate. Echipajul de la pompieri a găsit trupul lui Andrew Kingsley în ruinele clădirii şi consideră că acesta ar fi singura victimă.

Diane spuse:

– Tanner Kingsley e mort.

– Mai spune-o o dată. Mai rar.

– Tanner Kingsley e mort.

Kelly scoase un oftat puternic de uşurare. O privi pe Diane şi zîmbi:

– Pun pariu că viața va fi plictisitoare după chestia asta.

– Sper, răspunse Diane. Ce-ai zice să dormim la Waldorf-Astoria în seara asta?

– Nu mi-ar displăcea, rîse Kelly cu gura pînă la urechi.

Cînd îşi luară rămas-bun de la Grace Seidel, aceasta o îmbrățişă pe Kelly şi spuse:

– Oricînd.

Nu aminti de banii care îi fuseseră oferiți.

În apartamentul prezidențial din Turnul Waldorf, un chelner aşeza masa pentru cină. Se întoarse către Diane:

– Ați spus că vreți o masă pentru patru persoane?

– Exact.

Kelly o privi şi nu spuse nimic.

Diane ştia la ce se gîndea Kelly. Cînd se aşezau la masă, spuse:

– Kelly, nu cred că am făcut asta singure. Cred că am avut parte de un mic ajutor. Ridică paharul de şampanie şi spuse, către scaunul gol de lîngă ea:

– Mulțumesc, Richard, dragul meu. Te iubesc.

În timp ce ducea paharul la buze, Kelly spuse:

– Așteaptă o secundă.

Diane se întoarse către ea.

Kelly ridică paharul de șampanie și privi scaunul gol de lîngă ea:

– Mark, te iubesc așa de mult. Mulțumesc.

Băură din pahare.

– M-am simțit bine, spuse Kelly zîmbind. Ei, ce urmează?

– Mă duc la Washington, la FBI și le spun ce știu.

Kelly o corectă:

– *Noi* mergem la Washington și le spunem ce *știm*.

Diane încuviință:

– Exact, spuse ea gînditoare. Cred că am făcut o treabă bună. Soții noștri ar fi mîndri de noi.

– Mda, zise Kelly. Am rezolvat problema asta. Și uite ce puține șanse aveam. Știi ce ar trebui să facem acum?

– Ce?

– Să ne înființăm propria firmă de investigații.

– Glumești, rîse Diane.

Kelly îi zîmbi îndelung:

– Oare?

După cină, s-au uitat la televizor și pe fiecare canal era povestea morții lui Tanner Kingsley. Privind, Kelly spuse gînditoare:

– Știi, cînd tai capul unui șarpe, restul șarpelui moare.

– Ce înseamnă asta?

– Hai să aflăm. Kelly se duse la telefon. Aș vrea să dau un telefon la Paris.

Cinci minute mai tîrziu, auzi vocea lui Nicole Paradis.

– Kelly! Kelly! Kelly! Mă bucur atît de mult că ai sunat.

Lui Kelly mai să-i cedeze inima. Ştia ce avea să audă în continuare. O uciseseră pe Angel.

– N-am ştiut cum să dau de tine.

– Ai auzit ştirile?

– Întreaga lume le-a auzit. Jérôme Malo şi Alphonse Girouard şi-au strîns lucrurile şi au şters-o în grabă.

– Şi Philippe şi familia lui?

– Se întorc mîine.

– Asta e minunat.

Kelly se temea să pună următoarea întrebare:

– Şi Angel...?

– Angel e la mine în apartament. Plănuiau să o folosească pe post de momeală, în cazul în care nu cooperai.

Kelly se înveseli subit:

– Oh, asta e minunat!

– Ce vrei să fac cu ea?

– Pune-o în primul avion Air France spre New York. Anunţă-mă cînd ajunge şi o iau eu de la aeroport. Mă poţi suna aici, la Waldorf Towers.

– Mă voi ocupa de asta.

– Mulţumesc. Kelly puse receptorul la loc în furcă.

Diane ascultase convorbirea:

– Angel e bine?

– Da. O, e minunat!

– Nu-i aşa? Sînt extrem de bucuroasă. À propos, ce vei face cu jumătatea ta din bani?

Diane o privi:

– Ce?

– KIG a oferit o recompensă de cinci milioane de dolari. Cred că ne revin nouă.

– Dar Kingsley e mort.

– Ştiu, dar KIG nu.

Rîseră.

– Ce planuri ai după ce mergem la Washington? Te apuci din nou de pictură?

Diane rămase gînditoare o clipă.

– Nu.

Kelly o privea.

– Chiar aşa?

– Ar fi o pictură pe care aş vrea să o fac. E o scenă cu un picnic în Central Park. (Vocea i se frînse.) Doi îndrăgostiţi la un picnic în ploaie. Apoi... o să văd. Dar tu? Te întorci la modelling?

– Nu, nu cred...

Diane o privea.

– Ei bine, poate... pentru că, atunci cînd sînt pe podium, îmi imaginez cum mă priveşte Mark şi îmi trimite sărutări. Da, cred că el ar vrea să mă întorc la muncă.

– Bun, zîmbi Diane.

Mai priviră o oră la televizor. Apoi, Diane spuse:

– Cred că e vremea de culcare.

Cincisprezece minute mai tîrziu, se dezbrăcaseră şi erau în paturile lor regale, amîndouă retrăindu-şi amintirile recente.

Kelly căscă.

– Mi-e somn, Diane. Hai să stingem lumina.

EPILOG

Vechea vorbă conform căreia toată lumea vorbeşte despre vreme, dar nimeni nu face nimic în această privinţă, nu mai este de actualitate. În zilele noastre, două super-puteri au abilitatea de a controla clima mondială: Statele Unite şi Rusia. Alte ţări fac eforturi pentru a rezolva problema.

Cercetările în privinţa stăpînirii elementelor naturii au început cu Nikola Tesla, la sfîrşitul secolului al nouăsprezecelea. A transformat în realitate transmiterea energiei electrice prin spaţiu.

Consecinţele sînt enorme. Clima poate fi folosită ca o binecuvîntare sau ca o armă apocaliptică.

Toate elementele necesare sînt la îndemînă.

În 1969, Biroul de Brevete al Statelor Unite a acordat un brevet pentru „O metodă de a creşte probabilitatea producerii precipitaţiilor, prin introducerea artificială de vapori de apă marină în atmosferă."

În 1971, Corporaţiei Westinghouse Electric i-a fost eliberat un brevet pentru un sistem de iradiere a suprafeţelor planetare.

În 1971, Fundaţia Naţională de Ştiinţe a primit un brevet pentru o metodă de modificare a vremii.

La începutul anilor '70, Comitetul Congresului Statelor Unite pentru Mediul Oceanic şi Continental a ţinut audieri în privinţa cercetărilor noastre militare asupra vremii şi a modificărilor climaterice, descoperind că Ministerul Apărării

avea planuri pentru crearea de valuri mareice prin folosirea coordonată a armelor nucleare.

Pericolul unei confruntări devastatoare între Statele Unite şi Rusia a devenit aşa de mare încît, în 1971, Statele Unite şi Rusia au semnat un tratat ONU împotriva folosirii climei în scopuri ostile.

Acel tratat nu a marcat sfîrşitul experimentelor asupra vremii. În 1978, Statele Unite au demarat un experiment care a declanşat o ploaie asupra a şase comitate din nordul statului Wisconsin. Furtuna a generat vînturi de 300 de kilometri pe oră şi a provocat pagube de cincizeci de milioane de dolari. Între timp, Rusia lucra la propriile proiecte.

În 1992, *Wall Street Journal* a făcut public faptul că o companie rusească, Élat Intelligence Technologies, vindea echipament pentru controlul vremii, folosind sloganul "Vreme la Comandă", ajustată nevoilor specifice.

Pe măsură ce experimentele din ambele ţări continuau, modelele climaterice au început să se schimbe. Încă din anul 1980 au fost raportate fenomene climaterice ciudate.

"Un val de înaltă presiune a măturat aproape 1300 de kilometri din coasta Californiei, blocînd curentul obişnuit de aer umed dinspre Pacific." – *Time Magazine,* Ianuarie 1981.

"... Perioada continuă de înaltă presiune a acţionat ca o barieră, oprind curgerea normală a modelelor climaterice de la vest la est.." – *New York Times,* 29 iulie 1993.

Catastrofele climaterice descrise în cuprinsul acestui roman au avut loc în realitate.

Vremea e cea mai puternică forţă pe care o cunoaştem. Oricine o controlează, poate distruge economia mondială prin ploi perpetue sau tornade; poate distruge recolte, prin secetă;

poate provoca cutremure, uragane, şi valuri *tsunami;* poate închide aeroporturile lumii; şi poate devasta cîmpuri de luptă inamice.

Aş dormi mai bine noaptea, dacă un lider mondial ar spune: „Toată lumea vorbeşte despre vreme, dar nimeni nu face nimic în privinţa asta."

Şi dacă acesta ar fi adevărul...

Sfîrşit

SIDNEY SHELDON, unul dintre cei mai mari scriitori contemporani, este singurul deținător a trei premii prestigioase (*Oscar, Tony* şi *Edgar*), menționat în Cartea Recordurilor (ediția 2004) ca fiind autorul cu cele mai multe romane traduse în toată lumea. El revine în atenția publicului român cu *Suspans*, un bestseller palpitant, în care moartea şi viața depind de orgoliile unei minți bolnave, care trăieşte şi respiră zilnic sentimentul că este mai puternică decît Dumnezeu. Întreaga umanitate se află în mare pericol.

Patru oameni mor, în condiții suspecte, în patru locuri diferite, pe tot cuprinsul globului. Crimă sau sinucidere? Kingsley International Group (KIG), cea mai importantă firmă de consultanță în probleme de mediu, reprezintă numitorul comun al acestor decese. Văduvele a două victime pornesc împreună în căutarea adevărului. Este o aventură cu risc maxim. Preşedintele KIG-ului, Tanner, le asigură de tot sprijinul său. Numai că, el este autorul *proiectului PRIMA*, menit a influența clima Terei. Investigațiile celor două femei devin periculoase pentru Tanner care îşi vede amenințate ambițiile de supremație absolută. Cineva încearcă să le omoare. În tensiunea creată, văduvele ajung chiar să se suspecteze reciproc.

Eroinele romanului au trăsăturile de caracter ale femeii secolului XXI: puternică şi vulnerabilă, în acelaşi timp. Iubirea pentru soții lor le dă curaj. Vor reuşi ele să învingă uriaşa forță a unei voințe malefice, care poate decide, în orice moment, soarta omenirii, provocînd dezastre naturale cu efecte apocaliptice?

O acțiune foarte credibilă, urmăriri şi evadări spectaculoase, surprinzător răsturnări de situații constituie ingredientele acestui ultim roman de toți al celebrului SIDNEY SHELDON.

EDITURA ORIZ
EDITURA CARTEA PENTRU TOȚI

Lei 230000 (211009 + 18991 TVA)
Lei noi 23 (21,1 + 1,9 TVA)

5 948389 000301